JILLY COOPER

Editura MIRON

NAIVĂ, DAR NU FOARTE TARE

sex, aventură, iubire pasională, situații limită...

Jilly Cooper

Naivă,
dar nu foarte tare

POLO
by Jilly Cooper
© Copyright by Jilly Cooper

© Copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Jilly Cooper

Naivă,
dar nu foarte tare

Traducere de Laurenţia Gorneanu

Capitolul 1

Orăşelul Pikely-in-Darrowdale stă agăţat de coasta dealului ca o veveriţă cenuşie. Mai sus de ele, se întinde, cât vezi cu ochii, un lăstăriş bogat, iar jos, în vale, unde meandrele râului Darrow şerpuiesc printre pajişti de un verde crud, este clubul de tenis *Pikely*. Biblioteca Publică se află pe Strada Mare.

Era într-o după-amiază de sâmbătă din luna mai. Domnişoara Nugent, bibliotecara-şefă, lăsă din mână puloverul la care tricota şi mai luă un biscuit.

— Niciodată nu a fost atât de linişte aici, se adresă fetei drăguţe de lângă ea, care sorta visătoare cărţi – într-un vraf cele de beletristică, în altul celelalte –, după care le aşeza pe un cărucior. Probabil că toată lumea este în vale, să vadă meciul de tenis, continuă domnişoara Nugent. Tu nu te duci, Imogen?

— Am să mă duc şi eu vreo oră-două, răspunse fata. Sora mea este înnebunită după unul din jucători – nu ştiu cp campion al turneului de la Wimbledon. I-am promis că mă duc să-l văd şi eu.

— Îmi pare rău că a trebuit să lucrezi în după-

amiaza asta, spuse domnişoara Nugent. Întotdeauna sari să faci treabă în locul Gloriei. Mă întreb dacă este într-adevăr bolnavă, aşa cum a anunţat. Am de gând să o sun să văd cum se simte.

— Oh, eu n-aş face asta, se grăbi să spună Imogen, ştiind foarte bine că Gloria o ştersese la Morecambe să-şi petreacă weekend-ul cu un prieten. Ăăă… telefonul ei este pe hol, jos, şi sunt sigură că este încă mult prea slabă pentru a coborî două etaje ca să răspundă.

Simţind cum roşeşte din cauza minciunii gogonate, se aplecă iute şi începu să rânduiască din nou cărţile. Domnişoara Nugent îşi băgă mâna pe sub bluza crem şi-şi ridică o bretea de la sutien.

— Te-ai hotărât unde pleci în vacanţă?

— Nu tocmai, răspunse Imogen, dorindu-şi din toată inima să apară vreun cititor care să-i distragă atenţia domnişoarei Nugent. Tatăl meu face schimb cu un vicar din Whitby în septembrie şi s-ar putea să mă duc cu el.

Îi era groază să vorbească despre vacanţă. Toţi cei care lucrau la bibliotecă păreau să-şi fi plănuit excursii în locuri exotice cu multe luni înainte şi numai despre asta vorbeau.

Scoase din secţiunea călătorii o carte romantică intitulată*, „Sărut în Tanger”* şi o puse deasupra romanelor. Pe copertă erau doi tineri superbi, îmbrăţişaţi pe fundalul unui ocean de

ametist şi al unor minarete de un roz-pal. Oh, Doamne, îşi zise Imogen, ce grozav ar fi să mă trezesc şi eu în Tanger, cu toţi cei 1, 80 m ai mei în braţele unui bărbat frumos şi cu picioare lungi!

Într-adevăr, biblioteca era destul de liniştită pentru o zi de sâmbătă.

În colţul din stânga, unde se aflau grupate măsuţe rotunde şi joase, o doamnă în vârstă moţăia deasupra unei cărţi de Lloyd Georges, un tânăr în geacă de piele studia biografia lui Kevin Keegan, mişcându-şi buzele în timp ce citea, iar pipernicitul domn Hargreaves termina un nou capitol din romanul pornografic pe care nu îndrăznea să-l ia acasă, temându-se de dezaprobarea solidei sale soţii.

Un tânăr cu barbă şi sandale se uita printre cărţile de sociologie, iar o fată de culoare frunzărea patru romane de dragoste, încercând cu disperare să găsească unul pe care nu-l citise. În rest, locul era pustiu.

Brusc, s-a deschis uşa şi au intrat două femei de vârstă mijlocie, cu feţe roşii, venind evident de la salonul de coafură de vizavi.

Răspândeau în jur miros de lac fixativ şi de ojă, şi bombăneau împotriva vântului care le deranjase proaspetele coafuri. Imogen încasă banii pentru o amendă de la una, iar pe cealaltă o asigură că, zău, Catherine Cookson nu a apucat să scrie o nouă carte.

— Ştiţi că scriitorii au şi ei ritmul lor, interveni domnişoară Nugent dezaprobator.

Imogen le urmări cu privirea pe cele două femei care s-au oprit să răscolească printre românele returnate, puse de ea pe un cărucior. Ciudat, îşi zise gânditoare, cum toată lumea este tentată să caute mai întâi printre cărţile returnate – şi nu direct pe rafturi.

Ciudat cum o carte cu cât este mai solicitată „cu atât e probabil să fie şi mai cerută. Exact ca Gloria. În ziua aceea au întrebat deja de ea trei băieţi şi toţi au părut foarte sceptici când le-a relatat povestea cu brusca ei îmbolnăvire. Dar era sigură că toţi trei se vor întoarce să întrebe din nou de ea săptămâna viitoare.

Când lucrezi într-o bibliotecă afli o mulţime de lucruri despre localnici. Uite, nu mai departe decât în dimineaţa aceasta.

Domnul Barraclough, care, fără să ştie soţia lui, ieşea cu nimfomana oraşului, a cerut o carte intitulată *„Cum să tratezi durerile de şale”.*

Apoi a venit domnul York, cu reputaţia de a avea cel mai lung mariaj din Pikely, şi, pufnind, mutându-se de pe un picior pe altul, i-a cerut să-i oprească *„Masters şi Johnson despre nepotrivirea sexuală”.*

Iar după prânz, doamna Bottomley, recent venită să lucreze în parohia tatălui ei şi care săptămâna următoare trebuia să aranjeze pentru

prima dată florile în biserică, s-a strecurat înăuntru şi, pe furiş, a ales patru cărţi despre aranjamentele florale.

— După ce termini de pus la loc vraful acela de cărţi, poţi să pleci, îi spuse domnişoara Nugent. Este aproape ora patru.

Dar în clipa următoare Imogen a fost acostată de o bătrână cam ţicnită care o întrebă dacă au saci de gunoi, ceea ce a dus la o lungă explicaţie, aceasta relatându-i cum i-a fost omorât câinele şi cum vrea să scape cât mai repede de coşul şi de jucăriile lui de cauciuc.

— Gunoierii nu vin decât miercuri şi de fiecare dată când le văd în coşul de gunoi îmi aduc aminte de el.

— Oh, îmi pare rău, zise Imogen cu ochii aproape în lacrimi. După ce petrecu cinci minute cu femeia, se întoarse spre doi băieţei care aşteptau lângă birou foarte îmbujoraţi.

— Aveţi ceva cărţi despre viaţă? întrebă cel mai mare dintre ei.

— Viaţa cui? Biografiile sunt acolo, le răspunse Imogen.

— Ştiţi dumneavoastră, adevărurile vieţii – cum se fac copiii, treburi din astea, spuse băiatul. Tovarăşul lui începu să chicotească. Imogen încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Ei bine, secţia cu cărţi de biologie este acolo, pe dreapta, îi îndrumă ea.

— Nu fiţi obraznici, se răsti domnişoara Nugent la ei. Ştergeţi-o de aici băieţi şi încercaţi la biblioteca pentru copii, de alături. Iar tu, Imogen, grăbeşte-te şi aranjează odată cărţile alea pe rafturi.

Urmări cu privirea fata care împingea căruţul ce scârţâia. Era un copil drăguţ, cu toată timiditatea ei, şi muncea mult, dar era atât de dispusă să asculte problemele celorlalţi, încât întotdeauna rămânea în urmă cu treburile ce-i reveneau.

Imogen luă în braţe un vraf de cărţi puse în ordine alfabetică – atât de înalt, încât de-abia putea să vadă ceva pe deasupra lor – şi începu să te aşeze în rafturi. Ediţiile de colecţie aveau semne distinctive, ceea ce făcea să-i fie mai uşor să le pună la loc.

Puse *„Fii şi amanţi”* la capătul unui şir de un verde lăptos – culoarea cărţilor lui D.H. Lawrence. Strecură *„Întoarcerea la Jalna*” în şirul roz-coral Mazo de la Roche.

Deşi lucra în bibliotecă de doi ani, dragostea ei pentru citit a rămas aceeaşi. Uite *„Golful francezului”*. Se opri o secundă, amintindu-şi cât de strălucitor era francezul.

Oh, dacă ar intra în bibliotecă un asemenea bărbat! Dar dacă intra, s-ar îndrăgosti evident de Gloria!

O agitaţie la biroul din faţă o trezi din reverie.

Un bărbat cu mustaţă şi cu faţa roşie, îmbrăcat într-un blazer, flutura agitat ultimul roman al lui Molly Parkin.

— Este o porcărie, răcnea el, porcărie curată. Nu am venit decât să vă spun că am de gând să-i dau foc.

— Ei bine, atunci va trebui să plătiţi pentru asta, spunea domnişoară Nugent. L-au cerut o mulţime de alţi cititori.

— Porcărie curată şi scris şi de o femeie, continua să răcnească bărbatul în blazer. Nu ştiu cum are cineva îndrăzneala să publice aşa ceva. Acum, toată lumea din bibliotecă asculta, prefăcându-se că studiază cărţile de pe rafturi, înviorată însă evident de perspectiva unei dispute zdravene. Imogen puse la locul ei *„Vârsta inocenței”* şi întoarse căruciorul spre biroul din faţă.

— Staţi numai să vă citesc puţin, doamnă, răcnea omul.

— Pleacă imediat, Imogen, i se adresă în grabă domnişoară Nugent.

Imogen ezită, stânjenită, dar dornică să audă sfârşitul acestei discuţii.

— Pleacă, zise cu fermitate domnişoară Nugent. Ai să pierzi meciul de tenis. Eu nu vin luni, mă duc la funeraliile lui Florrie, aşa că o să ne vedem marţi. Domnule, şi s-a întors înţepată spre bărbatul în blazer.

De ce oare pierd eu întotdeauna orice distracţie? se gândi Imogen, îndreptându-se spre biroul din fund, unde domnişoară lllingworth şedea ca o cloşcă peste dosarul cu acţiuni juridice.

— I-am scris primarului de cinci ori, cerându-i să returneze *„The Hite Report”* spuse ea supărată. Ai crede că un om cu poziţia lui…

— Poate el consideră că are o poziţie destul de înaltă încât să-şi permită să ţină cărţile cât îi place, i-a răspuns Imogen, descuind dulapul şi luându-şi geanta.

— Limita este de 25 de zile, iar legea este lege, fata mea, poţi să fii tu şi Regina Angliei!

Imogen intră la toaletă să-şi pieptene părul şi să-şi spele de pe mâini cerneala violetă de la ștampila cu data returnării.

Se încruntă la imaginea ce se reflecta din oglinda crăpată – nişte ochi cenuşii imenşi, obraji roz, prea mulţi pistrui, un nas cârn, buze moi şi pline, păr lung de culoarea nisipului umed, care avea tendinţa supărătoare să se încreţească la prima picătură de ploaie.

De ce oare arăt atât de tânără? se întreba supărată. Şi de ce sunt atât de grasă?

Luă oglinda de pe perete şi-şi examină sânii plini, coapsele zdravene şi picioarele robuste care deveneau purpurii şi se acopereau cu pete când vremea era rece şi care, din fericire, astăzi erau ascunse sub cizmele negre cu care era încălţată.

Silueta tipică din Ţinutul Nordic, îşi zise sumbră, făcută să reziste vântului şuierător şi climatului arctic.

În ultimul an de şcoală a fost permanent tachinată pentru faptul că avea 70 de kilograme. Acum, după doi ani, slăbise vreo 10 kilograme, dar ea se simţea încă grasă şi neatrăgătoare.

Când a ieşit din bibliotecă, afară o aştepta sora ei mai mică, Juliet. Mult mai preocupată de modă decât Imogen, era îmbrăcată în pantaloni de ciclism, strânşi pe picior, cu ciorapi în culori strălucitoare şi un pulover roz. O poşetă mică de piele îi atârna de gât, iar buclele blonde îi fluturau în vânt, învârtindu-se cu bicicleta în cercuri, ca un vultur.

— În sfârşit, Imogen. Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te! Beresford este deja pe teren şi sigur o să câştige set după set. Ai adus *„Fanny Hill”?*

— La naiba, am uitat! exclamă Imogen dând să se întoarcă.

— Stai, las-o, nu contează! Şi Juliet porni în jos pe strada pietruită, pedalând cu spor.

— Mai spune-mi o dată cum îl cheamă, o întrebă Imogen suflând din greu pe lângă ea.

— Ţi-am spus de un milion de ori – Beresford. N. Beresford. Sper că „N” nu vine de la Norman sau de la ceva la fel de îngrozitor. De fapt, nu are importanţă, poate să vină de la orice. N-am văzut niciodată un bărbat atât de divin!

Săptămâna trecută, reflectă Imogen, Juliet era îndrăgostită până peste cap de Rod Stewart, iar cu o săptămână în urmă de Georgie Best.

Deşi strălucea un soare palid, obişnuiţii cumpărători de după-amiază, înfofoliţi cu fulare şi îmbrăcaţi în cojoace, coborau strada cu capetele plecate pentru a se apăra împotriva vântului.

Când au ajuns la clubul de tenis, Juliet şi Imogen au constatat că majoritatea spectatorilor era înghesuită în jurul terenului nr. 1 ca să se încălzească.

— Nu văd. Nu văd nimic! exclamă Juliet cu voce ascuţită.

— Lăsaţi fetiţa să treacă în faţă, a spus cineva din mulţime cu indulgenţă şi, în câteva secunde, Juliet, trăgând-o de mână după ea pe Imogen, care avea reticenţe, îşi croi drum în faţă.

— Ah! Uite-l pe Beresford, şopti ea, lipindu-şi faţa de sârmă. Uite-l, serveşte din partea asta.

Era înalt şi subţire, cu picioare lungi, bronzat ca o castană şi cu părul negru, buclat. Muşchii omoplaţilor i se conturau pe sub tricou când servea. Adversarul lui nici măcar nu apuca să vadă mingea, izbucni un ropot de aplauze.

— Ghem, iar primul set este câştigat de Beresford, anunţă arbitrul.

— Nu-i aşa că este nemaipomenit? oftă Juliet.

— Arată bine din spate, îi replică Imogen cu prudenţă.

Dar când Beresford s-a întors şi s-a îndreptat spre linia de fund pentru următorul ghem, i s-a tăiat respiraţia. Bronzat, cu trăsături fine; cu ochi mai albaştri decât albăstrelele şi cu o mustaţă neagră, bogată, deasupra unei guri pline, uşor bosumflate – era adevărata întruchipare a tuturor eroilor romantici la care visa.

— Ai dreptate, murmură, este fantastic!

În timpul următoarelor trei ghemuri l-a privit ca în vis. Beresford nu a pierdut nici măcar un punct. Apoi – niciodată nu-şi va putea aminti după aceea cum s-a întâmplat exact – a alergat până aproape de plasa de sârmă care înconjura terenul pentru a recupera o minge, când, brusc; şi-a ridicat privirea şi a zâmbit spre Imogen.

A rămas ţintuit pe loc, zâmbindu-i, iar ochii lui de un albastru strălucitor sfredelea găuri în gardul de sârmă. Mulţimea a început să se agite.

— Beresford la serviciu! îl rechemă arbitrul pentru a treia oară. Beresford se adună, luă mingea şi se întoarse la linia de fund a terenului. Greşi serviciul de două or Ma rând.

— Oh, Imogen, l-ai văzut cum s-a uitat la tine? exclamă Juliet. Şi continuă să te privească. Oh, este absolut nedrept. Dumnezeule, de ce nu sunt eu în locul tău?

Imogen se întrebă dacă ceea ce s-a întâmplat nu a fost numai în închipuirea ei. Îşi aruncă privirea în jur să vadă dacă. nu cumva se află în

spatele ei vreo fată frumoasă, obiectul real al atenţiilor lui Beresford. Dar nu văzu decât o femeie grasă şi doi bărbaţi.

Ghemul a fost un adevărat dezastru. Rată câteva lovituri uşoare şi de fiecare dată când schimba terenul îi zâmbea.

— Ar face bine să înceteze cu fleacurile, altminteri o să piardă setul, zise Juliet.

Ca prin telepatie, Beresford se adună. Pregătindu-se ca un tigru să primească mingile, a făcut patru ghemuri strălucite şi a câştigat meciul fără să piardă niciun set.

Mulţimea, şi în special Imogen, îşi exprimă admiraţia prin aplauze răsunătoare.

Beresford şi-a pus un bluzon albastru-deschis şi şi-a adunat cele patru rachete. În timp ce părăsea terenul nu a pierdut-o din ochi pe Imogen.

Fetei i s-a făcut dintr-odată frică, de parcă tigrul pe care-i admirase la Grădina Zoologică tocmai a scăpat din cuşcă.

— Hai să mergem şi să-l găsim pe tati, zise ea.

— Eşti nebună? îi replică Juliet. Rămâi pe loc şi Beresford o să ştie unde să te găsească.

Dar văzând că Beresford se opreşte să satisfacă dorinţa unui grup de vânători de autografe, Imogen se repezi în cortul unde se servea ceaiul. Tatăl lor stătea de vorbă cu secretarul clubului.

— Bună, le-a întâmpinat el, luaţi şi voi nişte

ceai. După care s-a întors la discuţia lui.

Exemplu desăvârşit de militant al Bisericii, reverendul Stephen Brocklehurst avea o singură mare pasiune lumească – sportul. Îi relata acum interlocutorului său cum a decurs meciul, comentând de ce Beresford a jucat atât de prost.

— Băiatul a avut prea multă încredere în elf desigur, era convins că totul o să-i iasă aşa cum vrea.

Juliet chicoti şi se aruncă asupra sandvişurilor cu castraveţi. Imogen a rămas cufundată în visare, până în momentul în care simţi că o înghionteşte Juliet.

— Uite, a intrat Beresford, îi şuieră ea la ureche. Imogen se înecă cu ceaiul. Toată lumea, din toate colţurile, i-a ieşit în întâmpinare.

— Te-a zărit, şopti Juliet. Îşi face drum încoace.

— Bună, Nicky, îl întâmpină secretarul clubului. Ce s-a întâmplat cu tine?

Beresford a izbucnit în râs, dezvelind un şirag de dinţi foarte albi.

— Am văzut de cealaltă parte a gardului de sârmă ceva ce m-a fermecat, a răspuns cu ochii aţintiţi spre Imogen.

— Ar trebui să joci cu ochelari de cal, i-a replicat secretarul. Hai, rămâi cu noi, l-ai cunoscut pe vicarul nostru, domnul Brocklehurst, şi pe fiicele sale, Imogen şi Juliet?

— Nu, nu i-am cunoscut. Beresford a dat. mâna cu toată lumea, iar pe a Imogenei o păstră mai mult decât ar fi fost necesar înainte să se aşeze între ea şi vicar. Brocklehurst, repetă el gânditor punând bucăţelele de zahăr în ceai. Brocklehurst? Nu aţi adus Angliei titlul, imediat după război?

Domnul Brocklehurst se topi precum untul în tigaie.

— Da, într-adevăr. Drăguţ din partea dumitale să-ţi aminteşti lucrul ăsta.

După ce vorbi cu vicarul preţ de vreo cinci minute despre rugby şi reuşi să se facă invitat la prânz, a doua zi, Beresford îşi întoarse atenţia către Imogen.

— Ei bine, cât pe-aci să mă faci să pierd, i se adresă cu voce moale. Bine că n-a fost de faţă niciun selecţioner pentru Cupa Davis!

— Mă bucur foarte mult că ai câştigat, se bâlbâi Imogen.

— Şi eu mă bucur că de aproape eşti chiar mai frumoasă, i-a spus privind-o drept în ochi.

La fel şi el, îşi zise Imogen. Mult mai frumos – cu ochii umbriţi şi buclele umede în jurul frunţii! Avea o voce joasă şi plină, ca şi cum ea ar fi fost singura persoană din lume cu care dorea să vorbească.

Şi deşi nu i-a pus decât întrebări obişnuite –

Cu ce se ocupă? îi place ceea ce face? A fost vreodată la Londra) vocea lui voalată şi felul în care privirea îi zăbovea pe trup şi pe faţă au făcut ca până şi aceste lucruri banale să capete importanţă.

În faţa lor s-a postat un tânăr palid, cu păr lung, grizonant, care a început să-şi dreagă vocea. Nicky îşi ridică privirea fără entuziasm.

— Da?

— Sunt de la postul de televiziune *Yorkshire,* a spus tânărul. Mă întrebam dacă am putea schimba câteva cuvinte?

— Când?

— Acum, dacă se poate.

— Sunt ocupat.

— N-o să vă răpească mult timp.

— Am să vă acord interviul după meciurile de dublu. Acum, ia-o din loc, a spus scurt Nicky şi s-a întors spre Imogen.

Nu-şi dezlipea ochii de la el, uimită de o asemenea perfecţiune. Poate că acel cerc negru din jurul irisului sau genele lungi şi dese dădeau ochilor lui albaştri acea intensitate specială.

Era bronzat atât de egal, încât părea pictat. Şi, practic, i-a spus că este frumoasă.

Mai târziu, în cursul nopţii, îşi va aminti remarca lui, murmurând-o de nenumărate ori, încercând să-şi memoreze exact modulaţiile voalate ale vocii lui.

— Unde urmează să joci? îl întrebă. Gândul că o să plece devenea deja insuportabil. Nicky zâmbi.

— Luni la Roma, săptămâna cealaltă la Paris, apoi Edinburgh. Wimbledon, Gstaad, Kitzbuhel, după care urmează circuitul nord-american – Washington, Indianapolis, Toronto şi, în sfârşit, Forest Hills, asta dacă n-am să mor de epuizare până atunci.

Simţi că i se taie răsuflarea. Scoţia era cea mai depărtată străinătate unde a fost vreo dată-n viaţa ei!

— Oh, ce minunat! Când mă gândesc la vederile pe care le poate trimite cineva dintr-un asemenea periplu!

— Aş putea să rezist dacă ai veni cu mine, a zis coborând vocea.

Imogen s-a îmbujorat privind cu încăpăţânare în cana cu ceai. Nicky o urmări preţ de un minut.

— Încerci cumva să citeşti în frunzele de ceai? Ştii ce-ţi spun? Că tocmai a intrat în viaţa ta un jucător de tenis înalt şi brunet.

— Bună, se auzi o voce în spatele lor. Văd că eşti ocupat, ca de obicei, Nicky.

Erau atât de absorbiţi, încât n-au remarcat sosirea unui tânăr îndesat şi tot numai zâmbet. Mesteca chewing-gum. Într-o ureche avea un anou de aur, era îmbrăcat într-un bluzon de un albastru-deschis, iar în jurul capului o banderolă flauşată de un albastru intens îi împiedica părul blond să-i

fluture rebel.

— Am venit să văd motivul pentru care ai pierdut trei ghemuri în partida de simplu.

— Uite-l, acesta este, i-a spus Nicky. Imogen a simţit cum roşeşte din nou toată.

— Felicitări! îl complimentă tânărul, măsurând-o pe Imogen de sus şi până jos, trecând guma în cealaltă parte a gurii. Întotdeauna ai avut gust, Nicky.

— Ţi-l prezint pe Charlie Painter, partenerul meu la dublu. Îşi închipuie că este un tip dur.

— Nu mă înmoaie nimic altceva decât fetele drăguţe, replică Painter, făcându-i cu ochiul Imogenei. Ascultă, crezi că poţi să te smulgi de lângă ea? într-un minut trebuie să fim pe teren.

— Nu pot, a răspuns Nicky întorcându-şi din nou zâmbetul ademenitor spre Imogen. N-ai nevoie de mine, i se adresă lui Painter. Poţi să-i faci şi singur pilaf pe cei doi netoţi.

— Lumina este îngrozitoare. Parcă ar trebui să jucăm într-o pivniţă întunecoasă, i-a spus Painter, uitându-se afară.

— Ei bine, du-te şi vezi ce este de făcut. Ştii că mi-e frică de întuneric şi vreau să mai stau de vorbă cu domnişoară Brocklehurst.

Imogen aruncă o privire plină de teamă spre tatăl ei, dar, din fericire, era încă nas în nas cu secretarul clubului, discutând aprins.

Din megafoane au răsunat nişte poticneli,

după care urmă anunţul că încep finalele la dublu bărbaţi. Neavând încotro, Nick a trebuit să se ridice.

— În seara asta are loc aici o mare petrecere. N-ai vrea – şi sora ta, fireşte, zise zâmbind spre Juliet – n-aţi vrea să veniţi şi voi?

— Ba da, începu Imogen, dar interveni brusc vicarul.

— Drăguţ din partea ta să le inviţi, a spus el sec. Dar mă tem că sunt deja ocupate, trebuie să ajute Uniunea Mamelor. Te aşteptăm totuşi la prânz, mâine, oricând doreşti după 12, 30.

Imogen şi Julie au deschis amândouă gura să protesteze, fără să scoată însă niciun cuvânt. Îşi cunoşteau tatăl. Ochii lui Nicky nu s-au îngustat decât preţ de o secundă, după care a zâmbit din nou.

— Şi eu aştept cu nerăbdare, a răspuns şi a ieşit din cort în urma lui Painter.

— La dracu’ cu Uniunea Mamelor, bombăni Juliet.

— Ştiu că-ţi plac bobocii, îi spuse Painter, în timp ce se îndreptau către terenul nr. 1, dar nu este cam crudă?

— Este mai mare decât pare, a terminat şcoala acum doi ani, a răspuns Nicky oprindu-se să mai dea câteva autografe. Şi foarte drăguţă, nu crezi?

— Dulce, a fost de acord Painter, dând şi el autografe.

— Şi absolut neatinsă de mână de bărbat, continuă Nicky, ceea ce înseamnă totuşi o schimbare.

— Am fost primii ce-am despicat valurile mării neatinse nici măcar de soare, declamă Painter izbucnind în râs. Cu toate astea, n-ai să-ţi vâri aşa uşor lingura în această budincă. Pun pariu că bătrânul reverend le pune în fiecare noapte, la amândouă, centuri de castitate!

— M-a invitat la prânz.

— Şi ce-i cu asta? N-o să te lase niciodată suficient de aproape, încât să poţi pune mâna pe ea.

— Facem pariu? zise Nicky scoţând o rachetă din sac şi făcând câteva mişcări cu ea.

— Pe cinci lire!

— Pe zece, replică Nicky, flexându-şi umărul.

— Bine, pe zece, acceptă Painter.

În tot cursul primului set, în care câştigă împreună cu Painter cu 6 – 0, Nicky a fost conştient de privirile vicarului şi ale fiicelor lui, care nu l-au părăsit nicio clipă. Era bucuros de serviciile care îi reuşeau de prima dată, de voleurile şi de loviturile scurte pe care le executa, de faptul că totul îi ieşea de minune.

La primirea mingii, rapiditatea lui era atât de mare, încât, înainte de a o lovi, avea timp să o şi examineze. Aceasta era forma pe care trebuia să şi-o păstreze pentru tot restul sezonului. Zâmbi

spre Imogen şi văzu că era pe punctul să plece.

Nicky ajunsese la 26 de ani fără să se îndrăgostească vreodată serios. Legături a avut cu zecile – tentaţiile erau nenumărate în circuitul de tenis.

Dacă câştigi – vrei să sărbătoreşti, dacă pierzi – să te înveseleşti. Dar, una peste alta, inima lui era mult mai flexibilă decât respectul de sine.

Se refăcea rapid de pe urma legăturilor rupte, neavând nevoie de niciun fel de convalescenţă. Nu-i lăsau nici urme, nici regrete, iar uneori îi părea chiar rău că nu se întâmpla asta, gândindu-se că pierde ceva ce alţii au şi par să preţuiască, deşi, pe moment, le creează neplăceri în ultima vreme resimţea totodată o vagă nemulţumire faţă de acest fel de viaţă. Izbucnise un scandal din cauză că s-a culcat cu soţia unui alt jucător, o frumuseţe mexicană, al cărei soţ, de o gelozie bolnăvicioasă, a da} peste ei.

Motivul pentru care Nicky juca săptămâna aceasta în Pikely mai. degrabă decât la Hamburg era tocmai speranţa ca totul să se aplaneze.

Apoi, cu o săptămână în urmă, oferta unei reclame comerciale care i-ar fi adus câteva mii pe ani i-a fost dată pe neaşteptate unui alt jucător britanic, care, deşi mai puţin strălucitor decât, Nicky, a ajuns în finalele marilor turnee de mai multe ori decât reuşise el în anul precedent.

În sfârşit, în seara de dinainte de a pleca spre

Pikely, antrenorul său îl invitase la cină.

— Ce ai de gând să faci, băiete? l-a întrebat după cea de-a doua sticlă de vin, cu obişnuitul lui amestec de asprime şi preocupare. Totul ţi-a mers din plin, dar să ştii că nu întinereşti şi n-ai să realizezi ceva cu adevărat măreţ dacă nu renunţi la femei, la băutură şi la nopţile pierdute. Te-ai gândit vreodată să te aşezi şi tu undeva?

Nicky i-a răspuns că are prea multe probleme ca să se gândească la vreun angajament permanent. Dar remarcile antrenorului său i-au dat de gândit şi nu le putea uita.

În timp ce mulţimea încă aplauda la sfârşitul setului, domnul Brocklehurst a plecat, luându-şi cu el fetele care protestau, sub pretextul că nu trebuie să întârzie la Uniunea Mamelor, unde urma să aibă loc concursul de whist. Nicky arăta atât de grozav pe teren, încât Imogenei nu-i venea să creadă că întâlnirea lor în téte-á–téte a avut cu adevărat loc. Dar în timp ce se depărta, el i-a făcut semn cu racheta, aşa că trebuie să fi fost totul adevărat!

Pe când se îndreptau spre casă, cu bicicleta Julietei cocoţată într-o poziţie precară pe maşină, au trecut pe lângă o colegă de şcoală a Julietei, care se întorcea încărcată de trofee de la sala de gimnastică şi care le făcu semne, plină de importanţă.

— Lasă că-ţi arăt eu ţie, vacă proastă ce eşti,

mormăi Juliet.

— Zece penny în cutia pentru iertarea vorbelor urâte, o admonestă vicarul, dar cu blândeţe, pentru că fiica cea mai mică era preferata lui.

În timp ce traversau râul Darrow, urcând apoi în sus, pe drumul ce ducea spre coasta acoperită cu vegetaţie, vicarul resimţi şi el o uşoară nemulţumire faţă de viaţă. Când l-a văzut astăzi pe Beresford, şi-a amintit de tinereţea lui pe terenul de rugby. Şi el a arătat bine şi a avut experienţa aceleiaşi adulaţii din partea femeilor şi a veneraţiei destinate unui erou din partea bărbaţilor.

Domnul Brocklehurst ştia foarte bine că un alt mare sportiv, David Shepherd, a ajuns episcop. El nu a avut însă parte de o asemenea promovare. Fără îndoială că va fi lăsat să zacă tot restul vieţii în Pikely, unde adoraţia fetelor bătrâne din parohie nu este nici pe departe un substitut pentru înalta poziţie de la Twickenham. În momentele sale cele mai sumbre, vicarul se gândea că se puteau spune multe lucruri despre un sportiv care moare tânăr, în floarea vârstei, mai degrabă decât să devină burtos şi reumatic.

Viaţa are totuşi compensaţiile ei. Era foarte respectat în district. Niciun comitet local nu lua fiinţă fără el. Îşi iubea grădina, iubea partidele de golf şi pe discreta şi încântătoarea lui soţie,

probabil chiar în această ordine. Cei doi fii ai săi, amândoi la şcoli cu internat, care costau o avere, se formau ca sportivi excelenţi. Iar adorabila Juliet, mezinul familiei, făcea ce voia din el.

Dar ca om cu frica lui Dumnezeu, a avut întotdeauna mustrări de conştiinţă pentru faptul că fiica sa cea mare, Imogen, îl călca pe nervi. La început, resentimentele lui s-au datorat faptului că nu a fost băiat.

Pe măsură ce copila creştea, îl irita stângăcia ei, faptul că parcă tot timpul visa, încetineala ei, inima ei slabă (cu câtă uşurinţă o făcea să izbucnească în lacrimi!), incapacitatea ei de a i se opune şi totala lipsă de înclinaţii sportive.

Îşi mai amintea încă de umilitoarea demonstraţie de gimnastică de la şcoală, cu câţiva ani în urmă, când Imogen a fost singura din clasa ei care a înregistrat performanţa de a nu reuşi să ducă la bun sfârşit exerciţiile la niciun aparat, l-a fost, de asemenea, ruşine de faptul că era grasă – bine cel puţin că în ultimă vreme mai slăbise ceva şi îşi păstra slujba la bibliotecă, ceea ce conta pentru banii de casă (banii erau foarte puţini, cu trei copii încă la şcoală). Dar de ce trebuia să fie de acord cu tot ce-i spunea el?

Fără îndoială însă că tânărul Beresford este captivat de ea şi trebuie să-i supravegheze îndeaproape. Nu şi-o iubi el fiica cea mare, dar n-o să permită să i se întâmple nimic rău. A fost şi el

un crai la vremea lui, dar, când era vorba de fiicele sale, era adeptul puritanismului represiv.

În faţă apăru casa parohială. Era una dintre acele case victoriene severe, pe care de-abia reuşeau să o înveselească iedera şi trandafirii căţărători, care se întindeau pe zidurile de un cenuşiu sumbru, şi straturile de flori de pe peluză. În spatele casei era o pajişte destul de lungă ca să poată fi folosită pentru crichet, unde Imogen se juca la nesfârşit cu fraţii ei când erau acasă.

Când au deschis uşa de la intrare, Homer, câinele de vânătoare de un roşcat-auriu, cu ochii mijiţi de somn, i-a întâmpinat cu lătrături de bucurie, căutând cu frenezie în jur ca să le aducă ceva şi hotărându-se pentru o pereche de şosete care zăceau pe podea.

Imogen trecu prin vestibul şi intră în salon, unde o găsi pe mama ei cu o înfăţişare cucernică, cosând cu dăruire nasturi la una din cămăşile vicarului.

Fata ştia perfect de bine că mama ei citea de fapt un roman de dragoste pe care l-a ascuns cu dibăcie sub cămaşă în clipa în care a auzit roţile maşinii pe pietrişul din curte.

— Bună, dragă, spuse ea vag. Te-ai distrat la tenis?

— Da, mulţumesc, i-a răspuns Imogen, sărutând-o. Ştia că nu avea rost să-i povestească ceva, pentru că mama ei oricum nu ar fi ascultat.

— Cred că trebuie să ne schimbăm pentru concursul de whist, adăugă doamna Brocklehurst cu un suspin. La ce oră începe?

— La opt, a răspuns vicarul intrând în salon. Bună, scumpo. Am timp suficient să-mi plantez gura-leului.

— Oh, dintre toate florile tocmai pe asta s-a găsit să o planteze acum, bombăni Juliet în spatele lui. În definitiv, am fi putut să stăm şi noi să urmărim ultimul set. Sper din toată inima că „fiarele" astea ale lui să nu se prindă-n vecii vecilor!

Concursul de whist părea că dura de o veşnicie. În sfârşit, ultimul scaun a fost pus la locul lui şi a fost măturată ultima firimitură de prăjitură de casă.

— Nu-ţi doreşti uneori că tata să fi fost inginer? o întrebă Juliet pe Imogen, în timp ce se târau spre casă.

— Da, îi răspunse ea absentă, rugându-se ca Nicky să nu se distreze prea tare la petrecere. Ascultă, Juliet, zise simţind cum roşeşte din nou, s-a întâmplat sau râu? După-amiaza asta vreau să spun.

— Fireşte că s-a întâmplat! Chiar şi tati a mirosit şi de-aia ne-a luat acasă. În mod normal n-ar fi plecat niciodată la jumătatea meciului.

După ce au ajuns acasă, Imogen s-a spălat pe cap, s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat. Apoi a

început să scrie în jurnal, umplând paginile care mai rămăseseră pentru luna mai şi pe cele pentru întreaga luna iunie.

A descris plină de încântare şi de emoţie întâlnirea cu Nicky, minunându-se de modul imperios în care l-a concediat pe ziaristul de la televiziunea din Yorkshire şi cum i-a spus partenerului lui să se ocupe de iluminatul terenului, ca el să mai poată petrece puţin timp împreună cu ea.

De ce eu? De ce eu? s-a tot întrebat îngropându-i faţa încinsă în pernă, negăsindu-şi locul de emoţie. Trebuie să doarmă puţin, altminteri o să arate îngrozitor mâine dimineaţă.

Dar parcă nu trecuseră decât câteva secunde când a fost trezită de lătratul lui Homer, deranjat de băiatul care aducea ziarele, şi de clopotul bisericii, care chema la Sfânta Comuniune, şi de panica de duminică dimineaţa a tatălui ei – care răcnea din fundul bucătăriei că nu poate găsi nici măcar o cămaşă curată în casa asta.

Capitolul 2

La micul dejun, Imogen stătea la masă strângând în mâini ceaşca cu cafea. Vicarul care

întinsese un gălbenuş de ou pe o felie de pline prăjită, era cufundat în paginile sportive ale ziarului *Sunday Times,* în timp ce Juliet, care mânca pâine prăjită cu marmeladă, trecea în revistă titlurile.

— Ce lume îngrozitoare, oftă ea. Cred că n-am să mai apuc să ajung la 21 de ani.

— Ce avem la prânz? întrebă Imogen.

— Macaroane cu brânză, tartă cu prune şi cremă de ouă, după care cred că din nou brânză, i-a răspuns mama ei, destul de absentă.

— Dar lui nu-i putem da asta! a exclamat îngrozită Juliet. Nu putem avea un prânz cu came?

— Mă tem că magazinele nu sunt deschise duminica. Am să încerc să-l conving pe tata să deschidă o sticlă cu vin.

Imogen se întrebă cum Dumnezeu o să reziste ea toată dimineaţa. Dar în cele din urmă a fost o mulţime de lucruri de făcut.

A şters cu destoinicie praful, a aranjat florile într-un bol mare în salon, a aşezat masa, a încercat – şi nu a reuşit – să găsească pahare asortate pentru vin, a dat prunele prin pesmet, a făcut sosul pentru salată şi s-a rugat ca vicarul, care dezaproba frivolităţile culinare, să nu remarce că a pus şi usturoi.

Apoi a trebuit să meargă la slujbă. Era o zi minunată. Se auzea cucul cântând în pădurea de fag din spatele bisericii, iar frunzele verzi ale

copacilor se profilau pe cerul de un albastru-închis, care promitea ploaie.

— Apără-ne cu – atotputernicia ta şi fă astfel încât în această zi să nu cădem ispită nici unui păcat, se ruga vicarul adresându-se enoriaşilor cu voce puternică.

Juliet zâmbi şi o înghionti pe Imogen, care s-a îmbujorat şi a privit drept înainte. Înălţase deja rugi pline de ardoare Celui de Sus ca Nicky să fie al ei, dar numai dacă El consideră că totul este în ordine, s-a grăbit să adauge.

Tatăl ei s-a ridicat în picioare. Un imn, o predică şi încă un imn, se gândi Imogen recunoscătoare, şi vor fi din nou afară, sub soarele strălucitor.

Dar în clipa aceea i se tăie răsuflarea, îngrozită pentru că tatăl ei, cu o privire suspicios de maliţioasă spre banca în care se aflau, se îndrepta spre pupitru pentru litanie.

— Oh, nu, gemu Juliet. Am avut parte de litanie săptămâna trecută. Până când o să scăpăm noi de aici, Beresford o să vină şi o să şi plece.

— Şi cu prăjitura mea din cuptor ce o să se întâmple? murmură doamna Connolly, femeia carele. făcea zilnic treabă şi care se afla cu o bancă în spate. Enoriaşii au îngenuncheat îmbufnaţi.

Imogen constată că nicicând nu i-a fost mai greu ca acum să se concentreze asupra defectelor

ei.

— De preacurvie şi de toate celelalte păcate de moarte şi de toate amăgirile lumeşti, de cele ale cărnii şi ale diavolului, intona vicarul.

Oh, de ce nu făcuse oare baie înainte? se gândea Imogen îngânând cele de cuviinţă împreună cu restul enoriaşilor.

— … de fulger şi de furtună, de boli, de…

Afară soarele strălucea puternic, dar în biserică era răcoare. Vicarul, care nu suferea niciodată de frig, insistase ca în aprilie radiatoarele să fie închise. Era 12, 20 când a ajuns acasă, iar Nicky urma să sosească la unu fără un sfert. Ca să se încălzească, a făcut o baie fierbinte.

După ce a încercat toate rochiile din garderobă şi le-a urât pe toate, s-a decis pentru un pulover şi o fustă, negre, care cel puţin o mai subţiau un pic. Prin ciorapii de culoare deschisă, picioarele i se vedeau roşii şi păreau grase. Dacă ar fi făcut baie mai devreme…

Când ieşi din cameră, fu cât pe-aci să se împiedice de Juliet, care stătea întinsă pe podea, trăgându-şi fermoarul la blugi.

— Cum arăt? o întrebă Juliet sărind în picioare.

— Obişnuit, i-a răspuns Imogen. Asta-i cămaşa mea. Juliet o studia cu ochi critici.

— Tu arăţi drăguţ, dar cred că ar trebui să-ţi mai ştergi puţin din fardul ăla.

— Nu este fard, oftă Imogen, aşa sunt eu.

Mai erau cinci minute până la ora unu. Imogen verifică încă o dată dacă totul este în ordine la bucătărie, după care intră în salon să aştepte.

A luat o revistă colorată, în care era un amplu material despre Katherine Mansfield, propunându-şi să-l citească mai târziu, dar ştiind că nu o va face niciodată. La micul dejun citise de trei ori articolul despre turneul de tenis desfăşurat la Hamburg, în special partea în care se relata că *„participarea britanică a fost serios slăbită de absenţa jucătorului Beresford, care a evoluat la Pikely, unde a ieşit învingător la simplu, dublu şi dublu mixt, aşa cum era de aşteptat”.*

Nicky era atât de faimos, încât parcă însuşi soarele urma să vină la prânz. Scoase încă o dată pudra compactă din poşetă şi-şi pudră din nou obrajii îmbujoraţi – mai mult cu energie decât cu succes. Oh, ar fi fost cu totul altceva dacă s-ar fi născut palidă şi interesantă!

Acum era unu şi cinci minute. Poate că nici n-o să vină, poate că după atâtea victorii pur şi simplu a uitat, sau a cunoscut pe altcineva la petrecerea de aseară.

Lăsă revista jos şi începu să umble nervoasă prin cameră, rearanjând liliacul, înfoind pernuţele, strângând partiturile muzicale ale Julietei, împrăştiate pe pian.

Ceasul, care abia se târâse toată dimineaţa, o

luase brusc la galop; se apropia de unu şi un sfert. Tatăl ei făcea întotdeauna scandal dacă prânzul întârzia.

Era absolut evident că Nicky n-o să vină. Nu ştiu cum o să suport lucrul ăsta, îşi zise disperată. Şi în momentul acela auzi zgomotul unei maşini şi lătratul lui Homer.

În clipa următoare şi-a îngropat îngrozită şi agitată faţa în mâini, apoi şi-a netezit nervoasă părul, şi-a aranjat puloverul şi şi-a dat cu puţin parfum, cea mai mare parte ducându-se pe covor. Cuprinsă de panică, a ieşit în hol şi s-a încuiat în baia de jos. Imediat a auzit-o pe Juliet zgâlţâind uşa.

— Ieşi repede de acolo. Nicky tocmai a sosit într-un Porsche care arată mult prea fantastic ca să fie descris în cuvinte. Du-te şi deschide-i!

— Nu pot, se văită Imogen. Du-te tu.

— Eu mă ocup de broccoli, iar mami n-a terminat, încă prăjiturile. Du-te, este iubitul tău!

Ieşi, ştergându-şi mâinile transpirate de fustă. Se auzi clopoţelul.

— Este cineva aici ca să-i întâmpin pe jucătorii de tenis? strigă în gura mare Juliet.

— Oh, taci!

— Du-te odată! O să creadă că am uitat şi am plecat de acasă!

A deschis uşa cu o mână tremurândă. Nicky, aplecat, îl mângâia pe Homer, care-şi gudura

coada stufoasă şi aurie; îi adusese deja un băţ.

— Nu prea eşti un câine de pază, vorbea Nicky frecându-l după urechi. Bună, îngeraş. Acum stătea drept şi-i zâmbea. Îmi pare rău că am întârziat. Am greşit drumul şi am rămas blocat în spatele unei coloane de şoferi de duminică.

— Nu-i nimic. Mă bucur că te văd.

Se întrebase dacă ar arăta mai puţin strălucitor fără echipamentul de tenis, aşa cum se întâmplă cu marinarii când nu poartă uniformă, dar arăta chiar mai bine. Purta o cămaşă roşie, care-i punea în valoare tenul bronzat, şi blugi strâns lipiţi de coapsele musculoase şi zvelte, chiar mai strâmţi decât ai Julietei.

— Intră, murmură ea, îndreptându-se spre salon. Nicky a făcut un pas înainte pentru a-i deschide uşa, punând mâna pe clanţă în acelaşi timp cu ea, şi lăsând-o să zăbovească peste a ei mai mult decât ar fi fost necesar.

— Vrei un pahar de vin? îl întrebă. Este foarte sec.

— Aş prefera o bere, dacă se poate. Sunt în antrenament.

— Mă duc să-ţi aduc. Mă întorc într-o secundă.

— Te rog să nu întârzii, am să-ţi simt lipsa, a strigat Nicky după ea, luând în mână un ziar şi răsfoind paginile sportive.

Imogen năvăli în bucătărie. Din fericire, în frigider erau şase beri marca *Long life.*

— Cum merge? o întrebă Juliet, băgând bucăţelele de broccoli în apa fierbinte.

— Nu ştiu, îi răspunse Imogen, dând să iasă în grabă, cât pe ce să cadă împiedicându-se de Homer. Promite-mi că nu mă laşi prea multă vreme singură cu el.

— Ce-mi place mie în casa asta este atmosfera relaxantă, murmură Juliet.

— Năstase a câştigat la Hamburg, îi spuse Nicky lăsând ziarul jos şi luându-i din mână cutia cu bere şi paharul.

— Îl cunoşti?

— Da, suntem prieteni buni. Se îndreptă spre ferestrele mari, ce dădeau în grădină. Aveţi o casă frumoasă.

— Este cam neîngrijită, răspunse, conştientă de covoarele uzate, de fotoliile a căror tapiserie era zgâriată de ghearele pisicii şi de perdelele de un roşu-fanat, care au intrat la apă şi atârnau cu trei centimetri mai sus de marginea ferestrei.

Totuşi, Nicky, obişnuit cu lipsa de personalitate a efemerelor de hotel, nu a remarcat decât pereţii acoperiţi cu cărţi, câinele prietenos, pisica mare şi dolofană dormind pe vraful de partituri de pe pian, un *Church Times* mototolit sub buştenii din cămin, aşteptând să fie aprinşi în prima noapte răcoroasă, şi merii împovăraţi de flori din fundul grădinii.

— Este o casă de familie, remarcă el. Tata a

fost în armată, aşa că mi-am petrecut copilăria dintr-un loc în altul. Întotdeauna am tânjit după un cămin adevărat.

Se uită la Imogen care îl privea cu multă compasiune. Remarcase, de asemenea, cât de emoţionată şi încântată a fost când l-a întâmpinat la sosire.

Era mişcat. Îi plăcea această fetiţă serioasă şi solemnă, cu ochi imenşi.

— Miroşi minunat, spuse apropiindu-se de ea.

— Nu eu, covorul, mărturisi Imogen.

Se lăsă tăcere. Ce-ar fi putut să-l mai spună? Dacă ar fi ştiut să glumească sau dacă ar fi avut fraze gata pregătite ca Juliet sau Gloria, ar fi fost altceva.

— Prânzul n-o să întârzie mult, se bâlbâi, în timp ce Nicky se aşeză pe canapea. Vrei câteva alune?

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns moale. Vreau să fiu cinci minute singur cu tine. Vino şi stai, aici, lângă mine, i-a spus bătând cu palma în canapea.

Imogen s-a aşezat lângă el, după care a urmat un nou moment de tăcere. Îşi freca mâinile, conştientă de privirea lui.

Apoi au tresărit, speriaţi amândoi, când pisica dolofană a sărit de pe sonatele de Beethoven pe clapele pianului, călcându-le tacticoasă cu lăbuţele, după care a ieşit cu demnitate în grădină. Au izbucnit amândoi în râs şi gheaţa a

fost spartă.

— A fost drăguţă petrecerea, aseară?

— Cum ar fi putut să fie dacă tu nu erai acolo? Am băut prea mult vin prost şi era cât pe ce să dau buzna să vă stric concursul de whist.

— Mai bine o făceai, zise ea cu o privire plină de regret. Când pleci la Roma?

— În seara asta. De aici plec direct la aeroportul Heathrow. S-ar putea să ajung în sferturile de finală anul acesta. Am toate şansele.

Şi mai eşti prieten şi cu Năstase, îşi zise ea în gând.

— Nu te sperie să ai asemenea succes, atât de tânăr?

Nicky – a râs încântat. l-a pus exact întrebarea care-i făcea plăcere.

— Nu mă sperii atât de uşor, i-a replicat luându-i mâna şi răsfirându-i degetele pe piciorul lui.

Auzi paşi afară şi, îngrozită că ar putea fi tatăl ei, şi-a retras brusc mâna. Nu era însă decât maică-sa, îmbrăcată într-o rochie înfloratăă, mototolită, mirosind vag a naftalină, ceea ce denota evident că de-abia a scos-o din cufăr. De asemenea, avea prea multă pudră pe nas.

— Domnul Beresford, ce plăcere să vă văd, i se adresă clătinându-se uşor pe nişte tocuri înalte, neconfortabile şi nefamiliare. Imogen v-a oferit ceva de băut? Este îngrozitor de uitucă.

Oh, Dumnezeule, îşi zise Imogen, sper să nu mă pună într-o situaţie stânjenitoare.

— M-a tratat foarte bine, a apreciat Nicky, în timp ce doamna Brocklehurst îşi turna un pahar de vin. Şi vreau să vă spun că îmi place foarte-foarte mult casa dumneavoastră.

Intră şi Juliet, care se aşează pe scaunul de la pian, mângâindu-l pe Homer şi zâmbindu-i lui Nicky.

— Bună, zise ea.

— Frumos câine, remarcă Nicky. Cum îl cheamă?

— Homer, i-a zis Juliet. Diminutivul pentru Homersexual. Întotdeauna îl atrag băieţii.

— Zău, scumpo, nu-i adevărat, interveni cu blândeţe mama.

— Cine cântă la pian? întrebă Nicky.

— Eu, a răspuns Juliet. Mă gândesc să-mi iau un violoncel, ca al doilea instrument. Iar în clipa următoare a început să-l bombardeze cu întrebări despre aşii tenisului. Năstase era oare într-adevăr atât de dificil cum spune toată lumea? Stan Smith este oare atât de inexpresiv pe cât arată? Borg a avut relaţii cu multe fete?

Pentru a putea să-l privească mai bine, doamna Brocklehurst şi-a scos ochelarii. Dumnezeule, îşi zise, este într-adevăr un tânăr foarte arătos şi pe deasupra pare şi manierat.

— Cum arată Connors? îl întreba Juliet.

— Scumpo, sărmanul Nicky, mai lasă-l în pace şi du-te să faci piureul, o admonestă doamna Brocklehurst. Tata o să sosească din clipă în clipă. Când te-ai hotărât să devii jucător de tenis?

— Când eram copil obişnuiam să mă înfiinţez pe lângă terenurile de tenis încă de la şapte dimineaţa, în speranţa că o să mi se iveaască şi mie ocazia să joc. De fiecare dată când stabileam o relaţie cu un antrenor, tata era mutat în altă parte. Obişnuiam să-mi petrec ceasuri întregi jucând meciuri imaginare cu mine însumi, lovind mingea de uşa garajului.

— Ce frumos! îmi închipui că, dacă cineva ţine cu tot dinadinsul să facă ceva în viaţă, reuşeşte.

— Aşa îmi place să cred, zise Nicky, aruncând o privire semnificativă în direcţia Imogenei, frecându-şi în acelaşi timp uşor piciorul de al ei, la adăpostul unei mese.

Intră vicarul, cu o expresie foarte binevoitoare.

— A, bună ziua, Nicholas. Prânzul nu este gata încă?

— Imediat, i-a răspuns soţia cu voce liniştitoare. Juliet tocmai face piureul.

— Avem timp să aruncăm o scurtă privire prin grădină? l-a întrebat Nick.

— Fireşte, răspunse cu promptitudine vicarul, l-aţi paharul cu tine.

— Ce tânăr drăguţ, zise mama ei.

— De necrezut, suspină Imogen.

Înainte de a se aşeza la masă, a fost un moment stânjenitor, dar prânzul a fost un succes. Nicky a luat două porţii de macaroane cu brânză, ceea ce a încântat-o pe doamna Brocklehurst, a vorbit îndelung cu vicarul despre Leii Britanici şi i-a regalat cu bârfele referitoare la jucătorii de tenis şi la diferitele celebrităţi oricare a avut de-a face de-a lungul turneelor.

— Mă tem că vorbesc prea mult, spuse el la un moment dat.

— Nu, nu, interveni doamna Brocklehurst în grabă. Ducem o viaţă atât de searbădă în Pikely.

— Oh, l-ai cunoscut într-adevăr pe Rod Stewart! suspină Juliet.

În mod surprinzător, vicarul a deschis a doua sticlă cu vin.

— Mănâncă, Imogen, se răsti vicarul. Încă se mai lupta cu primul fel. Mâncarea părea să-i stea în gât. Ciuguleşti ca o vrabie, continuă el pe un ton mai aspru, sau mai degrabă ca o cioară, îmbrăcată aşa cum eşti în culoarea asta. După mine, tinerii n-ar trebui să poarte negru.

Imogen îşi muşcă buzele.

„Ticălosul”, îl gratula în gând Nicky şi se întoarse spre vicar, atrăgându-l într-o discuţie ca să o salveze pe Imogen.

O privea cu coada ochiului, examinând-o şi dezbrăcând-o în gând. Mai târziu o va lua cu el şi

se va purta delicat şi frumos cu ea. Era sigur că este virgină.

— Nu te forţa să mănânci, Imogen, îi şopti mama. Eu aş strânge, dacă aş fi în locul tău.

Recunoscătoare, a început să debaraseze. Când i-a luat farfuria, Nicky a mângâiat-o uşor pe piciorul aflat cel mai departe de vicar. A intrat în bucătărie şi a pus vasele în chiuvetă. A luat un prosop, s-a aplecat şi a deschis cuptorul. Exact în clipa în care scotea uşor prăjitura cu prune, a auzit paşi în spatele ei.

— Nu-i aşa că este cel mai fantastic bărbat pe care l-ai văzut vreodată? murmură. ea din gura cuptorului.

— Mă bucur că gândeşti aşa, auzi o voce răguşită în spatele ei. S-a răsucit îngrozită. Nicky, cu câte o farfurie în fiecare mână, stătea râzând în cadrul uşii. Simţind că tava. În care se afla prăjitura îi arde degetele, cu prosop cu tot, Imogen a pus-o pe masă. Acelaşi lucru a făcut şi el cu farfuriile, apoi şi-a trecut mângâietor un deget peste obrazul ei.

— Scumpo, trebuie să înveţi să nu mai roşeşti. Este absolut încântător, dar asta te trădează în faţa severului tău tată.

Îngrozită că va încerca să o sărute când mai simţea încă gustul macaroanelor cu brânză, se grăbi să-i pună în braţe farfuriile.

— Trebuie să ne întoarcem.

Nicky aştepta însă în pragul uşii, cu farfuriile în braţe, zâmbindu-i. Imogen privea fix balamaua julită a uşii, folosită de generaţii la desfacerea sticlelor refractare.

— O să se răcească mâncarea, se bâlbâi ea.

— Eu însă nu, zise Nicky, ştergându-i obrazul cu buzele când se strecură pe lângă el.

— Ai uitat farfuriile, se răsti tatăl ei.

— Le-am adus eu, interveni prompt Nicky. Trebuie să recunosc că mor de nerăbdare să gust... a... budinca făcută de Imogen. Şi-i făcu cu ochiul Julietei, care chicoti.

— Nu devii nervos înaintea unui meci important? îl întrebă ea.

— Nu, i-a răspuns privind spre Imogen. Suspansul mă aţâţă.

— Cum este Goolagong? continua Juliet seria întrebărilor.

— O dulceaţă, dar mult mai drăguţă în carne şi oase. Îşi turnă din abundenţă smântână peste budincă. Fredonează întotdeauna şi râde dacă dă o minge bună. Nu ştie niciodată care este scorul.

Le-a spus apoi o istorie despre un arbitru de linie, care a adormit în timpul unui mare meci.

— Înainte ingurgitase un prânz grozav. Spectatorii râdeau în hohote.

Acum ochii îi erau de un albastru-închis, ca al, panseluţelor, îşi zise Imogen, încercând să-şi imortalizeze în memorie fiecare trăsătură a feţei

lui. Şi mâinile îi erau frumoase – atât de bronzate şi cu degete lungi. Şi în clipa aceea simţi pe picior o apăsare delicată. Probabil că este Homer, care se freacă de ea, dar câinele şedea tolănit afară, la soare.

Nicky continua să vorbească foarte calm cu tatăl ei, dar presiunea pe care o simţea devenea tot mai insistentă.

— Aveţi enoriaşi buni? întrebă, bându-şi vinul din pahar.

— Destul de buni, a răspuns vicarul.

Arată senzaţional în blugii ăştia, îşi zise Imogen. Deşi erau atât de strâmţi, iar el stătea jos, nici măcar un milimetru, nimic nu i se revărsa peste centură. Mintea îi era înceţoşată.

Nu a auzit când Nicky l-a întrebat pe tatăl ei care a fost subiectul predicii de dimineaţă şi nici pe tatăl ei care i-a replicat:

Întreab-o pe Imogen, a fost acolo.

— Despre ce a fost vorba? o întrebă Nicky zâmbind maliţios.

— Poftim? îmi pare rău, n-am auzit, zise tresărind.

— Trezeşte-te, o admonestă tatăl.

— Îmi pare rău, mă gândeam la altceva.

— Nicky vrea să ştie la ce s-a referit predica mea. În vocea vicarului se simţea o notă clară de duritate.

Imogen a simţit că-i năvăleşte tot sângele în

obraji; acum toate privirile erau aţintite asupra ei.

— Nicodemus, îi suflă Juliet.

— O, da, se bâlbâi recunoscătoare şi a început să reproducă versetul despre şuierul vântului şi viaţa veşnică pentru cei cu credinţă în Dumnezeu. Apoi a întins mâna tremurândă spre paharul cu vin, rugându-se ca furtuna să fi trecut. Nicky îşi privi ceasul.

— Doamne Dumnezeule, este aproape trei fără un sfert! Sper că nu am stat prea mult, dar dacă îţi place ceva, eşti înclinat să nu te dezlipeşti prea curând.

— O, nu, n-ai stat mult, interveni doamna Brocklehurst. A fost încântător, nu-i aşa, Stephen? Acum, că te-am cunoscut, o să ne placă mult mai mult turneele de la Wimbledon.

— Trebuie să mă întorc la Londra, dar aş face mai întâi o plimbare pe deal în sus, zise Nicky presându-şi şi mai tare piciorul de al Imogenei.

— Eu trebuie să-mi scriu predica, declară vicarul cu regret, şi la patru trebuie să vină cineva să împrumute un costum pentru o piesă ce urmează să fie jucată de Societatea de artă dramatică.

— Eu trebuie să-i fac baie lui Homer, sări Juliet.

— O să te însoţească Imogen, spuse doamna Brocklehurst.

— Asta speram şi eu!

Şi Nicky zâmbi încântat.

— De ce şi-a fardat Imogen ochii când a plecat să se plimbe pe deal? întrebă vicarul în timp ce-şi ajuta soţia să spele vasele.

— Mă tem că s-a îndrăgostit, i-a răspuns doamna Brocklehurst.

Vântul încetase cu o zi în urmă şi soarele fierbinte chema spre înaltul cerului cântecul de ciocârlii.

— Cam aspru ou tine tatăl tău, nu-i aşa? spuse Nicky în timp ce urcau.

— A fost dezamăgit că n-am fost băiat.

— Iisuse, eu sunt grozav de bucuros că n-ai fost, îşi strecură braţul ceva mai sus de talia ei. Foarte-foarte bucuros, a repetat, băgându-şi degetele sub sân. Imogen s-a depărtat brusc de el, puteau fi încă văzuţi din casă.

— Nu ştiu dacă nu-ţi e mai teamă de mine decât de el.

— Oh, nu am de fel acelaşi sentiment în ce te priveşte, protestă ea. Este pur şi simplu faptul că n-am cunoscut niciodată până acum o persoană atât de celebră.

— Am să te prezint unora şi mai celebri dacă-mi promiţi că nu te îndrăgosteşti de ei, spuse el râzând.

Nefiind într-o formă fizică la fel de bună ca Nicky, Imogen începu să gâfâie. Din fericire, vorbea aproape numai el.

— Un jucător de tenis are o viaţă însingurată. Azi aici, mâine departe – sute de cunoştinţe, dar foarte puţini prieteni. Niciodată nu rămâi într-un loc suficient de mult pentru a Stabili o relaţie cum se cuvine. Şi oftă profund.

Uşor ameţită de vinul de la prânz, Imogen nu Zâmbi. Îl privea cu simpatie.

— Ai să te gândeşti uneori la mine când ai să fii acolo, în mica ta bibliotecă?

— O, da, tot timpul!

— Asta-i frumos, zise ţinând-o de mâini şi trăgând-o spre el. De aproape mirosea a pastă de dinţi şi a şampon, la fel ca verişoarele lui când coborau după baie ca să spună noapte bună, gândea sentimental. Îşi lipi buzele de mâna ei.

Încercând din răsputeri să rămână calmă, Imogen îi arătă peisajul.

— Nu este frumos? îl întrebă pentru a-i distrage atenţia.

— Nici pe departe la fel de frumos ca tine. far pulsul tău, scumpo, zise apucând-o de încheietură, aleargă precum o şarjă de cavalerie uşoară. Crezi în dragostea la prima vedere?

— Nu ştiu, se bâlbâi ea cu sinceritate.

— Ei bine, eu cred. În clipa în care te-am zărit – pac! – S-a întâmplat, de parcă aş fi fost lovit de trăsnet. Nu ştiu ce ai, dar este ceva greu de definit, în afară de faptul că eşti atât de frumoasă.

O îmbrăţişă strâns ca să nu se poată elibera.

După un minut, Imogen încetă să mai opună rezistenţă.

Părea că tot cerul s-a concentrat în ochii lui albaştri, iar când a sărutat-o a simţit cum i se taie picioarele: Totul era atât de delicat, atât de diferit de gesturile şi stângăciile celor câtorva băieţi din oraş care i-au făcut avansuri, că i-au trebuit câteva secunde bune înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Pe neaşteptate, Nicky şi-a strecurat mâna pe sub pulover şi i-a descheiat sutienul; sânul stâng i-a căzut cald şi plin în cealaltă mână, care atâta aştepta.

— Nu, nu, nu, Nicky! Nu trebuie!

— De ce nu, scumpo? Nu-ţi place?

— O, da! Da, îmi place, dar…

— Atunci taci din gură.

O sărută din nou, iar mâna liberă începu să coboare încet spre coapsă. Mâinile şi picioarele parcă îi înţepeniseră. Nu avea nicio putere să i se opună.

Şi în clipa aceea au tresărit speriaţi amândoi de zgomotul făcut de o creangă ruptă. Iar salvarea a apărut sub forma unui labrador, care a rămas pe loc cu limba scoasă, dând frenetic din coadă.

— Dumnezeule! a exclamat Imogen cu voce gâtuită. Este Dorothy!

— Cine este Dorothy?

— Găinile paznicului de la biserică.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fie şi paznicul pe aproape, zise Nicky aranjându-şi părul.

Câinele s-a repezit înapoi în lăstăriş. Îngrozită, Imogen şi-a băgat sânii în sutien, care se ridicase şi o făcea să arate de parcă ar fi avut patru şi nu doi.

Se depărtă şi se aşeză pe o stâncă acoperită de muşchi, aflată ceva mai încolo, privind în jos, în vale. L-a zărit, nu departe, pe paznic, care-şi făcea plimbarea de după-masă.

Şi mult mai jos, pe tatăl ei mergând încoace şi în colo prin livadă, învăţându-şi predica.

— Cred că mi-am pierdut minţile, zise Imogen îngropându-şi faţa în mâini. Nicky s-a apropiat şi a luat-o în braţe.

— Este în ordine, iubito. Este numai vina mea. Pur şi simplu te doresc teribil de mult! Şi tu mă doreşti, nu-i aşa? Fata a dat mută din cap. Dar nu în faţa întregii parohii, nu? Data viitoare trebuie să găsim un loc mai ferit. Acum sunt nevoit să plec, a spus privindu-şi ceasul.

— Ai să-mi scrii, nu-i aşa? l-a întrebat, în timp ce se urca în eleganta lui maşină.

Imogen nu ştia dacă va putea suporta atâta fericire şi nefericire într-o singură zi. Bucuria trezită de faptul că o dorea era anihilată de nefericirea provocată de plecarea lui. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nicky scotoci în torpedoul

maşinii.

— Am ceva pentru tine. l-a dat o cutiuţă, urmărindu-i capul aplecat şi zâmbetul sceptic apărut pe buzele palide când a deschis-o. A scos din ea o brăţară de email roşu, pictată cu flori galbene, albastre şi verzi.

— O, ce frumoasă este! a exclamat strecurând-o pe încheietură. Nu trebuie… nu-mi vine să cred… nimeni nu mi-a dat nimic… N-am s-o scot de la mână decât în baie. Este ca o rulotă ţigănească, adăugă răsucind-o pe încheietură ca florile pictate să strălucească în soare.

— Asta pentru că este cadou de la un ţigan, i-a spus Nicky pornind motorul. Ne vedem când mă întorc de la Paris. Şi, sărutând-o uşor pe buze, s-a urcat în maşină şi a demarat cu un scrâşnet care sperie de moarte motanul cuibărit în patul de iasomie de pe marginea aleii.

Imogen reflectă Nicky fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă – a fost mult mai încântată de brăţară decât frumuseţea lui mexicană, care, după câteva exclamaţii de admiraţie, i-a dat-o înapoi rugându-l să o păstreze el ca nu cumva să o descopere soţul gelos şi să înceapă scandalul.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, abia aştepta să

ajungă la bibliotecă pentru a-i povesti Gloriei totul despre Nicky. Din fericire, domnişoară Nugent era plecată la funeralii, domnul Clough, adjunctul ei, era încă în vacanţă, iar celălalt funcţionar-şef, domnul Cornelius, era ocupat cu organizarea unei expoziţii de ustensile de pescuit, la intrarea principală, pentru a-i încuraja pe cititori să apeleze mai mult la noile cărţi pe teme sportive, aşa încât biblioteca era mai mult sau mai puţin aproape numai la dispoziţia Gloriei şi a Imogenei.

— Uite, el este, îi spuse Imogen, deschizând Anuarul lumii tenisului pe 1977 şi arătându-i o fotografie în care Nicky era surprins întinzându-se, cu muşchii încordaţi, pentru a prelua o minge. Şi uite-l şi aici, părăsind terenul după ce l-a bătut pe Mark Cox.

— A, dar îl ştiu! exclamă Gloria uitându-se la poze. L-am văzut la televizor jucând pe Wimbledon. Nu a izbucnit atunci nu ştiu ce scandal pentru că a aruncat cu racheta într-unul dintre arbitri? întoarse cartea în aşa fel încât să cadă mai multă lumină pe fotografii. Arată într-adevăr extraordinar!

— Dar în carne «şi oase este mult mai bine, preciza Imogen punând visătoare un vraf de romane de dragoste peste cărţi care nu erau de beletristică. Are un fel de a te privi şi un mod de a-ţi vorbi în tonuri joase şi răguşite, şi de a spune lucruri pe care numai tu le poţi auzi! Şi apoi am

făcut plimbarea aceea minunată pe deal şi mi-a spus că în clipa în care m-a zărit parcă l-a lovit un trăsnet.

— A încercat ceva? o întrebă Gloria.

— Ei bine, răspunse Imogen roşind, n-a putut face prea mare lucru, pentru că a apărut pe neaşteptate paznicul bisericii, care-şi făcea plimbarea de după-masă împreună cu câinele.

Gloria s-a uitat din nou la fotografie şi apoi, sceptică, la Imogen, care era atât de ştearsă. Cum este posibil ca un bărbat ca Nicky să se îndrăgostească de ea? Se simţea şi uşor iritată – ea, Gloria, ea era cea care avea aventuri. Imogen era cea care asculta uluită. Nu-i plăcea deloc această răsturnare de roluri.

— Când o să-l revezi?

— Păi, cea mai mare parte a verii joacă în turnee, dar a spus că o să ne vedem curând şi într-un loc mai ferit de data asta, zise Imogen jucându-se cu brăţara roşie. Era dezamăgită că Gloria nu se manifesta mai entuziastă. Apoi a adăugat spăsită: Dar ia gândeşte-te, Gloria, dacă n-ai fi plecat la Morecambe – şi privi nervoasă în jur 0, vreau să spun, dacă nu te-ai fi îmbolnăvit, ai fi mers şi tu la tenis şi atunci s-ar fi îndrăgostit de tine. Şi simţi că-i vine să leşine la un asemenea gând.

— Nu vorbi prostii, spuse Gloria aranjându-şi buclele şi înveselindu-se, pentru că, în secret, era

de acord cu Imogen.

Oricum, mi-a promis că-mi va scrie, oftă Imogen. Oh, Gloria, nici nu ştii cât de frumos este!

În realitate, Nicky s-a dovedit a fi extrem de deficitar în ce priveşte corespondenţa, l-a trimis o vedere de la Roma, în care i-a scris cât de mult şi-ar fi dorit să fi fost şi ea acolo.

Imogen i-a răspuns cu următoarea poştă, trimiţându-i o scrisoare lungă şi pasionată, care i-a luat ore întregi ca să o compună şi în care – cu ajutorul Dicţionarului de citate Oxford – i-a spus tot ce avea pe inimă!

Turneul de la Roma s-a terminat, iar Imogen radia de mândrie citind în ziar că Nicky a ajuns în sferturile de finală şi apoi că numai după o luptă acerbă a fost eliminat. După aceea a plecat la Paris, pregătindu-se pentru campionatul de simplu şi ajungând chiar în semifinale la dublu bărbaţi. Toate ziarele relatau că şi-a îmbunătăţit jocul. Dar Imogen nu a primit de la el nicio scrisoare.

— O să sune când o să se întoarcă în Anglia, i-a spus Juliet ca să o liniştească.

Dar Imogen era disperată. Totul fusese un vis, probabil că ultima ei scrisoare a fost mult prea siropoasă şi lacrimogenă, ceea ce l-a îndepărtat.

Oricum, ce drept are cineva atât de şters, de plicticos şi de gras cum este ea să se aştepte ca Nicky să se îndrăgostească de persoana ei? Nu putea să mănânce, nu putea să doarmă şi-şi

petrecea vremea în cameră ascultând muzică şi citind poezii, de dragoste. Nicky îi răvăşise inima, aruncând-o într-o confuzie totală.

În a treia luni de la prima lor întâlnire, Imogen se îndrepta spre bibliotecă într-o stare de disperare. Sâmbătă n-a primit nicio scrisoare şi, după 48 de ore de interminabilă aşteptare, nici azi-dimineaţă nu a primit nimic. Nu îndrăznea să sune acasă să vadă dacă sosise ceva între timp, de teamă să nu dea din nou peste tatăl ei. Era de serviciu până la opt seara.

Se întreba dacă o să reuşească să reziste toată ziua. Vremea frumoasă de afară nu făcea decât să-i accentueze şi mai mult starea de spirit sumbră.

În jur era atâta viaţă – explozie de verdeaţă, parfumul florilor, căldura soarelui care învăluia totul! S-a bucurat când a ajuns pe străzile înguste din Pikely, cu case înnegrite de fum şi coşurile prăfuite ale fabricii, şi a scăpat pătrunzând în atmosfera sumbră şi răcoroasă a bibliotecii.

O întâmpină domnişoară Nugent, îmbrăcată într-o rochie maro şi nefiind deloc în apele ei.

— Ai întârziat zece minute. Uite, sunt două cărucioare cu cărţi care trebuie aranjate în rafturi. N-ai terminat nici jumătate din ceea ce trebuia să completezi sâmbătă şi i-ai trimis primarului o scrisoare depăşită, pentru că returnase cărţile cu săptămâni în urmă. Nu este deloc bină, să ştii. Mulţi ar dori să aibă slujba ta.

— N-aş putea spune că ştiu pe cineva, bombăni Gloria. A apărut îmbrăcată în şort galben şi un pulover strâmt, de culoarea ciocolatei, ca să pună un vraf de cărţi în cărucior. Scorpia este pe picior de război în dimineaţa asta, i-a şoptit ea. Nimeni nu face nimic ca lumea. Cornelius ar fi trebuit să se întoarcă din vacanţă, dar i-a trimis o telegramă în care spune că o să mai întârzie puţin. Ai primit vreo scrisoare? Imogen neagă dând din cap. Asta-i ruşine, adăugă Gloria, cu tot entuziasmul trezit de uşurarea pe care o simţi în adâncul sufletului ei. Nu-ţi face probleme, toţi bărbaţii sunt la fel de îngrozitori când este vorba să scrie scrisori. Am fost sâmbătă seara la o petrecere grozavă. Era acolo şi Tony Lightband. Ştii, chiar te place! Mi-a zis să fac în aşa fel, încât să ieşim în patru.

— Drăguţ, replică Imogen nereuşind să pară prea entuziasmată. Tony avea cam 1, 50, purta ochelari cu lentile cât fundul unei sticle de bere şi era plin de importanţă.

— Lăsaţi bârfa, fetelor! se răsti domnişoară Nugent apărând din biroul din spate. Şi stinge lumina, Imogen, ori domnul Brighouse o să apară într-o clipită să se plângă că plătim prea puţin.

Ziua a mers din rău în mai rău. Se părea că Imogen nu era în stare să facă niciun lucru ca lumea. Până şi cerul a început să se înnoreze.

Era după-amiaza devreme. Imogen stătea la

pupitrul unde se solicitau cărţi şi unde trebuia să răspundă la întrebări, să caute cărţile cerute. Domnişoară Nugent i-a mai dat şi cea mai nesuferită sarcină în toată biblioteca, şi anume, să ia urma cărţilor nereturnate.

— Lady Jacintha ţine ultima carte a lui Dick Francis de şase săptămâni, i-a spus predându-i listai iar brigadierul Simmonds nu a returnat încă biografia lui Slim. Trebuie, de asemenea, să o contactezi de îndată pe doamna Heseltine. Are la ea 12 cărţi. Vreau să te ocupi astăzi de toţi.

— Da, domnişoară Nugent, a răspuns Imogen fără să asculte.

Domnişoară Nugent o lăsă ceva mai moale. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să o sperie pe Imogen, ca fata să-şi dea demisia.

— Te bat la cap numai pentru că părerea mea este că meriţi să mă ocup de tine, continuă ea. N-are niciun rost să mă obosesc cu Gloria. Mâine-poimâine ea pleacă să se mărite. Dar tu ai stofă şi poţi deveni un bun bibliotecar. Te-ai mai gândit să-ţi iei diploma în domeniu? Ai să ratezi anul, dacă nu te înscrii cât mai repede. Este bine să ai o pregătire, dacă nu poţi să fii sigură că ai să găseşti un soţ.

Ştia că domnişoară Nugent nu voia altceva decât să fie bună şi amabilă, dar rezultatul a fost că s-a simţit şi mai deprimată.

— Cum merge? o întrebă Gloria jumătate de

oră mai târziu.

— Îngrozitor. Brigadierul Simmonds m-ar trimite direct la Curtea Marţială, doamna Heseltine o ţine într-una că este nobilă spaniolă şi că nu înţelege, iar majordomul doamnei Jacintha nu are, evident, de gând să-i transmită mesajul.

— Nugent îţi dă întotdeauna treburile murdare ţie. Ascultă, nu vrei să mergem mâine seară la cinema?

Imogen înţelese că este vorba de o mare concesie. Gloria nu-şi pierdea timpul – şi mai ales serile – cu prietene.

— Nu pot, trebuie să mă duc la cursurile de prim ajutor, i-a răspuns posomorâtă.

— Să nu-mi spui că tot domnişoară Nugent te bate la cap să faci şi asta.

— Ba da. Mâine ni se predă sărutul vieţii, respiraţia gură la gură. Sper din suflet ca domnul Blount să nu mi folosească pe mine ca model. Asta m-ar da gata.

În clipa aceea, domnul Clough, care tocmai pleca la o întrunire, se opri lângă ea şi-i spuse:

— Anunţă-l pe tatăl tău că am primit lucrarea aceea despre grădinărit. Dacă vrea să arunce o privire peste ea înainte să o pun în circulaţie, o poate ţine până miercuri.

— Ştii, Cloughie are ceva atrăgător, comentă Gloria după plecarea lui, aşezând câteva cărţi în rafturi: ia uite, Imogen, este exact ce-ţi trebuie:

„Cum să nu te mai simţi deprimată”

— Dar eu sunt deprimată şi uită-te în ce hal arăt, oftă Imogen.

— Ei, gata, înveseleşte-te. Doar n-o s-o ţii aşa toată săptămâna.

— Unde pot găsi nişte cărţi despre cum să începi o afacere proprie? întrebă un bărbat.

— Acolo, îl îndrumă Gloria, adăugând în şoaptă: Duhneşte a băutură, nu?

— Parcă tocmai a fost concediat, spuse Imogen. Oh, priveşte, domnul Passmore a adormit pe *Financial Times.*

— Nu are voie nimeni să doarmă în bibliotecă, zise Gloria. Încalcă regulamentul. Du-te şi trezeşte-l.

— Telefonul, Gloria, strigă domnişoară Nugent. Un cititor are o problemă. Imogen, poţi să te ocupi tu de cei care stau la coadă să returneze cărţile? Domnişoară Hockney s-a dus să ia ceaiul şi s-a strâns cam multă lume.

După ce adună ziarele, Imogen se ocupă de cei de la coadă, apoi încercă să mai rezolve câteva cazuri de pe lista celor care n-au returnat cărţile la timp. Dar cuvintele au început să-i joace în faţa ochilor.

Afară cerul se întunecase. Oh, Nicky, Nicky, îşi zise cu disperare, am să te mai văd oare vreodată? Se uită la brăţara roşie, urmând cu degetul conturul florilor pictate – înfiorându-se la

amintirea acelei plimbări, sus, pe deal. Nicky era dorit de toată lumea; ce nesăbuinţă din partea ei să creadă că s-ar îndrăgosti de ea mai mult de-o clipă!

Era atât de cufundată în gânduri, încât nu a văzut-o pe femeia aceea solidă cu câinele de zgardă decât după ce a intrat în bibliotecă.

Se pregăti de scandal.

— Îmi pâre rău, dar nu puteţi intra cu câinii aici.

— Şi unde să-l las? sări femeia.

— Există nişte cârlige speciale afară, îl puteţi lega de unul dintre ele.

— Ar urla îngrozitor şi s-ar smulge din lesă. Nu este deloc sigur în traficul ăsta. Am venit tocmai din Skipton. Nu stau decât cinci minute.

— Îmi pare rău, insistă Imogen. Vreţi să vi-l ţin eu? înaintă spre câine, care-şi dezveli colţii şi mârâi ameninţător. Se dădu înapoi.

— Nu te apropia, o avertiză stăpâna. Acum ai de gând să mă laşi înăuntru sau vrei să trec peste capul tău?

Imogen avu viziunea nebunească a femeii care zbura, împreună cu câinele, peste capul ei, prin bibliotecă.

— Îmi pare rău, dar câinii nu au voie, repetă ea.

— Am nevoie de cărţi pentru munca mea. Am să mă plâng Consiliului.

Imogen privi disperată în jur, căutând ajutor. Domnişoară Nugent dispăruse. Gloria era la telefon.

— Dacă permitem un singur câine înăuntru, va trebui să-i lăsăm pe toţi, zise ea cu fermitate.

— Vezi, asta nu este în regulă cu ţara asta, răcni femeia îndreptându-se spre uşă ca o furtună. Afurisiţii de funcţionari publici, răcni întorcându-se spre Imogen.

Nu trebuie să plâng, îşi zicea strângând din dinţi.

— Dumnezeule, ce este cu tine? o întrebă Gloria care voia. să-i spună că unul dintre bărbaţii care au fost mai devreme în bibliotecă tocmai i-a dat o întâlnire.

— O femeie cu un boxer mi-a aruncat în faţă că sunt o afurisită de funcţionară, publică.

— Vaca, nu are voie să vorbească urât într-o bibliotecă, scrie asta în regulament, şi, oricum, noi nu suntem funcţionări publici, noi suntem funcţionari ai administraţiei locale. Şi reveni la bărbatul care-i dăduse întâlnire. Nici nu-mi ştia numele. A cerut să vorbească cu „fata aceea încântătoare”, îi relată Gloria, admirându-şi imaginea în geamul de la uşă. Şi nici măcar nu arăt foarte bine astăzi.

Imogen începu să se ocupe mai departe de scrisorile destinate celor care nu au returnat la timp cărţile.

— Uită-te puţin la tipul ăsta, i-a spus din nou Gloria cu respiraţia tăiată.

— Nu mă bate la cap, i-a răspuns Imogen. Trebuie să termin cu afurisitele astea de scrisori. Şi apoi, oricum, nu mă mai interesează bărbaţii.

— Ăsta o să te intereseze, îi şopti ea.

— Nu, nu mai vreau. Viaţa mea este terminată.

Dar în clipa aceea auzi o voce răguşită şi familiară spunând foarte încet:

— Aveţi cumva cartea intitulată „Vrei să luăm masa împreună?”

Imogen şi-a ridicat privirea şi a scos o exclamaţie, nevenindu-i să creadă că în faţa ei, într-un superb costum alb, cu o cămaşă de un albastru-închis, se afla Nicky. S-a ridicat neîndemânatică de la birou, l-a ocolit şi i s-a aruncat în braţe, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

— Nu-mi vine să cred! a exclamat cu vocea gâtuită de lacrimi.

— Hei, hei! N-ai de ce să plângi, micuţo, şi îi ridică cu două degete bărbia, zâmbindu-i. Am spus că mă întorc, nu?

— N-am crezut că o să te mai văd vreodată.

— N-ai primit vederea mea?

— Da, am primit-o. Drăguţă.

Conştient că acum avea spectatori, inclusiv domnişoară Nugent, care-i urmărea, se aplecă şi o sărută lung.

— Dar ce faci aici? îl întrebă Imogen

ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii. Credeam că eşti la Edinburgh.

— Am un respiro. Cel cu care joc are o întindere de muşchi. Vrea să se odihnească pentru a fi în formă la Wimbledon. Până mâine după-amiază nu joc. Crezi că găsesc şi eu un pat pentru noaptea asta, de preferat al tău?

— Fireşte că găseşti, zise Imogen râzând fericită. Am să o sun pe mami. Singura problemă este că băieţii au fost acasă, aşa că este cam dezordine.

Nicky îi mângâie uşor faţa, ştergându-i o urmă de rimel.

— Poţi să pleci acum ca să luăm masa împreună? o întrebă moale.

Imogen o zări pe domnişoară Nugent care se apropia dezaprobatoare.

— Nu chiar. Am mâncat deja şi sunt de serviciu până la opt.

— Perfect atunci. Mă duc la club, unde am ceva de rezolvat şi apoi am de dat un scurt interviu pentru Televiziunea *Yorkshire.* După-amiaza asta pare să fie un bun prilej să o fac. Termin până la opt. Vin să te iau şi mergem să mâncăm undeva.

— Dar nu sunt îmbrăcata pentru asta* se plânse Imogen, care era în blugi, cu un pulover gri, vechi.

— Eşti frumoasă, i-a spus Nicky, care nu. a remarcat decât strălucirea din ochii ei cenuşii în clipa în care i-a văzut, felul în care i se mula puloverul vechi pe sâni şi cum, fără niciun fel de machiaj, arăta de parcă avea 14 ani. Nici n-ai putea arăta mai bine!

Se auzi o tuse de dezaprobare în spatele lor. Nicky s-a răsucit şi i-a aruncat un zâmbet ameţitor domnişoarei Nugent.

— Trebuie să fiţi şefa Imogenei. Am auzit atâtea despre dumneavoastră.

Este atât de drăguţ cu toată lumea, îşi zise Imogen, în timp ce făcea prezentările. Domnişoară Nugent îşi aranja buclele şi se hlizea ca o şcolăriţă. Până şi domnişoară Hockney a lăsat treaba deoparte. Gloria clocotea atât de tare, încât putea să dea pe dinafară în orice clipă.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? îl întrebă ea.

— Trebuie să mă duc la club, i-a răspuns Nicky refuzând-o.

Afară, dincolo de uşile batante, a sărutat-o din nou.

— Au fost trei săptămâni foarte lungi. Mă bucur că porţi încă brăţara de la mine.

Ciudat – se gândea în timp ce cobora pe Strada Mare – că i-a făcut atâta plăcere să o vadă. Dacă Painter nu l-ar fi bătut la cap că pierde pariul, se îndoia că s-ar fi obosit să vină s-o mai vadă. Dar acum că a făcut-o, era bucuros.

Simţea întreaga satisfacţie a unui câine cu multe oase îngropate prin grădină, care dă pe neaşteptate peste câte unul şi descoperă că s-a păstrat mult mai bine decât s-ar fi aşteptat.

I-ar fi plăcut să o ducă direct sus pe deal, în lăstăriş, şi să o aibă imediat, dar nu ţinea în mod deosebit să-şi păteze costumul nou cu iarbă înainte de interviul televizat.

Oricum, are timp suficient la noapte şi va.fi mult mai palpitant să o aibă chiar sub nasul vicarului!

A fost o adevărată aventură să se spele din cap până în picioare la toaletă pentru doamne a bibliotecii, dar a reuşit.

De asemenea, a trecut drumul şi şi-a cumpărat o pereche nouă de pantaloni negri, care-i veneau perfect. Iar acum stătea la masă, la *Dog and Duck* învăluită într-un nor de *Babe*, parfumul Gloriei, sub privirile localnicilor din Pikely. Bea şampanie cu Nicky şi se întreba dacă a fost mai fericită vreodată în viaţa ei.

— Este prima şampanie pe care o beau anul aceste, zise ea.

— Atunci trebuie să-ţi pui o dorinţă.

A închis ochii şi a luat o înghiţitură: Oh, îşi dori ea în tăcere, fie ca Nicky să fie al meu.

Nicky a râs şi a sărutat-o pe obraz.

— Bine, am să fiu al tău, dacă ai să-ţi foloseşti corect atuurile.

— Cum ai ştiut ce dorinţă mi-am pus?

— Eşti absolut transparentă. Asta-mi place la tine.

— Crezi că Gloria este drăguţă?

— Cine este Gloria?

— Fata sexy, în şort galben, care ţi-a oferit ceaşca cu ceai.

— Nici n-am remarcat-o, dar nici nu aveam ochi decât pentru tine.

Îi umplu paharul. În timp ce au golit sticla, i-a povestit despre Roma şi Faris. Ea îşi dorea însă atât de mult să se vadă din nou în braţele lui şi în acelaşi timp era atât de panicată gândindu-se unde or să ducă toate astea, încât cu greu se putea concentra.

— Şi tu ce-ai mai făcut? o întrebă comandând încă o sticlă.

— Chiar nimic.

I-a povestit despre Juliet, care a fost obligată să scrie de zece ori Psalmul 23 pentru că a folosit un cuvânt urât. Dar nu a considerat că l-ar fi interesat să audă despre standul cu cărţi la mâna a doua organizat de ea pentru biserică, aşa că nu i-a spus nimic.

— Ce mai face scumpul tău tată? Imogen chicoti, deşi ştia că n-ar trebui să o facă. Ei haide, scumpo, ştii că este un porc.

— Numai cu mine, replică ea.

Nicky scurse în paharul ei prima sticlă de

şampanie.

— Cine este acasă în seara asta? o întrebă cu prudenţă.

— Nimeni, i-a răspuns ea fără să se gândească. Juliet rămâne peste noapte la o prietenă, iar mami şi tati îi duc pe băieţi înapoi, la şcoală, şi se opresc să cineze ci vicarul din Long Preston.

Nicky înşfăcă sticla de şampanie încă nedeschisă.

— Atunci hai să mergem.

Afară turna cu găleata. Oamenii stăteau îngrămădiţi în uşa pescăriei, de unde se revărsa un miros de grăsime încinsă.

— Ţi-e foame? o întrebă el.

— Nu.

Farurile puternice ale maşinii măturau cu lumina lor trifoiul culcat ia pământ de ploaia puternică, ce lovea în parbriz. Imogen îi admira profilul în lumina bordului. Îi povestea ceva despre tenis.

Un vraf de scrisori şi telegrame nedeschise erau împrăştiate pe bancheta din spate.

— Dumnezeule, primeşti o grămadă de scrisori, zise Imogen.

— Sunt scrisorile de săptămâna trecută de la fani.

Când maşina a pornit să urce drumul spre parohie.

Nicky a început să-i mângâie coapsa cu mâna liberă. Imogen îşi ridicase puţin picioarele de pe scaun, sperând să le facă să pară mai zvelte.

Casa era întunecată şi goală, cu excepţia lui Homer, care îi întâmpină în delir, o luă la goană pe scări în sus şi, întorcându-se cu o pereche de pantaloni gri pe care Imogen îi purtase în ziua precedentă, îi depuse la picioarele lui Nicky.

— Grozavi pantaloni! Doar nu sunt ai tăi, nu?

— Dumnezeule, nu! minţi imogen.

— Arată de parcă ar fi fost ai bunicii tale! Du-te şi adu două pahare, scumpo.

În timp ce arunca pantalonii ofensatori la coşul de gunoi, auzi zgomotul făcut de dopul sticlei de şampanie. Se simţea ca o sobă cu gaze care nu a fost aprinsă de prea multă vreme – atingerea lui ar acţiona ca un chibrit, făcând-o să explodeze într-o uriaşă flacără albastră.

S-au aşezat pe sofa cu paharele în mână.

Nicky a stins toate luminile, cu excepţia unei veioze, într-un colţ. Imogen fu cuprinsă din nou de un tremur nervos, aproape incapabilă să-i susţină privirea.

— A fost o vreme îngrozitor de umedă în ultimele săptămâni, zise ea, doar ca să spună ceva.

— A fost o vreme îngrozitor de secetoasă în străinătate, replică el, luând de pe masă sticla de şampanie.

— Nu, refuză Imogen acoperind paharul cu mâna.

— Nu fi prostuţă, şi i-a turnat, aşa că şampania i se prelinse printre degete şi coborî, rece că gheaţa, pe mânecă, unde se întâlni cu râuleţele de sudoare ce făceau drumul în sens invers. Dorind cu disperare să facă ceva, dădu paharul peste cap şi se simţi uşor ameţită.

— Să trecem la treabă, a zis el luând-o în braţe. Mă placi, nu-i aşa?

— O, da, se bâlbâi Imogen. De când ne-am întâlnit nu m-am gândit nici măcar o singură clipă la altceva.

Era dureros de conştientă de el, de gura lui care o săruta, de mâinile lui care i se plimbau prin păr.

— Haide, îi şopti. Să mergem sus, este mult mai confortabil. Avem la dispoziţie câteva ore. Homer o să latre dacă vine cineva.

— Nu, nu la tati şi la mami. La ei n-o să latre.

— Ei nici măcar n-au început cina.

Ridică spre Nicky nişte ochi imenşi în care i se citea tulburarea.

Asta l-ar omorî pe tata.

— Uraa! Am să vin să vând bilete la funeraliile lui.

Încercă să pară şocată, dar nu reuşi. Era în braţele lui, dizolvându-se în el. Îşi băgă mâinile pe sub pulover şi-i cuprinse sânii. Imogen începu să

se zbată.

— Ar fi absolut îngrozitor dacă aş rămâne însărcinată, şopti ea.

— Nu ai ciclu fix? o întrebă cu asprime în glas. Când urmează să-ţi vină?

Imogen înghiţi în sec. Nu discutase niciodată asemenea lucruri cu un bărbat.

— Mâine sau poimâine.

— Nicio problemă, a spus relaxându-se şi pocni din nou la atac. De aceea sfârcurile tale sunt atât de extraordinare.

S-a bucurat că putea să-şi ascundă stânjeneala la pieptul lui. Acum îi simţi mâinile pe spate. Nu cunoscuse niciodată pe cineva cu mâini atât de caldă. În clipa următoare erau în blugii ei, mângâindu-i fesele.

— Trebuie să te opreşti, i-a zis cu răsuflarea tăiată când a împins-o pe canapea şi i-a scos puloverul. N-am făcut-o cu nimeni până acum.

— Ei bine, eu nu sunt tocmai nimeni, zise Nicky. Iar tu nu te poţi opri, scumpo, aşa cum nu pot nici eu.

Oh, Doamne, ce se întâmplă cu mine? îşi zise Imogen. În clipa următoare a îngheţat, auzind uşa din spate deschizându-se şi pe Homer ţâşnind afară.

— Alo? E cineva acasă? răsună o voce.

— La dracu'! a exclamat Nicky, apoi, cu o incredibilă prezenţă de spirit, a pus mâna pe

puloverul lui Imogen, l-a întors pe faţă şi i l-a trecut imediat peste cap. Rămâi calmă, i-a şoptit, împingând sutienul sub canapea şi băgându-şi cămaşa în pantaloni.

— Suntem aici, răspunse, în sfârşit.

— Bună, Nicky, zise mama ei intrând în salon. Bună, scumpo. Ce noapte îngrozitoare! Sărmanul domnul Westley a făcut Zona Zoster. Au încercat să ne contacteze, dar eram plecaţi deja. Nu ne-am mai oprit să mâncăm şi am venit direct acasă. Tata garează maşina.

— Ei bine, avem aici puţină şampanie să vă încălziţi, îi oferi Nicky.

Imogen s-a grăbit să mai aducă pahare, inima îi bătea să-i spargă pieptul şi simţea că este pe punctul să leşine de groază. Dacă tatăl ei i-ar fi găsit, pe ea şi pe Nicky, pe podea, şi în faţa lui Homer!

Scoase un chicotit isteric. Slavă Domnului că mama a intrat prima! Când s-a întors în salon, o auzi întrebându-l pe Nicky:

— Crezi că există vreo speranţă ca Virginia Woolf să câştige la Wimbledon?

Restul vizitei lui Nicky a fost un dezastru total. S-au dus cu toţii la culcare devreme.

Pe scări, Nicky i-a şoptit:

— *Courage, ma brave.* Cum se face linişte pe frontul de vest, mă strecor în camera ta.

Dar, vai, vicarul, suferind de unul dintre

accesele sale periodice de insomnie, a hotărât să doarmă – sau mai curând să nu doarmă – în salonul lui, care se afla la distanţă egală între camera Imogenei şi camera de oaspeţi.

S-a instalat cu lumina aprinsă şi uşa întredeschisă, pretinzând că citeşte predicile Donne, dar de fapt a visat la glorii trecute, admirând şirul de cupe aflate pe servantă şi fotografiile mărite ale unor bărbaţi musculoşi, cu braţele încrucişate la piept, aflate de jur-împrejurul pereţilor.

Imogen tremura de groază în pat. Şi de fiecare dată când Nicky încerca să se furişeze pe culoar, vicarul, care avea auzul foarte fin, întreba: „Tu eşti, draga mea?”. Aşa că Nicky a fost nevoit să se încuie în toaletă. Către ora unu, îngrijorat că ar putea să rateze a doua zi la Open-ul scoţian, a renunţat, căzând într-un somn fără vise. Imogen, care nu a închis un ochi toată noaptea, nici nu îndrăzni să se uite la faţa lui posomorâtă a doua zi dimineaţă.

— Ei bine, a fost o încercare eşuată, nu-i aşa? zise Nicky urcându-se în maşină. Ochii fetei erau plini de lacrimi. Evident, era despărţirea definitivă. Atunci, remarcând umbrele violete de sub ochii ei înroşiţi, Nicky dădu înapoi. Nu era vina ei. Dacă vicarul n-ar fi venit pe neaşteptate acasă, fata i-ar fi căzut ca un fulg în palmă. Nu se putea face nimic, o linişti el. Am să fiu mult mai

liber după ce se termină Open-ul american. Te-ar lăsa părinţii tăi să pleci undeva într-un weekend?

— Mă îndoiesc, răspunse fata dând din cap.

— Ţi-a mai rămas ceva din concediu?

— Două săptămâni, în septembrie.

— Ai făcut vreun plan?

— Nu, nimic special.

Puţine fete ar fi recunoscut deschis lucrul ăsta, se gândi Nicky, prinzând-o de mână. Puteai citi prin ea totul, atât era de transparentă.

— Ei bine, singura soluţie este să mergem amândoi în vacanţă.

Parcă s-a deschis cerul.

— Oh, minunat! a exclamat Imogen. Apoi cerul s-a închis la loc. Dar tata n-o să permită niciodată aşa ceva!

— Hm… mai vorbim noi despre asta.

Capitolul 4

Vreo două săptămâni mai târziu, în cursul „Săptămânii Wimbledon”, Nicky stătea la un pahar cu prietenul său, Matthew O’Connor, în Fleet Street.

Îl cunoştea pe O’Connor de câţiva ani buni. Dădeau întâmplător unul peste altul în străinătate – Nicky fiind în turnee, O’Connor, ca ziarist, să acopere diferite evenimente, *s-au* îmbătat

împreună şi au colindat mai multe baruri de noapte decât îşi puteau aminti.

— Te duci în Franţa anul ăsta? îl întrebă Nicky.

— În septembrie. De ce?

— Ai loc în maşină?

Uriaşul irlandez îl privi semnificativ.

— Depinde pe cine vrei să aduci.

— Ei bine, am cunoscut-o în Yorkshire, zise zâmbind.

— Cum arată?

— Are nişte ochi în care te poţi pierde.

— Şi altceva?

— Oh, este adorabilă, ca un căţeluş. Îţi vine să o iei în braţe şi să o strângi la piept tot timpul. Dar teribil de naivă! Tatăl ei este vicar şi un tartor afurisit… Acasă la ei nu mă pot atinge de fată.

— Este atât de tânără? Crezi că merită să faci gestul ăsta? Să o duci chiar în Franţa? O'Connor mai comandă un rând. Întotdeauna mi-am zis că dacă o fată merită, atunci poţi să faci orice pentru ea. Dar să o iei şi să pleci două săptămâni, asta-i al dracului de mult. Nu crezi că ar fi mai bine să vă duceţi mai întâi într-un weekend?

— În următoarele două luni am turnee în fiecare weekend. În plus, mă îndoiesc că bătrânul vicar ar lăsa-o.

— Păi în cazul ăsta n-o s-o lase nici în vacanţă, nu?

— Poate că ar lăsa-o. Pot să spun că mergem mai mulţi. Părinţii par să aibă ideea total greşită că, cu cât este mai multă lume, cu atât siguranţa este mai mare.

— O să se certe cu Cable? îl întrebă O'Connor.

— Nu mi-ai prezentat-o niciodată pe Cable.

— Aşa este. Vino la noi să bem ceva împreună în seara asta.

A doua zi, Nicky le-a scris părinţilor Imogenei. Intenţiona să plece în Franţa pentru două săptămâni, în septembrie, cu un cuplu de prieteni, logodiţi, şi altul căsătoriţi, cu maşinile. S-a gândit că Imogen arăta obosită ultima dată când a fost el acolo. Are nevoie de o vacanţă. N-ar putea să vină cu ei?

Spre bucuria şi uimirea Imogenei, părinţii au fost de acord. Până şi mama a remarcat cât de deprimată era, iar tatăl ei, care aştepta cu nerăbdare schimbul de trei săptămâni în North Riding (unde terenurile de golf erau excelente), în septembrie, nu avea niciun chef s-o vadă pe fiica lui cea mare umblând de colo-colo, cu mutra aia tristă, ca să-i strice distracţia.

N-am să mai fiu niciodată, dar niciodată nefericită, îşi propuse în sinea ei Imogen. Îl sună pe Nicky la Londra ca să-i dea vestea cea bună.

Cu toate acestea, a fost o vară foarte grea. A venit vremea Open-ului pe Wimbledon, iar Imogen şi Gloria l-au urmărit aproape în întregime, fie la

radioul portabil, fie cu un binoclu special cu care se uitau la televizoarele din vitrina magazinului de vizavi de bibliotecă.

Nicky a fost într-o formă grozavă, ajungând în optimi la simplu şi nefiind eliminat decât după un meci maraton. De asemenea, a ajuns în semifinale la dublu, cu Charlie Painter.

Toată lumea făcea comentarii în legătură cu forma lui grozavă. Şi ori de câte ori apărea pe ecranul televizoarelor, îmbrăcat în costumul alb de tenis, misterios, minunat, indiferent dacă se destindea ca un arc, atunci când servea, sau sărea de pe un picior pe altul, ca şi cum terenul era încins sub tălpile lui, aşteptând să respingă o lovitură, părea un zeu de neatins vreodată pentru Imogen.

L-a văzut şi în tribuna jucătorilor, vorbind şi râzând cu unele dintre cele mai frumoase soţii ale acestora. Nu se putea să-i scape felul în care fanii tenisului (copile îndrăzneţe, cu coapse şerpuitoare şi ochi avizi) făceau din fiecare meci pe care îl juca o problemă personală, scoţând strigăte de bucurie ori de câte ori dădea o lovitură frumoasă, aclamând chiar greşelile adversarului său şi înconjurându-l de fiecare dată când ieşea de pe teren. Oare acesta să fie cu adevărat bărbatul care mâncase macaroanele cu brânză ale mamei ei şi se luptase cu ea pe canapea?

După Wimbledon, a pornit de colo-colo în

diferite locuri mondene din întreaga lume, iar Imogen constată că primirea unor ilustrate aproape ilizibile şi a unor apeluri telefonice ocazionale, la care de-abia putea să-l audă, nu mai erau suficiente pentru a o susţine. Constată că starea ei de spirit este tot mai proastă.

Şi mai rău încă era faptul că la serviciu toată lumea îl văzuse pe Nicky şi aflase că or să plece împreună în vacanţă, aşa că nu trecea zi fără ca să n-o întrebe cineva dacă are veşti de la el sau cât mai este până la concediu, ori ce a făcut Nicky la Indianapolis. Şi atitudinea Gloriei era ambiguă.

Pe de o parte, îi plăcea să se laude când era în oraş, că buna ei prietenă, Imogen, urmează să plece în vacanţă cu un star al tenisului şi lăsa să-i scape bârfe din lumea tenisului relatate de Imogen. Pe de altă parte însă, era îngrozitor de geloasă, mai ales după ce s-a răspândit vestea, iar la bibliotecă au început să se prezinte câţiva dintre craii locali, invitând-o pe Imogen să iasă cu ei.

Reacţionând la fitilele Gloriei precum că „n-ar trebui să mizezi numai pe el, pun pariu că Nicky îşi face de cap cu toate fetişcanele alea străine!”, Imogen a strâns din dinţi şi a ieşit cu unui sau doi dintre aşa-zişii crai. Dar când seara lua sfârşit şi îşi aducea aminte de gura frumoasă a lui Nicky şi de mângâierile lui abile, nu suporta să-i lase nici măcar să o sărute. Apoi, când dispăreau în noapte,

se simţea îngrozitor.

În sfârşit, şi vremea a fost oribilă. În iulie, august şi la începutul lui septembrie a plouat fără încetare. Apele râului Darrow s-au revărsat şi au inundat toate pajiştile şi terenurile de tenis, au pus în pericol mai multe turme de oi. Părul i s-a încreţit într-un mod exasperant şi era clar că nu are nici cea mai mică şansă să se bronzeze cât de cât înainte de vacanţă, ca să nu fie nevoită să-şi expună privirilor albeaţa nesuferită a trupului. Iar vicarul, a cărui grădină şi al cărui teren de golf au fost practic măturate de ape, era într-o permanentă stare proastă, vărsându-şi cea mai mare parte a nădufului asupra Imogenei.

A sosit şi septembrie. Strângând fiecare bănuţ, a reuşit să adune 100 de lire sterline. Nicky i-a spus să nu-şi facă probleme în legătură cu banii, pentru că o să aibă el grijă, dar Imogen ştia că Franţa era teribil de scumpă şi voia să-şi plătească singură drumul. Întrucât cea mai mare parte a salariului ei mergea la întreţinerea casei, nu avea prea mulţi bani pentru garderobă.

— Ce mă fac, că nu am haine pentru plajă, s-a plâns ea.

— Nu ai nevoie de prea multe într-un sătuc de pescari, o linişti mama ei… Apropo, Lady Jacintha a trimis pentru standul de lucruri la mâna a doua un superb costum de baie roșu. Anul ăsta se poartă roşu, nu-i aşa? Este perfect, doar puţin

ciupit de molii în spate.

Vechiturile au fost descompletate şi de două perechi de pantaloni de bumbac ai lady Jacintha, cu turul mare, care nu i se potriveau deloc, dar Imogen şi-a zis că i-ar putea purta cu pulovere lungi pe deasupra. Iar mama ei i-a cumpărat două caftane la o reducere, la Leeds.

— Manualul ăsta de conversaţie nu este prea bun, zise Juliet, întinsă pe patul surorii ei, cu o seară înainte de plecare… Antrenorul meu a fost lovit de trăsnet". „Te rog, cere-i cameristei să mai aducă câteva lumânări". Ţi-am spus ceva!

Imogen nu o asculta. Încerca pentru a suta oară costumul de baie de la lady Jacintha, întrebându-se dacă merge…

— Picioarele mele sunt ca doi butuci, a zis oftând.

— Trebuie să-ţi iei un bikini. Pun pariu că acolo se poartă topless. Ştii, părerea mea este că mama şi tata sunt foarte ciudaţi.

— De ce? o întrebă Imogen împăturind o rochie.

— Păi să creadă ei că eşti în siguranţă, pentru că mergi împreună cu un cuplu de oameni căsătoriţi care să te păzească! Ha, ha! mai curând să te inspire! Sper că ai anticoncepţionale!

— Ce dracu' vrei să spui? se răsti Imogen la ea.

— Păi, doar nu. crezi că ai să poţi respinge un

bărbat ca Nicky, odată ce te duce în Franţa!

— Nu fi ridicolă, se răsti Imogen ieşind ca o furtună.

Dar avea şi anticoncepţionalele. Ultima scrisoare a lui Nicky – singura pe care nu i-a scris-o pe o ilustrată – se încheia astfel: „*… şi, scumpo, pentru Dumnezeu, du-te şi te dotează cu tot ce trebuie. Doar n-o să ne stricăm întreaga vacanţă cu grija de a nu rămâne însărcinată*”.

În cursul lunii. care trecuse, Imogen s-a plimbat de nenumărate ori în sus şi în jos prin faţa cabinetului doctorului Meadows şi de fiecare dată a renunţat, cuprinsă de frică.

Doctorul Meadows era unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei şi bine trecut de 60 de ani. Cum putea să-i ceară lui aşa ceva?

În cele din urmă, la insistenţele Gloriei, s-a dus la clinică de planning familial din Leeds, sub pretextul că vrea să-şi mai cumpere nişte haine pentru vacanţă. Din nefericire, cei doi fraţi ai ei, Michael şi Sam, aflaţi încă acasă în vacanţă, au insistat să meargă cu ea, în speranţa de *a* prinde un meci în Cupa Gillette; pe Headingley.

Dar cum era şi de aşteptat, Cupa a fost amânată din cauza ploii, iar Imogenei i-a fost foarte greu să scape de ei, fie şi numai pentru două ore.

— Trebuie să cumpăr o groază de lucruri plicticoase, cum ar fi lenjerie de corp, le-a spus ea.

— Venim şi noi, a sărit Sam, care, la 14 ani, începuse să fie interesat de fete. Poate că zărim şi noi ceva pe la cabinele de probă.

— Nu-mi place să se ţină nimeni după mine când îmi cumpăr haine, a replicat imediat Imogen. Mă stânjeneşte. Uite, aveţi aici cinci lire, de ce nu vă duceţi să vedeţi noul James Bond? Ne întâlnim la barieră, la ora cinci. Şi, roşind puternic, a luat-o din loc cât a putut de repede spre clinică.

— Unde s-o duce de fapt bătrâna Imo? le întrebă Sam pornind spre cinematograf.

— La agenţia de planning familial, i-a răspuns Michel, care se străduia să-şi aprindă o ţigară în ploaie.

— Drace, o fi însărcinată?

— Fireşte că nu, se pregăteşte doar pentru vacanţă.

— De unde ştii?

— A lăsat adresa clinicii în dormitorul ei. Şi începu să tuşească. Ţigara s-a stins.

— Să sperăm din tot sufletul că tata n-o să afle, zise Sam. Nostim că bătrâna Imo se gândeşte în sfârşit să facă sex.

— Şi este foarte bine că-şi ia măsuri de precauţie. Jucătorii ăştia de tenis sunt daţi naibii, chiar mai răi decât cei de rugby. Ţigara, udă acum din cauza ploii, refuza cu obstinaţie să se aprindă. Sper că totul o să fie bine, adică vreau să zic că n-o să sufere, continuă el şi aruncă ţigara la canal.

— Îi prinde bine să se maturizeze, zise Sam cu ochii după două fete care chicoteau, amândouă sub o umbrelă; tropăiau mărunt cu tocurile lor înalte, direcţia fiind o cârciumă. Ce zici dacă am sări peste James Bond şi ne-am duce în schimb să bem ceva? îl întrebă el pe Michael.

— N-or să ne servească în vecii vecilor.

— Este destul de întuneric acolo. Tu poţi trece de 18 ani oriunde. Nostim că bătrâna Imo trece în sfârşit pe pilulă.

— Ai cumpărat ceva frumos? a întrebat-o Sam cu nevinovăţie când a apărut grăbită la barieră, cu numai cinci minute înainte de plecare.

— Am uitat că s-a terminat sezonul reducerilor. Nu-i nimic drăguţ în magazine, se bâlbâi Imogen, incapabilă să susţină privirea vreunuia din fraţii ei.

— Ţi-ai scos biletul? o întrebă Michael fluturându-l pe al lui. Am face bine să intrăm că or să închidă uşile.

— Oh, Dumnezeule, este pe aici, pe undeva.

Şi în timp ce scotocea în geantă cu mâini tremurânde, întreg conţinutul acesteia se împrăştie pe fost inclusiv doza de pilule pentru o lună.

Iar acum, în ajunul plecării, cutiile mov cu pilule se aflau în siguranţă, bine îndesate în buzunarul vechii ei haine de şcoală, în fundul garderobului. Le lua deja de opt zile şi se simţea

rău tot timpul, dar nu era sigură dacă erau efectele secundare ale pilulei sau nervozitatea la gândul că o să-l vadă pe Nicky. Trecuse atâta vreme de la ultima lor întâlnire, încât simţea că o să explodeze de dorinţă. Apoi mai era îngrijorată şi de partea referitoare la sex. Când în bibliotecă era linişte şi lume puţină, se uita pe furiş în *„Plăcerea de a face sex”* şi totul i s-a părut extrem de complicat. Oare nu trebuie să scoţi niciun cuvânt în timpul actului, ca la meciurile de tenis? Şi oare Nicky, obişnuit cu frumoasele şi zveltele jucătoare, n-o s-o găsească prea grasă? îşi lipi fruntea încinsă de geamul de la baie. În grădină, tatăl ei vorbea cu pisica şi proptea nişte dălii culcate la pământ de ploaie.

Exact asta îmi trebuie şi mie, zise gânditoare. N-am să înfloresc niciodată aşa cum se cuvine, dacă nu am să fiu ferm ancorată de un ţăruş puternic. Se întrebă dacă Nicky se poate dovedi a fi un asemenea stâlp de susţinere. Tatăl ei se îndrepta acum spre casă. Arăta obosit. Toată după-amiaza stătuse închis cu membrii turmei sale. Reveni în camera ei, unde Homer trăgea nervos de lenjeria băgată deja în geamantan. Nu-i plăcea deloc ca vreun membru din casă să plece departe.

— Mă întorc repede, i-a spus mângâindu-l.

Împachetase şi un vraf destul de mare de cărţi pe care nu reuşise încă să le citească. Pe pat mei

zăcea o cutie cu şerveţele (în Franţa nu au hârtie cu care să-ţi scoţi machiajul, i-a spus domnişoară Hockney), o pungă de celofan cu tampoane de bumbac şi o trusă ieftină de machiaj. Nu inspirau prea multă încredere în calitatea lor de instrumente pentru înfrumuseţare. Îşi imagină alte prietene ale lui Nicky dotate cu întreaga gamă *Helena Rubinstein.* Se auzi o bătaie în uşă. Era mama ei.

— Bună, scumpo. Cum stai cu împachetatul? Tata ar vrea să schimbe două cuvinte cu tine înainte să coboare la întâlnirea cu comitetul pentru stabilirea preţurilor la lucrurile donate de enoriaşi.

Când a intrat în biroul vicarului, Imogen a început să tremure. Era aşezat în spatele uriaşului său birou, aprinzându-şi pipa. Câteva picături de ploaie străluceau încă în bogatul lui păr grizonant. Pe toţi pereţii din jur erau rafturi pline cu cărţi teologice, la care vicarul nu se uita niciodată, şi cu lucrări despre grădinărit şi sport, evident des răsfoite. Pe o poliţă se aflau, frumos aranjate, un vraf de ziare *Church Times* şi reviste ale parohiei. Vicarul îşi permitea să ţină, pe unui din pereţi, într-o superbă ramă, o fotografie în care, în centru, era el înconjurat de echipa de rugby a Angliei.

O privi pe deasupra ochelarilor. Părea supărătoare fiindcă umblase cu aceeaşi fustă şi

acelaşi pulover toată săptămâna, ca să-şi cruţe cele mai bune haine pentru Franţa sau fiindcă îşi amintea de nenumăratele dăţi când o convocase la el să o muştruluiască pentru lucruri reprobabile despre care auzise întâmplător sau pentru proasta purtare de acasă?

— La loc. Eşti nerăbdătoare să pleci în vacanţă?

— Da.

— Mi-aş fi dorit să fi fost şi eu atât de norocos să pot să stau tolănit la soare când eram de vârsta ta, continuă sever, dar timpurile au fost mai grele pe atunci.

Oh, Doamne, doar n-o să înceapă din nou cu asta, îşi zise Imogen. Dar tatăl ei se ridică în picioare şi începu să străbată camera cu paşi rari, în lung şi în lat.

— Nu cred că eu şi mama ta am fost nişte părinţi tiranici – întotdeauna am încercat să vă călăuzesc prin exemplu, mai curând decât prin constrângere. Îi aruncă acel zâmbet rece pe care îl folosea pentru a-i ţine pe enoriaşi la distanţă. Zâmbetul pentru îndepărtarea turmei, cum îl numeau întotdeauna Michael şi Juliet. Dar nu te pot lăsa să pleci fără să nu-ţi dau câteva sfaturi, continuă el. Pleci într-o ţară străină – unde vor fi multe tentaţii. Am încredere că mă urmăreşti, Imogen.

— Da, a răspuns de-abia auzit.

— Te lăsăm să pleci pentru că avem încredere în tine. Ştim că Nicky este un tânăr atrăgător şi o celebritate, obişnuit să obţină de la viaţă ceea ce doreşte, dar noi avem totuşi încredere în tine. Se opri lângă fereastră, rupând absent frunzele galbene ale fiorii de pe pervaz, încercând pământul din ghiveci să vadă dacă are apă suficientă. A fost o după-amiază grea, continuă el. Molly Bates şi fiica ei au fost aici şi au stat mai mult de o oră. Sărmana Molly! Jennifer i-a dezvăluit pe neaşteptate că este însărcinată în trei luni şi că tânărul în cauză a dispărut. Fireşte, se vor face toate încercările să i se dea de urmă şi să fie convins să se căsătorească cu fata, dar dacă nu, va petrece următoarele luni într-un cămin pentru mame necăsătorite – nu este tocmai cel mai atrăgător dintre locurile unde se poate sta –, însă Molly Bates, ca membru al Consiliului Parohial al Bisericii, consideră că Jennifer nu poate să aducă copilul acasă. Indiferent care va fi rezultatul, viaţa fetei este distrusă. Acum este marfă la mâna a doua.

Sărmana Jennifer, îşi zise Imogen, poate că va fi trimisă la târgul de vechituri.

— Când ai să fii în sudul Franţei, adu-ţi aminte de soarta sărmanei Jennifer Bates şi de faptul că eşti fiică de pastor, iar fiica unui pastor este la fel ca soţia lui Cezar – trebuie să fie mai presus de orice suspiciune. Adu-ţi aminte de cuvintele lui

Milton*: „femeia care îşi păstrează castitatea este apărată de o armară de oţet.*

Imogen se şi văzu fâţâindu-se pe plaja din sudul Franţei îmbrăcată într-o armură de oţel! Tata probabil că seamănă foarte mult cu Milton, decise în sinea ei. Bănuia, de asemenea, că îşi repeta predica pentru duminica următoare. Avu brusc senzaţia oribilă că o va pune să îngenuncheze şi că se va ruga deasupra ei.

— Acum intri în şcoala vieţii, continuă, coborând în mod spectaculos vocea. Tot ce pot face este să mă rog pentru tine zi şi noapte. Gata, du-te şi termină cu împachetatul şi-ţi urez să ai o vacanţă minunată la soare. Trebuie să cobor acum la membrii comitetului pentru a stabili preţurile la lucrurile donate.

Contrastul dintre viaţa ei de petreceri, fără niciun fel de griji, şi sacrificiul lui modest, lipsit de orice egoism, era absolut evident. Imogen ieşi din cameră, închizând încet uşa. A pornit pe scări în sus complet deprimată. Tatăl ei reuşise, într-un mod strălucit, să-i întunece toată bucuria vacanţei. Relaţia sexuală cu Nicky o să fie mai mult decât oricând un câmp de bătălie morală. Indiferent ce ar face – că s-ar culca sau nu cu el spiritul tatălui ei va sta la căpătâiul patului mustrând-o din deget.

Oh, la dracu', era timpul să-şi ia pilula, cuibărită în mica ei capsulă ca unul din becurile ce conturează oglinda unei artiste. Se simţea ca

Persephone pe punctul de a lua sămânţa de rodie şi a fi condamnată la viaţă veşnică în Iad.

A închis uşa dormitorului şi a început să răscolească garderobul pe jumătate gol, căutând haina veche de tweed, pusă tocmai în fund de tot; nu era acolo! Nu alunecase nici de pe umeraş pe podea. Disperată, a luat-o la goană pe scări. Mama ei curăţa cartofi şi în acelaşi timp citea un roman.

— Hainea mea veche cu care mergeam la şcoală a dispărut, i-a spus dintr-o suflare.

— Doar nu vrei să o iei cu tine în Franţa!

— Nu, dar unde este?

— Am dat-o pentru târgul de vechituri, scumpo. Cum am luat costumul de baie şi cele două perechi de pantaloni de la lady Jacintha, m-am gândit că putem să oferim şi noi cel puţin atâta lucru.

Dar Imogen ieşise deja din casă ca o rachetă, alergând prin grădină, alunecând pe pavajul umed, fără să se uite pe unde calcă. Haina avea numele ei pe ea, iar în buzunar se aflau pilulele şi ultima scrisoare de la Nicky, cea în care-i spunea să fie pregătită şi-i relata în mod explicit toate lucrurile delicioase pe care urma să i le facă după ce vor ajunge în Franţa. Nu se gândea decât la ce va face tatăl ei. N-o s-o mai lase să plece! Gândul de a nu-l mai vedea pe Nicky a îngrozit-o atât de tare, încât a simţit că leşină. Începu să respire sincopat.

Apăru biserica. Holul era complet luminat, aşa curg se putea vedea prin ferestrele fără perdele. Înăuntru era o activitate febrilă şi, când a intrat, era cât pe ce să-i vină rău din cauza mirosului de naftalină, a prafului şi a duhorii emanate de toate hainele alea vechi şi nu prea curate. Doamne din parohie, cu pălării cu bor, stăteau în jurul unor mese rotunde, răscolind lucrurile şi stabilind preţuri pentru articole de îmbrăcăminte, a căror provenienţă se prefăceau că nu o cunosc.

— Cred că nu s-a obosit să spele corsetele astea, zicea soţia măcelarului, lăsându-le să cadă cu dispreţ în cel mai apropiat coş. Iar uniforma asta de stewardesă este de-a dreptul putrezită la subraţ.

— Lady Jacintha a trimis o blană de vulpe fără coadă, interveni şi moaşa locală. Şoareci, şoareci, strigă fluturând blana prin faţa motanului îngrijitorului care, stropşindu-se la ea, a sărit pe un vraf de cărţi vechi.

— Bună, Imogen, scumpo, i se adresă soţia măcelarului. Ai venit să ne dai o mână de ajutor? Credeam că pleci în vacanţă mâine dimineaţă.

— Plec, răspunse Imogen uitându-se disperată în jur să vadă unde sunt hainele.

— Dacă îl cauţi pe tatăl tău, uite-l acolo.

Imogen strânse pleoapele ca să poată zări ceva prin norii aceia de praf şi îngheţă pe loc de groază. În colţul cel mai îndepărtat, în faţa unei

oglinzi, toată numai pete, domnişoara Jarrold, de la poştă, tocmai încerca haina ei de şcoală, care-i venea până la glezne. Era încurajată de doamna Connolly, femeia care o ajuta la treabă pe mama ei, şi de vicar.

— Este cam lungă, spuse domnişoară Jarrold. Am să o rog pe sora mea din Malham să o scurteze.

— Oh, vă vine foarte bine, domnişoară Jarrold, o complimentă vicarul jovial.

— Nu ştiu ce să zic de culoare, Elsie, interveni doamna Connolly. Nu i-a venit prea bine nici măcar domnişoarei Imogen.

— Am s-o folosesc numai pentru grădină şi plimbări, le-a zis domnişoară Jarrold şi, întorcându-se spre oglindă, a luat poziţia de manechin, băgându-şi adânc mâinile în buzunare. Oh, ia te uită, am găsit ceva!

Imogen a traversat ca fulgerul încăperea, exact în clipa în care domnişoara Jarrold scotea din buzunar cutiile mov şi scrisoarea lui Nicky.

— Ce-or fi astea? se întrebă ea.

— Sunt ale mele, s-a repezit Imogen smulgându-i-le din mână.

Domnişoară Jarrold a fost atât de uluită, încât s-a dat brusc înapoi.

— Imogen, tună vicarul, unde-ţi sunt manierele şi ce ai acolo?

— Nimic, a murmurat, roşind toată.

— Scrisori de dragoste şi fotografii, interveni doamna Connolly calmă, displăcându-i duritatea vicarului şi văzând exact ce era în buzunar. Nici unei fete nu-i place să le piardă, nu-i aşa, scumpo? Oh, priviţi, a intrat lady Harris. Cred că vrea să discute cu dumneavoastră, părinte.

— A, da. Bine aţi venit, bine aţi venit, zise domnul Brocklehurst, îndreptându-se spre uşă.

Imogen şi domnişoară Connolly au făcut un schimb de priviri.

— Mulţumesc, a bâlbâit Imogen. A fost îngrozitor!

— Mai bine să fii în siguranţă decât să-ţi pară rău după aceea, i-a spus doamna Connolly. Connie a mea le ia de ani de zile. Dacă aş fi în locul tău, aş şterge-o urgent, înainte ca tatăl tău să se răzgândească. Petrecere frumoasă. Sper să te întorci bronzată ca o mică negresă.

— Pare grăbită, zise cu nevinovăţie domnişoara Jarrold. Este îndrăgostită?

— Întâmplător, da, îi replică doamna Connolly, care ştia perfect de bine că domnişoara Jarrold citea toate scrisorile ce treceau prin poştă. Oricum, nu mi-a spus nimic despre asta, adăugă ea.

Ultimele ore au fost un adevărat calvar, dar, în sfârşit, Imogen se afla în trenul de Londra. Au condus-o mama, Juliet şi Homer, care acum stăteau trişti pe peron. Dintr-odată Imogen a

simţit cum i se pune un nod în gât.

— Îmi pare rău că am fost atât de îngrozitoare şi de plicticoasă în ultimele săptămâni, am să mă revanşez faţă de voi, zău că am s-o fac! le-a spus aplecându-se pe fereastră. Mi-aş fi dorit să veniţi şi voi.

— O să ne fie dor de tine, îi spuse mama.

— Nu uita să-mi trimiţi, o vedere, sări Juliet.

— Ai grijă cu apa de băut, o sfătui mama.

— Ţine minte că atunci când este vorba de castitate, ea începe şi se sfârşeşte acasă, îi recomandă Juliet. Uite ceva ca să citeşti în tren, şi i-a întins un pachet, în timp ce trenul se punea în mişcare. În el se aflau *„Kama Sutra”* şi *„Soarele este salvarea mea”.*

Treptat, zidurile de piatră, coşurile fabricii; casele, rufele întinse la uscat au rămas în urmă. Pornise singură, pe calea ei în lume.

Capitolul 5

Cu o oră şi jumătate înainte de a ajunge la Londra, a început să-şi refacă machiajul. Nu mult după plecarea trenului şi-a zis că arată îngrozitor şi şi-a şters bine faţa, după care a început să se machieze din nou.

Rochia nouă, foarte ieftină, de un verde-iederă, cu guleraş alb, care i s-a părut atât, de

drăguţă când a probat-o în magazin, era acum mototolită precum o cârpă veche de praf. Ciorapii, şi ei noi, făceau numai cute în jurul gleznelor.

Trenul intră în gara *King's Cross.* Imogen coborî printre primii, croindu-şi drum prin mulţime cu un zâmbet radios, la comandă, ca în reclamele pentru Căile Ferate Britanice.

A trăit în minte de nenumărate ori acest moment. Oamenii se grăbeau să-i întâmpine şi să-i sărute pe cei sosiţi, să le ia valizele din mână. Înaintea ei nu se grăbi nimeni. Lumea s-a împrăştiat care încotro, dar Nicky tot nu a apărut.

Era sigură că l-a anunţat că soseşte cu trenul de opt şi jumătate. Ceasul gării arăta acum aproape nouă şi zece. Doi marinari beţi s-au apropiat de ea, dar au luat-o la sănătoasa când i-au văzut expresia îngheţată. Făcea eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în plâns.

Şi în clipa aceea, ca un înger al izbăvirii, a apărut Nicky îmbrăcat în acelaşi costum alb, cu cămaşă oraj de data asta.

— Scumpo! Dragostea mea! Dumnezeule, îmi pare rău! Ce pot să spun? A fost un trafic îngrozitor în Piccadilly. Eşti bine? N-a încercat cumva jumătate din oraş să te agaţe?

— Oh, exclamă Imogen, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, mă bucur atât de mult că te văd!

Când o sărută, îşi dădu seara că miroase a

băutură şi, fireşte, a parfum. Poate că era chiar parfumul ei, pe care-l cumpărase ieri şi cu care nu se obişnuise încă.

— Să mergem, i-a zis luându-i valiza.

În taxi a ţinut-o de mână. Era mult prea încântată ca să mai observe că străzile erau pustii.

— Mergem direct acasă la Matt şi Gabie, cei doi cu care o să plecăm în Franţa. O să-ţi placă la ei. El este un ziarist irlandez cam nebun, iar ea manechin.

— Manechin? îşi aranjă pe furiş ciorapii care erau numai cute la glezne. Spera din toată inima să nu fie o fată prea epatantă, şi atunci şi-a amintit cu uşurare: A, da, sunt cei doi logodiţi, nu?

— Ei bine, nu chiar logodiţi, locuiesc împreună. Dar a trebuit să înfrumuseţez şi eu puţin lucrurile pentru a-l linişti pe tatăl tău.

Au oprit în faţa unui imens bloc cu apartamente. Imogen era foarte dezamăgită că până acum Nicky nici măcar nu a sărutat-o. Dar o să fie timp suficient pentru asta când liftul o să-i ducă până la etajul 10, în lift, Nicky a fost însă foarte ocupat să-şi aranjeze părul în oglindă.

Când a sunat, nu a răspuns nimeni, aşa că a împins uşa, strigând:

— E cineva acasă? S-au auzit paşi din fundul apartamentului şi în vestibul a năvălit un val de parfum.

— Dragilor, iată-vă! i-a întâmpinat o fată cu o

voce uşor tărăgănată.

Rochia ei roşie era crăpată în părţi până sus, pe coapse. Avea buzele roşii la fel ca unghiile degetelor de la picioare, care i se vedeau din nişte sandale negre cu toc înalt. Avea trăsături delicate, de felină, ochi verzi migdalaţi şi un păr negru ca smoala, ce-i cădea în valuri pe spate. Dacă n-ar fi fost bronzată, ai fi zis că acum a coborât dintr-un tablou de Beardsley. Era ceva perfid şi în modul în care se înfăşură în jurul lui Nicky, pe care-l sărută pe obraz murmurând:

— Iubitule, ce mult mă bucur că te văd!

— Imogen, ea este Cable, a făcut prezentările Nicky, desprinzându-se mult prea lent, după placul Imogenei, din îmbrăţişarea fetei. Aceasta a privit-o o vreme îndoită, după care a zâmbit leneş.

— Bun venit la Londra. Ai călătorit bine? Eu tot împachetez de azi-dimineaţă şi sunt absolut epuizată. Unde este bagajul tău? Nicky ridică şi-i arătă valiza ponosită. Dumnezeule! a exclamat Cable. Asta-i tot? Matt o să te adore! Am umplut deja trei valize, iar el încearcă să mă descurajeze să o iau şi pe a patra. Haideţi să bem ceva.

— Pot să merg la toaletă? a întrebat Imogen care nu avea nevoie, dar îşi dorea cu ardoare să-şi refacă machiajul înainte ca Nicky să o compare cu această fiinţă încântătoare.

— Pe coridor, la stânga, i-a arătat Cable. Ne găseşti înăuntru. Crezi că totuşi cinci costume

bikini vor fi suficiente, Nicky?

Ce-o să se facă ea cu costumul de baie roşu, mâncat de molii, al lui lady Jacintha? se întreba pieptănându-se. În oglindă nu se vedeau decât nişte ochi imenşi într-o faţă sortită să fie pe veci palidă. S-a dat cu rujul lui Cable, dar arăta de parcă era un clovn, aşa că l-a şters imediat.

Nicky şi Cable erau într-o cameră în care totul părea roşu – covor, draperii şi fiecare petec de zid, acolo unde nu era acoperit cu cărţi şi tablouri. Până şi pianul era roşu, iar într-un colţ se afla un urs uriaş, îmbrăcat într-o tunică militară roşie.

— O, ce cameră minunată! exclamă Imogen suspinând.

— Crezi? Cable se uita la ea surprinsă. Este gustul lui Matt, nu al meu. Locuia aici de un an când m-am mutat eu, aşa că răul era deja făcut, Este un adevărat iad ca să o ţii în ordine, a adăugat arătând spre vraful de ziare întinse pe birou şi cărţile care acopereau orice suprafaţă disponibilă.

Pe un fotoliu stătea tolănit un baset, care a început să dea din coadă, dar fără să facă nici cel mai mic efort să se ridice, iar pe canapea, sforăind uşor, era întins un bărbat foarte solid şi foarte înalt.

— A jucat poker toată noaptea, le-a spus acră Cable. Zace aici de azi-dimineaţă, de la zece şi jumătate, când a venit. Şi îl împunse, deloc

delicat, în coaste. Haide, Slobomov, trezeşte-te!

Bărbatul a bombănit ceva şi şi-a tras o pernă pe cap.

— Poate să doarmă şi în picioare! L-am văzut ia petreceri proptit într-un picior, ca un cal, aşteptând răbdător să fie dus acasă, în staulul lui.

Bărbatul a dat perna la o parte şi a deschis un ochi injectat.

— Încetează să mă mar critici, pentru Dumnezeu! Este vacanţa mea. Am dreptul să dorm dacă aşa vreau!

— Dar nu când avem oaspeţi, i-a spus Cable.

— Bună copii, a zis el deschizând şi celălalt ochi şi căscând fără să se obosească să pună mâna la gură.

Imogen era uimită că o fată atât de frumoasă stă cu un bărbat atât de urât. Trăsăturile îi erau ponosite, pielea foarte albă, ochi negri cu pleoape grele, lăsate la colţuri, şi o claie de păr blond care avea mare nevoie de o tunsoare. S-a ridicat şi s-a scuturat ca un câine. Alături de frumuseţea strălucitoare a lui Nicky, părea şi mai urât. Imogen a avut, de asemenea, un vag sentiment că l-a mai văzut undeva.

— Ce mai faci, Nicky, băiete?

— Vrea ceva de băut, se răsti Cable. Toţi vrem să bem ceva.

— Păi atunci ia-o din loc şi adu-mi un *Alka Seltzer.*

— Arăţi cam dărâmat, i-a zis Nicky. Ai dat lovitura noaptea trecută?

Matt a scos din buzunar un teanc de bani.

— Păi cu ăştia cred că pot să vă cumpăr câţiva melci.

Nicky a zâmbit.

— Mă duc să o ajut pe Cable să scoată gheaţa.

— Adu şi ziarele de seară, răcni Matt după el. Vreau să văd cine a câştigat la curse.

S-a întors spre Imogen, a examinat-o leneş şi i-a aruncat un zâmbet surprinzător de atrăgător.

— Deci de-abia ai descins de la Leeds, învăluită încă în praful de cărbune, nu? Am fost şi eu o dată acolo, un loc teribil de murdar. Am crezut că am greşit drumul şi am luat-o spre Iad.

— Zona în care locuim noi este foarte frumoasă, i-a spus Imogen. Îmi place apartamentul vostru.

— Vino să admiri priveliştea. S-a îndreptat spre fereastră şi a dat deoparte draperiile. Întreaga Londră strălucea în faţa lor.

— Uite acolo Big Ben-ul, Westminster Abbey, clădirea Shell. Când atmosfera este clară o poţi vedea chiar şi. pe Margaret Thatcher!

Are şi o voce frumoasă, se gândi Imogen, molcomă, cu un uşor accent irlandez. Parcă n-ar fi chiar atât de urât la urma urmelor – doar că arată altfel decât ceilalţi: Tot încerca să-şi dea seama unde îl mai văzuse.

— Acum, i-a spune-mi ce bei, frumoaso? Whisky, gin, ce-ţi place?

— O, whisky, vă rog, cu foarte multă apă. S-a aşezat pe braţul fotoliului în care stătea tolănit câinele şi începu să se joace cu urechile lui. Cum îl cheamă?

— Basil. Să nu-ţi iei niciodată baset, îţi conduce viaţa.

— Poţi să o mai spui o dată, a spus Cable, intrând cu Nicky şi cu tava cu gheaţă. Este o tonă de carne în frigider pentru perioada cât vom fi plecaţi.

— Nu stomacul lui mă deranjează, spuse Matt aruncând cinci *Alka Seltzer* într-un pahar cu apă şi uitându-se la ele cum se dizolvă. Cred că am să-l rog pe părintele, O'Malley să-l viziteze cât vom lipsi. Au sosit şpalturile mele? o întrebă pe Cable.

— Acum vreo oră. Uite-le acolo, pe masă. Au spus că poţi să le dai prin telefon orice corectură în timpul nopţii.

Matt a golit pe jumătate paharul, făcând o grimasă. După care a pus mâna pe un şpalt lung şi îngust, şi a început să-l citească.

— De cine te-ai mai luat săptămâna asta? îl întrebă Nicky.

— De medici, şi cred că n-o să le placă deloc. A luat un creion, a adăugat un cuvânt şi a şters alte două.

Şi dintr-odată şi-a amintit.

— Eşti chiar acel Matthew O’Connor?

— Astăzi nu sunt chiar atât de sigur, i-a răspuns ridicându-şi privirea spre ea.

— Dar eşti extraordinar, se bâlbâi Imogen. Mi-a plăcut foarte mult cartea ta despre Parnell. La biblioteca noastră este o lungă listă de aşteptare pentru ea... Şi întotdeauna îţi citesc articolele din ziar. Toţi le citim – până şi tatăl meu te găseşte nostim.

— Şi să ştii că asta este într-adevăr ceva, interveni Nicky. Vicarul nostru nu se înveseleşte aşa uşor.

— Ei bine, ăsta-i un lucru drăguţ, zise Cable cu o uşoară răceală în voce. Ţi-ai făcut în sfârşit un fan, Matt. Eşti norocos, nu?

— Foarte, a răspuns Matt. Văzând că Imogen roşeşte, i-a zâmbit încurajator. Este o adevărată plăcere pentru urechile mele, scumpo.

— Cred că tot drumul până în Provence voi doi n-o să vorbiţi decât de Proust, a adăugat Cable.

— Ar fi o schimbare plăcută, i-a replicat Matt.

Lui Imogen nu-i venea să creadă. Nicky şi Matt O’Connor în acelaşi cerc cu ea! Se aştepta ca în orice clipă să apară de sub o mantie magică Jackie Kennedy şi Mick Jagger!

— La ce oră plecăm mâine? întrebă Nicky.

— Vaporul pleacă la 11. Noi trebuie să pornim de acasă până în opt, a precizat Matt.

Au discutat o vreme despre aranjamentele

pentru drum. Apoi, stomacul Imogenei a început să facă zgomot, iar Nicky decretă" că-i este foame.

— Aş putea să pregătesc ceva, a spus Cable, ca şi cum ar fi fost vorba de un eveniment foarte rar.

— N-am de gând să te văd trudind toată noaptea ca să desfaci o conservă, i-a zis Matt, luând în mână ziarul de seară. Imediat a scos o exclamaţie de plăcere. Scumpita de ea – a câştigat cu trei lungimi! Haideţi îngeraşilor, acum, că am câştigat, vă plătesc eu cina.

S-au urcat într-un Mercedes alb şi mare, incredibil de murdar.

— Ai fi putut să o speli şi tu înainte să plecăm, bombăni Cable.

Au mâncat într-un restaurant italienesc şi au băut o cantitate zdravănă de vin. Nicky a vorbit despre isprăvile lui pe terenul de tenis, nemulţumit de faptul că jocul a început să devină foarte politizat. Matt punea întrebări; avea acea abilitate a ziaristului de a scoate de la oameni o incredibilă cantitate de informaţie fără ca ei să-şi dea seama de lucrul ăsta. Se părea că pretutindeni pe unde a jucat Nicky trecuse şi Cable, filmând sau având prezentări de modă ceea ce a dus la inevitabilele întrebări de genul „Te-ai întâlnit cu cutare şi cutare?" sau „Nu s-au despărţit încă?"

Imogen n-a prea vorbit; era mult prea ocupată să absoarbă totul. Dar s-a petrecut un moment

stânjenitor, când Nicky l-a pus pe neaşteptate mâna pe coapsă. A tresărit atât de tare, încât furculiţa i-a căzut jos, antrenând cu ea o bună parte din spaghetele din farfurie. Nicky s-a înnegrit de iritare, dar Matt a izbucnit în râs şi a comandat altele. A fost foarte vesel tot timpul mesei, iar Imogen şi-a dat dintr-odată seama că-l place din ce în ce mai mult.

Nu prea putea să spună acelaşi lucru despre Cable – care de-abia ciugulea din farfurie, îşi tot examina imaginea în lingură şi arunca ocheade spre Nicky cu ochii ei verzi, vicleni.

— Săptămâna trecută a fost aici Sophia Loren, le povesti Cable. Vezi, a stat la masa de colo, avea un decolteu incredibil de adânc.

— M-am dus la „clo” de 15 ori în timpul mesei numai ca să-mi pot arunca privirea în decolteul ei, le-a spus Matt. Am să cer nota de plată, a adăugat el văzând că Imogen este gata să cadă de pe scaun de oboseală.

— Nu este decât miezul nopţii, a protestat Cable. Hai să bem un coniac.

— Unii dintre noi, care chiar muncesc toată săptămâna, sunt obosiţi vinerea.

— Şi eu muncesc, sări Cable. Am fost ieri la două târguri de vite.

— Şi a ieşit ceva? o întrebă Nicky.

— S-ar putea ca de la cel de-al doilea să iasă. Urmează să lanseze un nou chewin-gum. O să mă

sune agentul meu în Franţa ca să-mi spună.

— Un târg de vite este o audiţie pentru modele, îi explică Matt Imogenei, achitând în acelaşi timp nota de plată. Şi să ştii că este o expresie foarte adecvată. Se prezintă câte unele care parcă sunt chiar vaci! Haideţi să mergem.

Un alt moment stânjenitor s-a petrecut după ce au ajuns acasă. Cable a deschis uşa unui dormitor şi a spus:

— Tu şi Nicky o să dormiţi aici.

Oh, Dumnezeule! Acum ce mă fac? se gândi Imogen învălmăşindu-i-se brusc totul în cap. Să-i fi văzut Matt expresia de disperare? Cu cinci minute înainte căsca să-şi rupă fălcile şi de-abia îşi mai putea ţine capul drept, iar acum îi întreba pe Nicky şi pe Cable dacă nu vor să încheie seara cu un păhărel.

— Mie mi-ar face plăcere, a răspuns Nicky trecându-şi mâna prin părul Imogenei. Du-te la culcare, iubito, vin şi eu într-un minut.

Dar după o oră şi o sticlă de coniac, când în sfârşit veni la culcare, o găsi dormind dusă, cu lumina aprinsă, cu o carte deschisă pe pernă şi cu Basil tolănit lângă ea.

— Câine afurisit, bombăni, încercând să-l dea jos din pat pe Basil. Câinele a scos însă un mârâit ameninţător.

— Iar a dat-o în bară! Matt îl privea cu simpatie. N-ai să-l mişti cu niciun chip de acolo,

odată instalat pentru noapte. Am să-ţi dau o pătură şi poţi să dormi pe canapea.

Când s-au trezit a doua zi de dimineaţă, 6 furtună puternică trimitea rafale de ploaie în geamuri.

Nicky bombănea din cauza mahmurelii şi a nopţii stricate. Matt şi Cable se certau.

— Data viitoare când te razi pe picioare cu jama mea, spal-o, pentru Dumnezeu. Acum, te întreb pentru a patra oară – pot să duc valizele astea la maşină?

— Nu sunt gata, se răsti Cable, punându-și un al doilea strat de rimel.

— Ascultă, iubito, este opt şi zece. În cinci minute plec, cu sau fără tine!

— Oh, scuteşte-mă, i-a replicat Cable cu vocea şi mai ridicată. Mi-ai ascuns bijuteriile?

— Da, în cutia din vitrină!

— Ei bine, du valizele astea trei, aşa o să ai şi tu ceva de făcut.

Uşa de la intrare a fost trântită cu putere.

— Nicky! strigă Cable. Nu pot să-mi închid valiza!

Capitolul 6

Imogen, care de jumătate de oră tot aştepta să se urnească cu toţii din casă, s-a îndreptat spre

dormitorul lui Cable să vadă dacă îi poate fi de folos cu ceva. Nicky şi Cable, îmbrăcată în cel mai încântător costum roz din piele de căprioară, stăteau unul lângă altul pe valiză.

— Gata, a zis Nicky, aplecându-se peste Cable ca să închidă şi cea de a doua clapetă.

Imogen înţepeni pur şi simplu în uşă când a văzut-o că-şi pune mâna peste mâna lui. El îşi ridicase privirea spre Cable şi îi zâmbea.

— Ai face mai bine să o încui, i-a spus rar, n-aş vrea să pierzi ceva valoros şi să ajungă în mâinile altcuiva!

— Sunt atât de fericită că vii cu noi, a început ea să toarcă. Totul o să fie mult mai… Ei bine, mult mai palpitant!

Imogen nici nu şi-a dat seama care din ei a sunt mai repede când s-a auzit vocea lui Matt în spate.

— Este foarte rapidă, nu-i aşa, Nicky? Te ameţeşte cât ai zice peşte, dacă nu eşti atent.

Vreme de un minut, Cable s-a uitat ţintă la Matt, după care, spre uluirea Imogenei, a izbucnit în râs.

— Dragă Slobomov, a zis strâmbând din nas la el, nu-mi ierţi nimic, nu-i aşa?

În costumul ăsta roz, se gândi Imogen, era atât de frumoasă că i se putea ierta şi o crimă! Matt a zâmbit cu reticenţă, a pus mâna pe lunga eşarfă gri care zăcea pe pat, i-a înfăşurat-o în jurul

gâtului şi a început să strângă, prefăcându-se că o sugrumă.

— Haide, Circe, hai să mergem odată!

— Oh, afurisita asta de vreme englezească! bombăni Nicky.

— Cel puţin spală maşina, a spus Matt.

Nu mergeau decât de zece minute când Cable răcni: Crema mea de noapte! A rămas în frigider.

— Ei bine, sper să-i fie servită lui Basil cu căpşuni, a spus calm Matt.

— Nu fi atât de nesuferit, s-a răstit ea. Trebuie să ne întoarcem.

— Ascultă, iubito, ne-ai făcut să întârziem deja 20 de minute.

— Dar o să mi se usuce pielea!

— Termină cu prostiile!

Imogen se uita la profilul rigid al lui Cable. Oare Nicky chiar o plăcea sau pur şi simplu era flatat de atenţiile ei? Ca şi cum i-ar fi răspuns, îi înconjură umerii cu braţul şi o întrebă:

— Totul este în regulă, iubito? Eşti emoţionată?

Când se uita aşa la ea, era incapabilă să-i răspundă.

A dat pur şi simplu din cap şi s-a lipit de el.

— Cine sunt cei cu care trebuie să ne întâlnim la Dover? îl întrebă Nicky pe Matt.

— Amici de-ai lui Cable. Eu îmi declin orice

responsabilitate.

— Foarte nostim, zise Cable aruncându-i o privire plină de venin. De fapt, sunt un cuplu teribil de dulce, a ţinut să adauge.

— Ceea ce spune totul despre ei, mormăi Matt.

— Mai taci din gură! Se numesc Edgworth. James şi Yvonne Edgworth. James este un tip foarte deschis, se ocupă de nu ştiu ce acţiuni în City. Ea este un manechin foarte cunoscut. O s-o recunoaşteţi când o s-o vedeţi.

Oh, Dumnezeule, suspină Imogen, încă un manechin. Sper că n-o să alerge şi asta după Nicky.

Vremea se înrăutăţea. Traficul era şi el îngrozitor. Erau cât pe ce să piardă vaporul şi au intrat ultimii în cala vastă în care erau parcate toate maşinile.

— De ce eşti atât de încruntat, Matt? l-a întrebat nervoasă Cable.

— Pentru că am urcat ultimii, o să fim ultimii şi la debarcare. Şi cum avem rezervare la un hotel aflat la o sută de mile sud de Paris, este puţin probabil să mai cinăm în seara asta. Se apropie de el un marinar, cu o bucată de piele de cămilă în mână. Nu, nu vreau să speli maşina, l-a refuzat Matt şi a pornit pe scări în sus. Gable zâmbi spre Nicky.

— Ne întâlnim cu James şi cu Yvonne la bar, le

spuse ea. Nevăzând mai nimic prin ochelarii închişi de soare, s-a împiedicat de o treaptă. Nicky a prins-o de cot, ţinându-şi mâna pe braţul ei mult prea mult ca să fie pe placul Imogenei.

— Dumnezeule, ce prost se îmbracă englezoaicele! observă el în timp ce străbăteau puntea. Imogen şi-a tras puloverul mai jos, peste pantalonii mult prea largi pentru ea.

— Cable, scumpo! s-a auzit o voce ascuţită când au intrat în bar.

— Yvonne, îngerul meu!

— Am crezut că aţi ratat vaporul!

— Era cât pe-aci!

— Ce pălărie superbă!

— Pantofii tăi sunt fantastici!

— Uluitor costum!

— Ţi-ai schimbat coafura!

După ce au răcnit una la alta ca nişte papagali, timp de câteva minute, şi-au adus în sfârşit aminte de restul grupului. Yvonne nu era nici pe jumătate atât de periculoasă precum Cable, a decis pe loc Imogen cu uşurare. Banalitatea inspirată a trăsăturilor ei – ochi albaştri de porţelan, păr roşu, buclat, şi gropiţe în obraji – trebuie să-i fi adus succesul ca model. Era îmbrăcată într-un costum-pantalon de culoare gri şi o bluză albă impecabilă.

— Tu trebuie să fii Matt, a zis dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet adresat lui Nicky. Cable mi-a

vorbit foarte mult despre tine, dar niciodată nu mi-a spus că arăţi atât de bine.

— El este Nicky Beresford, a intervenit cu asprime în glas Cable.

— O, desigur, chicoti Yvonne. Ce prostie din partea mea. Te-am văzut jucând la Wimbledon.

— El este Matt, a continuat Cable prezentările.

— Oh! exclamă Yvonne, privindu-l pe Matt mai curând cu un aer de îndoială. Absolut încântată să te cunosc. El este soţul meu, Jumbo.

James Edgworth avea un ten rozaliu, obraji umflaţi şi părul cârlionţat ai heruvimilor care dezlănţuie vânturile în colţurile hărţilor vechi. Era scund, gras şi pe cap avea o şapcă de yachting.

— Hai să bem ceva, le zise Nicky.

— Pentru mine, suc de roşii, comandă Yvonne.

— Păcat că nu profiţi când băutura este scutită 0 e taxe, i-a spus Nicky, aruncându-i una din privirile lui sexy.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, vreau un *Baby cham,* se hotărî ea. Toţi ceilalţi au luat câte un whisky dublu.

— Câte costume de baie ţi-ai adus, Cable? o întrebă Yvonne.

Nicky era momentan ocupat să schimbe banii englezeşti în franci. Lângă el au apărut două adolescente chicotind.

— Ne daţi un autograf?

Toată lumea era cu privirile aţintite pe ei. Nici nu este de mirare, îşi zise Imogen; de departe erau cel mai zgomotos, cel mai strălucitor grup de pe vapor.

— Marea începe să devină agitată, a constatat James fericit.

După ce a părăsit portul, vaporul a început să salte în sus şi în jos ca un taur înfuriat.

La – fiecare câteva minute, învolburate, apele cenuşii acopereau complet hublourile. Imogen a simţit cum începe să i se agite stomacul.

Constată că toate scaunele din bar erau bine fixate în podea. În dreapta ei, James, Cable *şi* Nicky discutau despre oameni pe care ea nu-i cunoştea, aşa că îşi în dreaptă atenţia spre Yvonne, care încerca să-l atragă în conversaţie pe Matt.

— Scrii în ziare, nu? Şi destul de amuzant, după părerea mea. Şi eu am fost bună la engleză în şcoală. Toţi îmi spuneau că ar trebui să mă apuc de scris.

Matt se uită cam strâmb la ea.

— Ar fi fost o tragedie să lipseşti lumea modelelor de prezenţa ta, i-a spus sec. Imogen şi-a ascuns un zâmbet.

— Da, aşa mi-am zis şi eu, continuă imperturbabilă Yvonne. Acum îi scriu cuvântările lui Jumbo.

— Cuvântările?

— Nu ştii? James este potenţial candidat din partea conservatorilor. Este teribil de ocupat în momentul de faţă, dar dacă ai să-l rogi frumos sunt sigură că o să-şi facă timp să-ţi acorde un interviu pentru ziarul tău.

— O să am în vedere lucrul ăsta, îi replică Matt.

— Nu te supăra, spuse Yvonne, dar cred că articolele pe care le scrii sunt... Ei bine, sunt cam exagerate.

— În ce fel? o întrebă el, îngustându-şi privirea.

— Păi, articolul acela de săptămâna trecută despre Irlanda de Nord. Vreau să spun că nu l-am citit până la capăt, dar ştiu că toţi ziariştii transformă lucrurile în ceva senzaţional de dragul circulaţiei ziarului...

— Continuă, zise Matt cu o/iotă de rău augur în glas, dar ea nu-şi dădea seama.

— Ei bine, eu cred că este mai degrabă neloial să scrii asemenea lucruri.

— Neloial faţă de cine? Oamenii ăia au fost torturaţi. Un tânăr a preferat să se sinucidă mai curând decât să fie supus chinurilor.

— Asemenea lucruri se mai întâmplă. Dar categoric este mai bine să nu se facă atâta tapaj. Asta nu face decât să aţâţe urile şi să îngreuneze şi mai mult lucrurile pentru sărmanii soldaţi. Ca să fiu foarte cinstită, eu nu pot accepta modul în care

voi, irlandezii, aţi venit aici şi ne-aţi luat locurile de muncă, felul în care folosiţi serviciile noastre de sănătate şi apoi afirmaţi tot felul de lucruri îngrozitoare despre noi.

— Ori de câte ori am să văd că se comit atrocităţi am să scriu „lucruri îngrozitoare” despre ele, a izbucnit Matt.

— Stai puţin, nu trebuie să te aprinzi, i-a zis Yvonne cu reproş. Sunt sigură că n-ai luat micul dejun. Căută într-o pungă de polietilenă din care scoase un morcov curăţat şi spălat. Dacă mănânci legume, nu pui pe tine niciun gram. la un morcov.

Imogen nu a aşteptat să audă răspunsul lui Matt.

— Trebuie să ies să iau puţin aer, le-a spus dintr-o suflare, şi a pornit clătinându-se spre bar. Afară parcă era mai bine. S-a agăţat zdravăn de balustradă, spuma valurilor împroşcându-i faţa. Două minute mă târziu, Matt era lângă ea, verde tot.

— Dumnezeule! Cable parcă i-a ales special, mormăi el.

— Sunt sigură că este bună ca model. Uitându-se la el, constată că acum era verde-albastru. Ţi-e rău? l-a întrebat ea.

— Mă descurc. Mă întorc într-o secundă. Şi practic s-a aruncat peste marginea balustradei.

— Oh, sărmanul de tine, îl compătimi când s-a întors.

— S-a dus naibii cina de aseară şi ceaiul, a zis zâmbind slab. Cel puţin le-am distrus nenorocitul ăsta de vapor. A fost uluită de stoicismul lui, mai ales când a adăugat, două secunde. mai târziu: Nu trebuie să te laşi intimidată de Cable. Imogen a roşit.

— Nu sunt intimidată! Adică vreau să spun că o plac foarte mult.

— Flirtează cu Nicky doar ca să-mi facă mie în ciudă. Face asta cu orice bărbat atrăgător cu care vine în contact.

— Dar de ce?

— Încearcă să mă convingă să mă călătoresc cu ea.

— Şi tu nu vrei? Matt ridică din umeri.

— Sunt catolic şi într-o oarecare măsură am rămas de modă veche. Dacă mă căsătoresc, o fac pentru totdeauna. Pot să am câte amante vreau, dar nu pot să am mai multe neveste.

— Probabil o să se liniştească dacă vă căsătoriţi.

— Poate. Oh, Dumnezeule, murmură, făcându-se din nou verde la faţă. Urmează micul dejun de ieri.

Nu a ştiut niciodată că se poate suferi atât de mult de rău de mare. De fiecare dată când se întorcea, era mai alb la faţă şi tremura şi mai tare. La un moment dat a apărut Cable, care, cu un aer de proprietar, şi-a pus mâna peste a lui şi i-a

anunţat:

— Ne ducem să luăm prânzul, scumpule. Ne vedem mai târziu. Nu-i aşa că Yvonne este drăguţă?

— Adorabilă! Tocmai mă întrebam ce procedeu să folosesc ca s-o ucid.

În cele din urmă, într-un nor de pescăruşi, apăru Boulogne, cu macaralele sale care împungeau cerul. Li s-a alăturat şi restul grupului, strângând la piept cartuşele de ţigări cumpărate fără taxe.

Hei, arăţi cam tras la faţă, iubitule. Îţi place noul meu parfum? Şi Cable îi vârî încheietura mâinii sub nas.

Când vaporul a intrat în port, cerul era acoperit şi continua să plouă. Câţiva francezi în salopete şi cu berete albastre pe cap aşteptau pe chei. Dumnezeule, îşi zise Imogen, arată foarte mult a englezi, iar vremea este exact ca în Yorkshire!

— Să conduc eu? a întrebat Nicky când să se urce în maşină.

— Nu. Conduc eu, aşa n-am să mă mai gândesc la ce se întâmplă cu stomacul meu.

Matt s-a urcat la volan.

— Imogen este cam pământie. Ar fi mai bine să stea în faţă, a zis Cable şi s-a suit în spate, lângă Nicky.

Curând, Mercedesul înghiţea şoseaua. Asta

este deci Franţa, îşi zise Imogen.

Străzi largi, mărginite de plopi, lanuri de grâu cât vedeai cu ochii, oraşe incredibil de urâte. Străzile erau pustii. Poate că în spatele acelor obloane închise fac toţi dragoste – fantastica lor dragoste, despre care se vorbeşte atât!

— Cât vezi cu ochii, în zona asta s-au dat luptele primului război mondial, începi să-i explice Matt. Majoritatea caselor vechi au fost rase de pe suprafaţa pământului. De aceea satele sunt aşa de noi şi de urâte. Ai citit *Goodby to all that?* Imogen clătină din cap că nu. Minunată carte. Am un exemplar în geantă. Am să ţi-l împrumut.

— Eu n-am putut să trec dincolo de prima pagină, a spus Cable.

— Prea multe cuvinte lungi pentru tine şi nu are nici măcar poze, nu s-a putut abţine Matt.

— Oh, nu face pe deşteptul, izbucni Cable.

— Pe câmpurile astea mai sunt o mulţime de bombe neexplodate, a continuat el, fără să o ia în seamă.

Mai sunt multe şi în maşină, se gândi Imogen. Nicky şi Cable discutau acum între ei, nume sonore căzând precum frunzele toamna. În cele din urmă s-a făcut linişte. Uitându-se în spate, Imogen a văzut-o pe Cable aţipită cu capul pe umărul lui Nicky. S-a uitat repede în altă parte, prefăcându-se din răsputeri că nu-i pasă. Dacă Matt a văzut ceva prin oglindă, cu siguranţă nu i-a

acordat nicio importanţă.

Când au ajuns la hotel, ploaia stătuse, câteva stele începând să răzbată prin vălul gros al norilor. Hotelul se afla pe malul unui râu. Era înconjurat cu fiori de geraniu şi acoperit de plante căţărătoare, care coborau pe mal. Frumoasa domnişoară din spatele biroului de la recepţie a părut încântată să-l revadă pe Matt, dar s-a înnegrit toată când au intrat Yvonne şi James. Şi-a vorbit şi s-a gesticulat mult, dar până la urmă Matt s-a întors la ei sumbru la faţă.

— Îmi pare rău, dragii mei, dar idioata mea de secretară nu a rezervat decât două, nu trei camere duble.

— Nu-i nimic, a spus Cable. Toţi suntem obosiţi. Eu, Yvonne şi Imogen ne putem culca într-un pat dublu, iar voi trei în celălalt.

Matt răsuflă uşurat.

— Asta dacă nu are nimeni nimic împotrivă.

Imogen nu avea. Încă o zi de răgaz – nu era pregătită pentru un maraton sexual cu Nicky în noaptea asta.

— Ba este chiar vesel, a spus James Edgworth. Exact ca la cămin, pe vremuri.

Faţa Yvonnei lucra totuşi precum laptele care urma să dea în foc.

— Dar este absurd! Eu şi Jumbo suntem căsătoriţi.

— Ştim cu toţii asta, scumpo, i-a spus Matt.

— Nu-mi spune mie „scumpo”! protestă bătând din picior. Am avut o zi epuizantă. Nu văd de ce să sufăr eu, pentru că tu ai încurcat lucrurile. Avea ochii în lacrimi. James o bătu delicat pe umăr că să o liniştească.

— Nu plânge, dragă. Matt, te-ar deranja foarte mult dacă ne-aţi da nouă o cameră dublă?

Matt se uită la Nicky. El nu avea nimic împotrivă.

— Ai câştigat, James. Facem totul ca să vă simţiţi bine! Eu şi Nicky putem dormi în maşină. Masa de seară se serveşte într-un sfert de oră.

— Eu n-am să mă schimb, dacă tot trebuie să folosesc costumul ăsta pe post de pijama, a zis Nicky.

Odată ajunse în dormitor, Cable începu să dea drumul la răutăţi.

— Nu cred că Matt şi Yvonne or să se înţeleagă, sporovăia fericită. Ştii că şi-a umplut o valiză întreagă cu cutii de *All-Bran* ca să-l ţină pe James în formă?

Capitolul 7

Imogen se simţea epuizată. Îşi dorea să se scufunde într-o baie fierbinte, în care să petreacă ceasuri întregi, apoi să stea la nesfârşit în faţa oglinzii şi să se machieze, după care să pună pe ea

ceva senzaţional. Dar nu avea nimic senzaţional de îmbrăcat şi se simţea mult prea grasă şi stânjenită ca să se dezbrace şi să se schimbe în faţa lui Cable.

Cu atâtea valize şi truse de machiaj câte adusese Cable cu ea, oricum nu era loc pentru amândouă. În afară de asta, dacă o să coboare mai devreme s-ar putea să prindă câteva clipe singură cu Nicky, aşa că se mulţumi cu un duş rapid.

— Dacă Matt începe să se văicărească, spune-l că n-am să întârzii mult, i-a spus Cable care acum umbla prin dormitor complet goală.

Îşi feri privirea şi coborî. Să ţină oare modestia de faptul că este grasă? se întrebă ea. Dacă ar fi arătat la fel de minunat, poate că ar fi umblat şi ea aşa. Pe palier a dat peste Yvonne. Cu o pelerină de plastic în jurul umerilor pentru a-şi proteja rochia în procesul de înfrumuseţare, agita un uscător de păr prin faţa unei cameriste care părea nervoasă.

— Vorbeşti engleza, nu?

— Da, madame.

— Atunci de ce nu vorbeşti în loc să stai acolo şi să tot trăncăneşti într-o limbă străină? Vreau să mi se schimbe imediat ştecherul de la uscătorul ăsta! Ai înţeles?

Imogen se strecură pe lângă ele. În hol nu era nimeni. De la bucătărie veneau arome îmbietoare de usturoi, vin şi mirodenii. Citi meniul afişat într-

o casetă cu geam şi începu să saliveze. Intră în sufragerie şi se aşeză la o masă, cu *„Tristram Shandy”* în mână. O familie de englezi din apropiere vorbeau în şoaptă, de parcă ar fi fost la funeralii.

Pe masă era o vază cu gladiole roz – somon şi mov, culori care nu mergeau deloc împreună, cu atât mai puţin cu faţa de masă în pătrăţele. Ciudat că francezii, despre care se spune că au. atât de mult bun-gust, au atât de puţin simţul culorilor.

Încercă să citească. Era într-adevăr îngrozitor felul în care toată puterea ei de concentrare s-a spulberat în vânt când l-a cunoscut pe Nicky. Privi pe fereastră afară, unde lumina unui felinar cădea din plin pe un afiş care anunţa sosirea unui circ.

Şi noi formăm tot un fel de circ ambulant, se gândi ea. James era unul dintre căţeluşi aceia drăgălaşi care sar prin cerc, iar Yvonne – artista care evoluează la trapez, dură, dar rafinată; Nicky şi Cable sunt ca nişte animale sălbatice frumoase, pantere sau tigri, care tot scapă din cuştile lor şi creează necazuri comunităţii locale; iar ea este un ponei mic şi grăsun, care încearcă cu disperare să ţină pasul cu ceilalţi. Tocmai căuta să vadă cu ce l-ar putea compara pe Matt, când tresări auzindu-i vocea.

— Aşa n-ai să capeţi niciodată ceva de băut, scumpo. Noi suntem la bar. Ce citeşti? Se uită la carte. Oh, asta? N-am reuşit niciodată să o citesc

până la capăt.

Nicky era la bar.

— Bună, iubito, ce vrei să bei? Eu şi Matt bem *Pernod.*

— Perfect şi pentru mine, a zis ea neavând nici cea mai mică idee ce-o fi – poate vreun suc de pere alcoolizat. Matt a comandat încă un rând şi i-a aruncat pe genunchi o pungă cu cartofi prăjiţi.

— Probabil că eşti moartă de foame.

— Pari şi foarte obosită, i-a spus Nicky. Este bine că ai să dormi la noapte, dar mâine nimic n-o să mă mai reţină, a adăugat coborând vocea.

Imogen s-a îmbujorat toată, a luat din băutura din pahar şi cât pe ce să o scuipe. Era înfiorător de dezgustătoare. Şi avea atâta nevoie să bea ceva, mai sorbi odată cu prudenţă şi simţi că o să vomite. Matt a luat în mână *Le Figaro*, care zăcea pe bar.

— Iisuse! exclamă el. Braganzi este la Marsilia, la numai câteva mile de aici.

— Cu Ducesa? l-a întrebat Nicky.

— Aşa scrie aici.

— N-am să înţeleg niciodată lucrul ăsta, interveni din nou Nicky, aruncând o privire pe ziar. O femeie frumoasă şi nobilă să renunţe la tot şi să fugă cu un nenorocit de macaronar ca Braganzi.

— Vorbeşte mai încet, i-a zis Matt uitându-se în jur cu o panică simulată, mafia este

pretutindeni. Oricum, probabil că este mai întreprinzător în pat. Se spune că bătrânul Duce era cam homo, schimba valeţii unul după altul.

— Ducesa nu are un copil cu Braganzi? întrebă Imogen.

— Ba da, i-a răspuns Matt. Trebuie să aibă cam un an şi jumătate. Sunt împreună de aproape trei ani. Poate că îi place să trăiască cu un boss atât de mare. Femeile sunt întotdeauna atrase de putere, iar Braganzi controlează întreg Midi-ul.

Nicky îşi studia imaginea reflectată în oglindă afumată din spatele barului.

— Se spune totuşi că este o pocitanie pipernicită şi unsuroasă.

— Când o să audă că eşti în zonă, Nicky, iubitule, o să-l părăsească imediat pe Braganzi, spuse Matt zâmbind.

— N-am avut niciodată o Ducesă, se amuză Nicky. Parcă o văd cum coboară nişte scări magnifice de marmură, într-o rochie roşie bordată cu hermină şi fără nimic pe dedesubt, şi mă întreabă: „Ce preferi, domnule Beresford – Aripa de est sau Aripa de vest?”

— Oricum, nici n-o să vă apucaţi bine de treabă că uşile sunt date de perete şi apare un ghid cu o turmă de doamne ţanţoşe de la Uniunea Mamelor, venite să viziteze castelul, interveni Matt, dându-şi seama că Imogen suferă.

— Nu m-ar deranja deloc, i-a replicat Nicky.

Pe mine mulţimea mă excită.

Imogen, căreia aproape că i s-a făcut rău numai gândindu-se la Nicky şi Ducesă, a sorbit din nou din pahar, pe ea ce i-a accentuat senzaţia de vomă.

— Bună, băieţi, ce beţi acolo? s-a auzit o voce plină de voioşie. Era James, într-o haină de un verde-pal, cu părul lui buclat bine pieptănatei lipit de cap.

— Este rândul meu să dau ceva, le-a spus Nicky.

— Atunci eu vreau un whisky mare *White Horse,* un *grand cheval blanc,* spuse James şi chicoti privind pe furiş în jur. Ar fi bine să te grăbeşti, pentru că Yvonne nu este de acord să beau alcool.

— Comandă două, i-a zis Matt şi luând *Pernod*-ul Imogenei îl vărsă în paharul lui. Nu ţi-a prea plăcut, nu-i aşa, scumpo?

— O, mulţumesc, se bâlbâi Imogen, impresionată de faptul că a observat.

— Ştiţi povestea calului alb care intră într-o cârciumă, se aşază la bar şi comandă un whisky mare? îi întrebă James.

— Nu, a răspuns Nicky, căruia nu-i plăcea deloc să spună alţii bancuri.

— Barmanul i-a pus paharul în faţă şi l-a întrebat*: „Ştii că există un whisky care-ţi poartă numele? Zău? s-a mirat calul. N-am ştiut că există*

un whisky care se numeşte Eric”.

James a izbucnit într-un asemenea hohot de râs, încât în cele din urmă s-au molipsit cu toţii.

A apărut chelnerul, care era gata cu masa.

— Cable şi soţia ta au nevoie de un milion de ani ca să fie gata? îl întrebă Matt. Cei de la bucătărie au început să se cam agite.

— O să apară curând, îl linişti James.

Stomacul Imogenei începu să scoată tot felul de sunete ciudate.

— Auzi, auzi, sări Matt. O să mi se facă rău dacă nu mâncăm odată.

— Voi, băieţi, n-aţi mâncat la prânz, nu? observă James cu compasiune.

— Iisuse! a exclamat Nicky văzând nota de plată pentru băuturi. Au crescut zdravăn preţurile de când am fost aici ultima dată, în mai.

— Exact. De aceea nu stăm la un hotel de patru stele, i-a replicat Matt.

Whisky-ul a început să-şi facă efectul asupra Imogenei. Se simţea bine singură cu cei trei bărbaţi. Conversaţia s-a deplasat acum la problema Irlandei de Nord. Continuă să mănânce cartofi prăjiţi şi lăsă lumea să plutească în jurul ei.

Nicky o ţinea de mână şi din când în când o mângâia pe păr. Yvonne a apărut tocmai în momentul în care James comanda încă un rând de whisky.

— Nu am întârziat, nu-i aşa?

— Ba da, i-a răspuns supărat Matt. Ce bei?

— Suc de roşii, te rog. Nu, mulţumesc, Imogen, nu-mi trebuie cartofi prăjiţi. Îngraşă foarte mult şi nu vreau să depăşesc caloriile pe care mi le pot permite. Şi aruncă o privire dezaprobatoare spre coapsele Imogenei, care roşi toată; căzu apoi în admiraţia Yvonnei – perfectă din cap până în picioare.

Întrucât lucrurile au ieşit aşa cum a vrut în ce priveşte camera, Yvonne era totodată dispusă să fie conciliantă. Nu i-a scăpat ce se întâmpla între Cable şi Nicky.

Cable nu trebuia nicidecum să fie singura care să aibă un admirator în această vacanţă. Se decise deci să-l ademenească pe Matt.

— Te simţi mai bine? îl întrebă. Ştii, întotdeauna am fost de părere că răul de mare este de natură psihosomatică.

— De acord cu tine, i-a răspuns Matt. La fel şi sărăcia cu duhul. Yvonne nu a sesizat ironia.

— Ştii, te invidiez că vii din Irlanda, a continuat ea. Am făcut odată o reclamă acolo. Totul este atât de verde şi de natural. Unde locuieşti, Matt?

— În Moone.

— Este frumos?

— Ei bine, este un ţinut foarte bun pentru vânătoare.

— După părerea mea, vânătoarea înseamnă

cruzime, dar presupun că oamenii din mediul rural trebuie să-şi ocupe şi ei timpul într-un fel.

— Într-adevăr, replică Matt. Irlandezii n-au descoperit încă posibilităţile infinite ale actului sexual.

— Bărbaţii din Moone termină întotdeauna prea repede, i-a sărit Nicky în ajutor.

Matt a izbucnit în râs. Yvonne a schimbat grăbită subiectul.

— Nu sunt întotdeauna de acord cu ceea ce spui, dar îţi admir abilitatea cu care-ţi scrii articolele amuzante. De unde îţi iei ideile?

— Din realitate, i-a răspuns scurt Matt. Mă gândesc ca săptămâna viitoare să scriu un articol despre pramatii.

— Oh, te pot ajuta, se oferi Entuziastă Yvonne. În lumea modei întâlneşti atât de multe! Este preţul pe care eşti nevoit să-l plăteşti când te afli în top, adăugă terminându-şi sucul de roşii.

A apărut din nou chelnerul-şef.

— Unde, este Cable? întrebă Yvonne dezaprobator. Este lipsă de consideraţie să faci personalul de la bucătărie să aştepte. Trebuie să recunosc că sunt nerăbdătoare să mă aşez la masă. Bucătăria franceză nu are egal.

În clipa aceea a apărut Cable, fără să arate că ar avea câtuşi de puţin mustrări de conştiinţă. Era îmbrăcată în blugi kaki şi un tricou oliv, foarte strâmt, pe pieptul căruia era tipărit cu litere mari:

Sunt încă virgină. Culoarea îi punea în valoare tenul şi pielea, şi făcea ca ochii să pară şi mai verzi decât erau. Barmanul aproape că scăpă paharul din mână, iar chelnerul-şef s-a oprit în mijlocul unui cuvânt de protest. Nicky şi-a retras uşor mâna de pe a Imogenei şi parcă şi fizic era departe de ea, cu ochii ţintă pe inscripţia de pe pieptul lui Cable.

— Matt tocmai ne spunea că irlandezii n-au descoperit încă sexul. Poftim, avem aici dovada vie, a zis în cele din urmă.

— Mai bine i l-aş da Imogenei. Este singura îndreptăţită să-l poarte; sări Cable.

Toate privirile s-au îndreptat spre Imogen, care s-a făcut roşie ca focul. Şi-a coborât ochii să-şi examineze mâinile, rămasă fără grai. Nicky probabil că i-a spus cum a putut să facă aşa ceva?

— Îmi pare rău, se scuză Cable. A fost o lovitură sub centură.

— Mintea ta nu merge niciodată mai departe, a zis aspru Matt. Haideţi să mâncăm.

— Aş bea şi eu ceva. Cable îi zâmbi ademenitor chelnerului-şef. Sigur mai avem timp?

Chelnerul-şef se topi pe loc şi-i spuse că are tot timpul din lume şi de ce n-ar mai lua cu toţii încă un rând din partea casei?

— Am crezut că nu te schimbi în seara asta, Cable, zise Yvonne. Nu, mulţumesc, garson, nu mai beau, iar tu, Jumbo, ai băut destul, i se adresă

soţului ei, care încă se uita cu gura căscată la Cable. Ştii că nu-mi place alcoolul.

— Nu fi stupidă, interveni Matt, luând paharul cu whisky şi dându-i-l lui James. Niciodată să nu cauţi la dinţi Calul Alb de dar.

În sfârşit, s-au dus la masă. Majoritatea celorlalţi oaspeţi era deja la cafea. După un scurt calcul, Imogen se postă lângă scaunul unde credea că o să se aşeze Nicky. Dar în ultimul moment Cable s-a aşezat dincolo de Matt, iar Nicky a trecut lângă ea, alături de Yvonne. James şi Imogen au rămas pe lături... S-a aşezat lângă Matt, considerând un noroc totuşi că a reuşit să ocupe locul respectiv. Matt s-a aplecat imediat spre ea, sfătuind-o ce să aleagă din meniu.

— La asta şi asta, dacă eşti moartă de foame. Localul ăsta îşi merită fiecare sclipire a celor trei stele pe care le poartă.

— Eu am să iau o friptură zdravănă, a spus Nicky. Trebuie să încerc să mă menţin în formă.

— O, perfect, au cruditățile poate să-mi daţi o salată de cruditățţi neasezonată, i-a cerut Yvonne. chelnerului.

Cruditățţi goale! îşi zise Imogen. Mai lipseşte ca Yvonne să-şi scoată hainele şi să danseze goală pe faţa de masă albă ca zăpada! Whisky-ul trebuie să fie de vină, se simţea deja ameţită şi reacţiona cu întârziere.

Toată lumea, cu excepţia lui Cable şi a

Yvonnei, s-a aruncat pe pâine.

— Ce este *cervelles?* întrebă James desfăcând un pacheţel cu unt.

— Creier, i-a răspuns Matt.

— Uh, se scutură Yvonne, nu suport creierul.

— Un lucru absolut evident, şopti Matt spre Imogen. După care, uitându-se în jur, întrebă: Bem toţi vin roşu?

— Eu vreau alb, a sărit Yvonne. Are mult mai puţine calorii, nu-i aşa, Cable?

— Poftim? Cable nu era atentă, se ocupa de Nicky. O, da, sunt sigură!

Yvonne a decis că este timpul să-i întrerupă.

— Tocmai îi spuneam lui Matt cât de mult îmi place Irlanda, Cable. Este atât de minunat de primitivă!

— În cazul ăsta ţi-ar plăcea grajdul nostru, i-a replicat Matt luând încă o bucată de pâine. În parloar sunt puii, bunica convieţuieşte cu măgarul în cel mai bun dormitor, iar mama se întreţine cu nişte prieteni, domni manieraţi, în timp ce porcul stă la masă.

— Acum îţi baţi joc de mine, protestă Yvonne. Pun pariu că familia ta este încântătoare. Nu-i aşa, Cable?

— Nu mi s-a permis să o cunosc, sări ţâfnoasă Cable. Brusc, temperatura păru să scadă sub zero grade.

— Mi-a fost teamă să nu mă părăsească după

aceea, zise Matt degajat.

A urmat o tăcere stânjenitoare, întreruptă, din fericire, de sosirea vinului. James, care nu-şi dădea seama ce se întâmplă, a început să spună o glumă bună, muşcând cu poftă dintr-o ridiche pe care o tot agita în mână.

— Jumbo, nu mai ronţăi! a sărit Yvonne, iritată. Ştii că mă calcă pe nervi. Iar serviciul este îngrozitor de lent aici!

Imogen a scos o exclamaţie pofticioasă când i-au pus în faţă primul fel comandat – pui *rissole,* umplut cu ficat de gâscă, înconjurat cu sos de portocale în care pluteau nişte mici bucăţele negre. Vizavi de ea, James îşi lingea buzele atacând un somon afumat cu sos verde. Matt comandase melci. Yvonne muşca dintr-un morcov, meşterind de câte 20 de ori fiecare îmbucătură. Nicky şi Cable au sărit peste primul fel şi acum fumau:

Vinul, chiar şi pentru vălul palatin lipsit de orice educaţie al Imogenei, era minunat – gros, cu o bogată aromă de struguri.

— Aproape că poţi să simţi picioarele ţăranului care i-a zdrobit, a spus, ca un bun cunoscător, Matt.

— Ce sunt bucăţelele astea negre? îl întrebă Imogen, care era la a patra felie de pâine ca să dea gata sosul.

— Trufe. Un adevărat ghinion pentru porci,

zău aşa. Scurmă pământul zile întregi şi în clipa în care dau peste această minunată delicatesă, le este luată de sub nas.

Aşa cum îmi este luat mie Nicky, îşi zise Imogen cu regret. Cable şi Yvonne au început să bârfească.

— L-au luat personajul în bikini, pentru că era prea grasă, zicea Yvonne.

— Rujul ăla deschis îi făcea gura rit o roată de cauciuc!

— Este numai vina ei. În fiecare seară o găseşti la *Wedgies* sau *Tramps ş*i, în definitiv, clientul te cumpără pentru faţă, nu pentru abilitatea cu care dai paharele pe gât până la patru dimineaţa în cele mai mondene localuri.

— Despre cine vorbesc? l-a întrebat în şoaptă Imogen.

— Fără îndoială despre cineva care are mare succes, ha răspuns Matt.

— Am primit reclama pentru *Weetabix,* spunea Yvonne cu un aer de superioritate. Parcă umblai tu după ea, nu, Cable? Producătorul mi-a spus că degajai prea mult sex pentru rolul respectiv.

— Ăsta-i evident, motivul pentru care a încercat să se culce cu mine, ha replicat ea răstit, aprinzându-şi ţigară de le ţigară.

Nicky se uită spre Imogen, îşi plimbă apoi privirea de la Cable la Yvonne, după care a ridicat semnificativ ochii spre cer. Imogen chicoti cu

uşurare.

— Nu mai mânca pâine, Jumbo, îl admonestă Yvonne, continuând să mestece de câte 20 de ori fiecare îmbucătură. Ai mâncat deja prea multă.

Toată lumea terminase, cu excepţia ei. Chelnerii aşteptau nerăbdători să strângă farfuriile, ca să aducă felul următor.

— Să ştiţi că eu trebuie să plec, i-a anunţat Matt. Nu putem să stăm aici toată noaptea.

Imogen a constatat că felul doi, friptură de vită *bourgignon,* bine aromată şi asezonată cu tot felul de ierburi, era aproape mai bun decât primul.

— Niciodată în viaţa mea n-am mâncat ceva atât de minunat, i-a spus lui Matt.

— Perfect, a aprobat-o el, umplându-i paharul şi uitându-se vizavi, la Cable, care scotea nişte oase imaginare dintr-un păstrăv. E o schimbare plăcută să ai în preajmă pe cineva care se bucură de ceea ce mănâncă.

— *Quenelles*-le astea sunt o adevărată dezamăgire, bombăni Yvonne.

— Întotdeauna am crezut că o *quenelle* este ceva unde doarme câinele, a zis James, izbucnind în hohote de râs.

— Tu nu mai ai voie să bei vin, l-a admonestat aspru Yvonne.

— De câtă vreme sunteţi căsătoriţi? îi întrebă Matt.

— Exact de 48 de săptămâni, spuse Yvonne.

Socotim încă mariajul nostru în săptămâni, nu în luni.

— La mai multe săptămâni, le ură Matt sec. Ce mişcător!

Cable i-a aruncat o privire dojenitoare. James se porni să-i spună Imogenei o lungă şi complicată glumă; cu un papagal, la care îi era imposibil să se concentreze pentru că în acelaşi timp Yvonne îl iscodea pe Nicky.

— Cum v-aţi cunoscut, tu şi Imogen?

— În Yorkshire.

— Oh, ador Yorkshire, este atât de neatins!

— La fel ca Imogen, a spus Nicky.

— Şi i-au legat papagalului o batistă la ochi, o ţinea James pe-a lui.

— Ai stat mult acolo? îl întrebă Yvonne.

— Nu, i-a răspuns Nicky.

— Şi o alta în jurul ciocului, nu se lăsa deloc James.

— Arată îngrozitor de tânără. Mă surprinde că tatăl ei a lăsat-o să plece cu tine.

— Şi pe mine.

— Cu ce se ocupă?

— Stă şi visează într-o bibliotecă.

— Apoi s-au urcat amândoi în pat, spunea James.

— Este o slujbă frumoasă. Ea şi Matt vor putea să vorbească o mulţime despre cărţi, comentă Yvonne.

— Au vorbit deja, interveni şi Cable. Şi-a prins mâinile la ceafă şi s-a rezemat cu spatele de perete, punându-şi într-un mod spectaculos în valoare sânii. Ceea ce nu a scăpat unui francez chipeş, care-şi bea coniacul cu o soţie ştearsă, la masa învecinată. Între el şi Cable avu loc un lung schimb da priviri. Francezul a fost cel care a lăsat primul ochii în jos, apoi – după o aruncătură furişă spre soţia lui, ocupată încă să amestece în cafea, ca să se dizolve zahărul – s-a uitat din nou la Cabla. Ea i-a surâs afectat şi şi-a îndreptat privirea în altă parte. Până şi bucătarul a ieşit din bucătărie să se uite la ea şi stătea cu gura căscată în cadrul uşii, cu un homar în mână.

Imogen a fost readusă brusc la realitate de hohotele de râs ale lui James, care spunea:

— Şi atunci papagalul a zis; *Kāma Sūtra este un mincinos. Ai priceput? Kāma Sūtra este un mincinos!*

Dându-şi seama că James a ajuns la poantă, Imogen râse forţat. Matt îi umplu din nou paharul lui James, dar Yvonne îi aruncă o privire mustrătoare.

— Te rog, nu. Nu vreau să mai bea. Ştii că în Franţa n-ai să faci jogging în fiecare zi, Jumbo.

— Mai mănâncă puţin, o îndemnă Matt pe Imogen, punându-i nişte cartofi în farfurie.

— Oh, n-ar trebui, protestă ea.

— Ba da. O să împărţim amândoi ce a mai

rămas pe platou.

Yvonne s-a întors zâmbind spre Imogen.

— Am auzit că lucrezi într-o bibliotecă.

— Da, i-a răspuns ea cu gura plină.

— Îmi plăcea mult să citesc, dar acum nu mai am timp. Sunt nevoită să citesc o mulţime de documente de la Biroul central pentru James. Am însă o mătuşă care citeşte totuşi câte patru romane pe zi. Îi spunem rozător de carte!

S-a lansat apoi într-o lungă şi plicticoasă descriere a obiceiurilor şi gusturilor literare ale mătuşii respective. Epuizând, în sfârşit, subiectul, a tras următoarea concluzie pertinentă:

— Eşti o norocoasă că nu ai o slujbă care să te oblige să-ţi supraveghezi silueta!

Imogen roşi şi lăsă jos cartoful pe care tocmai îl ducea la gură.

— Eu aş fi foarte fericit să-i supraveghez tot timpul silueta, rosti Matt cu un ton egal.

— Şi eu, a sărit şi James.

Chelnerul-şef s-a apropiat şi a pus mâinile pe umerii lui Matt.

— Totul este în regulă, monsieur O’Connor?

— *Formidable,* l-a complimentat Matt, trecând pe o franceză fluentă.

— Păstrăvul meu a fost pur şi simplu delicios, a intervenit şi Cable, care lăsase cea mai mare parte a păstrăvului în farfurie.

Restaurantul era acum gol, cu excepţia mesei

lor. Matt comandă cafea.

— Pentru mine nu, a sărit Yvonne. MĂ ţine trează şi mâine avem un drum lung de făcut.

— Eu aş vrea un coniac enorm, se lansă James sfidător.

— Bravo! TI aprobă Nicky.

— Nu trebuie să ne cheltuim toţi banii imediat, Jumbo. Noapte bună tuturor, le-a urat Yvonne şi, ridicându-se în picioare, îl târî pe Jumbo, în pofida voinţei lui, la culcare.

— Doamne, este îngrozitoare! a exclamat Nicky.

— Dacă pleci în vacanţă în grup, le explică Matt, este absolut esenţial să existe un ţap ispăşitor, astfel ca toţi să-şi poată vărsa năduful pe o singură persoană. Aşa că doamna Edgworth se potriveşte perfect acestui rol.

După cină, s-au plimbat prin sat. Acum cerul era plin de stele, iar în preajma râului aerul era îmbălsămat de aroma dulceagă a finului.

Imogen şi Nicky au rămas în urma celorlalţi.

— Frumoasă lună! oftă Imogen.

— Am văzut-o mai devreme, îi replică Nicky.

I-a înconjurat protector umerii cu braţul. Imogen îi simţea căldura corpului prin pulover. Nicky s-a oprit brusc. Poate că, în sfârşit, o s-o trântească undeva, pe marginea drumului, în patul de iarbă şi flori! Simţi că o părăsesc toate puterile, neavând oricum de gând să opună vreo rezistenţă.

Dar el nu s-a oprit decât pentru a citi un afiş care dădea informaţii despre un apropiat meci de tenis.

— Au vrut să joc şi eu. Dar n-au oferit suficient, iar Federaţia de tenis este foarte dură când cineva joacă prea multe meciuri demonstrative.

Imogen s-a simţit copleşită de umilinţă. Ce drept avea ea să fie aici cu un asemenea star? În faţa lor, părul blond al lui Matt strălucea în lumina unui felinar.

— Cum te împaci cu Matt? o întrebă Nicky.

— Oh, foarte bine. Este foarte drăguţ.

— Este, nu-i aşa? Ea este o fată nostimă.

— În ce fel? îl întrebă circumspectă.

— Niciodată nu ştii ce o să facă în clipa următoare. Spre deosebire de tine, îngerul meu, care eşti complet previzibilă.

— Te iubesc, murmură Imogen.

— Ei bine, asta-i frumos, numai că de fiecare dată se pare că suntem împiedicaţi de ceva. Dar nu-i nimic, avem înaintea noastră două săptămâni întregi.

Şi o sărută pe creştetul capului. Noaptea era într-adevăr foarte călduroasă. Imogen încercă să-şi alunge gândul că în iunie, când era nebun după ea, ar fi tras-o cu siguranţă în vreun colţ discret pe câmpul ăsta străin şi ar fi făcut pătimaş dragoste, fără să-i pese câtuşi de puţin de ceilalţi.

Mă cam neglijează în ultima vreme, se gândi

tristă, înfuriindu-se apoi pe ea însăşi. În Yorkshire nu mai înceta cu panica şi teama că nu-i dă pace, iar acum era supărată pentru că nu încerca nimic. Tatăl ei ar fi oricum încântat de o asemenea circumspecţie. Poate că Nicky face asta special, să nu o sperie. În faţa lor, Cable îşi unduia languros coapsele, alături de Matt. Imogen îşi dori să nu fi mâncat atât de mult. Îşi dori să fi fost la fel de înaltă şi de subţire precum umbra ei.

Când au ajuns lângă hotel, Matt, fără niciun fel de jenă, a luat-o pe Cable în braţe şi a sărutat-o îndelung. Nicky i-a urmat exemplul cu Imogen, dar când a deschis ochii în toiul sărutului a constatat că el se uita peste umărul ei la Cable şi Matt.

— Somn uşor, vise plăcute, iubito, i-a spus Matt la despărţire lui Cable. Şi aş vrea să fim plecaţi până la ora zece, ne aşteaptă un drum lung.

Ajunsă în camera lor, Imogen se dezbrăcă rapid şi se băgă în pat. Era trecut demult de miezul nopţii, dar nu-i fusese dat să cunoască pe nimeni până acum care să aibă nevoie de atâta vreme până să se bage în pat, cum s-a întâmplat cu Cable. Şi-a şters de câteva ori machiajul, şi-a masat faţa cu cremă hrănitoare, şi-a periat părul, a făcut exerciţii lungi şi complicate, şi a vorbit tot timpul.

— Grozav că nu este Matt aici să mă zorească, a zis frecându-şi genele cu vaselină. Şi, pentru că

nu era niciun bărbat de faţă, i-a acordat Imogenei favoarea de a-i vedea încântătorul zâmbet răutăcios, spunând: De fapt e o adevărată uşurare să ai o noapte în care să nu faci sex.

Imogen, băgată sub cearşafuri, murea de somn şi se străduia să nu se holbeze prea mult la Cable.

— Dumnezeule, ce tare este patul! a zis ea când, în sfârşit, s-a urcat lângă Imogen. Sper să nu găseşti călătoria asta prea tulburătoare.

— Nu, este minunata, i-a răspuns cu timiditate, impresionată de grija manifestată de Cable, care a readus însă imediat conversaţia la persoana ei.

— Îmi amintesc de prima dată când am venit în Franţa, printr-un schimb, pe când aveam 15 ani. Eram absolut îngrozită. Am călătorit cu trenul de noapte, la clasa a treia, poţi să-ţi imaginezi? Şi mai era şi bărbatul ăla respingător, care avea unghiile de la degetele mici mai lungi decât celelalte, iar după ce s-a urcat în cuşetă şi-a pus pe cap un fileu albastru. Când am stins lumina, a încercat să se joace cu mine, fără să-i pese că în cuşetele de jos erau două călugăriţe. L-am muşcat atât de tare, că era cât pe-aci să tragă semnalul de alarmă! Ce zici de asta? Şi a râs singură.

Înainte însă ca Imogen să găsească un răspuns corespunzător, şi-a dat seama că fata de lângă ea adormise precum o pisică. Luptându-se

de atâta vreme să nu adoarmă, acum se simţea trează de-a binelea.

Slavă Domnului că nu a fost nevoită să împartă patul şi cu Yvonne, pentru că în acest caz ar fi fost făcută sandviş între două modele. Şi era sigură că nu există bărbat în hotelul ăsta să nu vrea să dea un milion de franci ca să fie în locul ei. S-a retras pe marginea patului pentru a nu o atinge pe Cable şi a închis ochii, sperând să-l viseze pe Nicky. Dar nu l-a visat.

Capitolul 8

A doua zi de dimineaţă, când a coborât la micul dejun, Imogen i-a găsit pe Nicky şi Matt murdari, nebărbieriţi, parcă erau doi bandiţi. Matt i-a zâmbit întrebând-o cum a dormit.

— Minunat, a minţit ea.

— Mă bucur că există cineva care a putut să doarmă, a spus posomorât Nicky. Pe la cinci dimineaţa şi-a început concertul de miorlăituri filarmonica regală a cotoilor!

— Am renunţat la orice speranţă de a mai dormi şi ne-am petrecut vremea încercând să inventăm tot felul de torturi pentru doamna Edgworth, i-a spus Matt.

În clipa aceea a apărut Yvonne, într-o rochie elegantă şi cu un batic pe cap. Matt şi Nicky se

holbară uluiţi la ea.

— Bună dimineaţa, li se adresă ea vioaie. N-am închis un ochi cu toată tevatura făcută de pisici şi de cântatul cocoşilor în zori. Ţine minte ca pe viitor să rezervi camere în partea din spate, Matt. Iar paturile au fost îngrozitoare!

— Mă surprinde că nu l-ai folosit pe James pe post de saltea, i-a zis Matt.

— Şi de ce eşti îmbrăcată de parcă te-ai duce la o recepţie? o întrebă Nicky.

— Mă duc la slujbă, acolo unde ar trebui să fiţi cu toţii! a răspuns ea caustică, punându-şi mănuşile albe.

Următoarea etapă a călătoriei a fost un adevărat dezastru. Lui Cable i-a luat atâta vreme să împacheteze şi să fie gata, încât între ea şi Matt a izbucnit din nou o ceartă aprinsă.

— Ar trebui să se ţină concursuri pentru nătărăi ca mine, a zis Matt când, în sfârşit, a reuşit să-i urce pe toţi trei în maşină.

James şi Yvonne plecaseră deja. Nicky şi Imogen s-au aşezat în faţă, iar Cable şi Matt în spate. Matt citea un ziar franţuzesc de duminică, iar Cable privea impasibilă pe geam.

Nicky; aşezat la volan, era foarte hotărât să înghită mai multe mile pe ora decât a făcut cu o zi în urmă Matt, dar Imogen a stricat totul citind greşit harta.

Zona prin care treceau era frumoasă –

făbricuţe vechi, acoperite cu plante căţărătoare de culoare roşiatică, pâlcuri de plopi răsfirate pe câmpurile acoperite cu vegetaţie bogată, iar în preajma unor iazuri de un albastru strălucitor – uriaşe castele aurii.

Şi, brusc, spre marea ei groază, şi-a dat seama că i-a scăpat o cotitură importantă. Drept rezultat, Nicky a fost nevoit să petreacă următoarele trei sferturi de oră încercând să scape din tentaculele unui mare oraş industrial, enervându-se şi mai tare cu fiecare clipă care trecea; ceea ce nu. i-a fost deloc de ajutor nici Imogenei, care, şi ea nervoasă, l-a orientat de trei ori greşit, făcându-l să plonjeze exact în traficul aglomerat.

Întrerupându-i scurt torentul de scuze, Nicky a deschis radioul. Puteau să prindă încă Radio 3. Patricia Hughes anunţa un spectacol cu un concert pentru orgă de Handel, ceea ce a declanşat un schimb de anecdote între Cable şi Nicky despre cunoştinţe comune, excluzându-i, evident, pe Matt şi pe Imogen.

Imogen îşi dorea să fie şi ea în stare să-l amuze aşa pe Nicky, dar toate cunoştinţele noastre comune se reduc la familia mea şi la Homer, îşi zise sumbră, şi nu putem să discutăm despre ei timp de două săptămâni! Observase că, de fiecare dată când ieşeau dintr-o localitate, numele acesteia, înscris pe un panou, era barat cu o linie roşie, semn că acolo se termina. Avu o

viziune sumbră în care Nicky lua un marker roşu şi trăgea o linie peste numele ei, semn că legătura a luat sfârşit.

În continuare lucrurile nu au mers mai bine, nefiind nimeni capabil să ia o decizie în privinţa unui loc potrivit pentru picnic, ceea ce – la o viteză de 110 mile pe oră pe autostradă – trebuie să recunoaştem că era destul de greu.

James, care a fost nevoit să oprească de câteva ori pentru Yvonne, era acum în urma lor. Imogen îi vedea în oglinda retrovizoare faţa rozalie şi alături, Yvonne – care dormea întruna. Între timp Cable a reuşit să-l scoată din minţi pe Matt.

Răsfoia un ghid *Michelin* roşu şi de fiecare dată când intrau într-o localitate, punea aceeaşi placă:

— Aici este un restaurant extraordinar. Ar fi mult mai drăguţ să ne oprim aici decât să avem un picnic infect.

— Şi de cinci ori mai scump, se stropşi în cele din urmă Matt la ea. Al naibii să fiu dacă am de gând să arunc 100 de franci pe ceva ce n-ai să mănânci. M-am săturat ca pe tot întinsul Angliei şi Franţei să las resturi scumpe pentru hrana pisicilor pripăşite pe lângă restaurante.

— Oh, taci din gură, s-a răstit Cable la el în cele din urmă s-au oprit sus, în munţi, de unde se deschidea perspectiva unei văi adânci, plină de

verdeaţă, cu turme aurii şi presărată cu căsuţe rustice. Deşi se aflau la mare altitudine, era îngrozitor de cald.

Brânza, pateul şi cârnăciorii cu usturoi s-au înmuiat rapid sub soarele arzător; şunca a început să se îndoaie pe margini şi să-şi schimbe culoarea, iar vinul era cald ca ceaiul.

Yvonne, cocoţată pe o stâncă, continuând să arate de parcă ar fi fost ambalată în şerveţele, mânca brânză de vaci cu o lingură roz de plastic şi bombănea împotriva insectelor.

— Vaca asta proastă nu-ţi aminteşte puţin de domnişoară Muffet? i-a zis Matt Imogenei. Păcat că nu apare vreun păianjen uriaş să o sperie zdravăn.

După ce a înfulecat două felii de pâine cu pateu şi a abordat o sticlă de vin, Nicky a continuat să o pedepsească pe Imogen acordându-i întreaga atenţie lui Cable. Întins pe iarbă alături de ea, au băut pe rând vin din acelaşi pahar de plastic şi i-a băgat în gură boabe de struguri.

Din când în când după ce arunca câte o privire veninoasă spre Matt, Cable îi şoptea ceva la ureche, făcându-l să izbucnească în hohote de râs.

Yvonne se uita la ei cu dezaprobare, preocupată de o nouă pungă cu morcovi. Ignorându-i pe amândoi, Matt s-a întins şi a aţipit pe covorul de flori sălbatice precum tăuraşul Ferdinand. Incapabilă de un asemenea sânge rece,

Imogen a mâncat nefericită cinci felii de pâine cu cârnăciori, iar acum simţea că i se face rău.

James s-a aşezat în aşa fel, încât să se poată uita pe sub fusta lui Cable. Tot zbenguindu-se cu Nicky, fusta i s-a ridicat foarte mult, dezvăluindu-i bikinii negri cu broderie anglaise, bordaţi cu panglicuţă roşie.

Pe drumul de mai jos a oprit brusc o maşină, din care au coborât trei francezi. Fără niciun fel de problemă, şi-au desfăcut şliţurile şi şi-au uşurat pe iarba verde.

— Dezgustător! a exclamat Yvonne, stacojie de revoltă.

Cât de încântător şi lipsit de orice inhibiţie, a apreciat Cable, ridicându-se în fund şi luând o ţigară. James a scos bricheta într-o fracţiune de secundă, iar flacăra a ţâşnit puternic, cât pe ce să-i aprindă părul şi genele.

— Prea plină de solicitudine, la fel ca stăpânul, a zis acru Nicky. James s-a înroşit şi a turnat din nou vin pentru el şi Imogen.

— Ajunge, Jumbo, a intervenit severă Yvonne. Ştii care-i părerea mea despre băut şi condus.

A coborât de pe stâncă şi a început să strângă resturile picnicului, certându-se cu furnicile care năvăliseră deja (pe pateu; a strâns totul într-o pungă de plastic şi a băgat-o în portbagaj.

— Nu mai munci atât, i-a zis leneş Cable. Ne faci să ne simţim vinovaţi.

— Cineva trebuie să facă şi asta. Mie-mi place ca totul să fie în ordine.

Când s-a urcat în maşină, Imogen s-a strâmbat, simţind cât de înfierbântat de soare era scaunul din spate.

— Toată lumea este îngrozitor de nervoasă astăzi, i-a spus ea lui Matt.

— De aceea i se şi zice sfântă zi de sărbătoare!

Era după-amiază târziu. Imogen stătea în spate. Avea rău de maşină, îi era dor de casă şi se simţea dezamăgită, întrebându-se ce se va mai întâmpla cu viaţa ei. După ceasurile lungi de drum, era la pământ cu starea de spirit, iar fizic avea impresia că parcă toate feliile de pâine pe care le mâncase în ultimele, 24 de ore i-au căzut în stomac ca o bucată de plumb.

Umbrele au început acum să se lungească. La volan era din nou Matt, cu o pălărie veche de Panamá îndesată bine pe cap, ca să-i ţină claia de păr blond să nu-i cadă în ochi. Toate geamurile erau coborâte.

De afară căldura pătrundea valuri-valuri, iar parbrizul era presărat cu insectele care şi-au găsit obştescul sfârşit din cauza vitezei.

Drumul şerpuia acum printr-o pădure de pini şi printre stânci de un roşu-aprins. Greierii ţârâiau într-o voioşie, iar aerul începea să se limpezească şi să devină mai clar. Au tot urcat, curbă după curbă.

La un moment dat părea că maşina o să atingă cerul. Şi atunci, pe neaşteptate, ca un scut de metal strălucind în soare, a apărut Mediterana.

Imogen a simţit că i se taie răsuflarea. Cable şi-a scos din nou trusa de machiaj; şi-ar fi dorit să aibă şi ea măcar un sfert din ceea ce se afla în trusele pe care Cable şi Yvonne le desfăceau de fiecare dată când simţeau nevoia să-şi aranjeze faţa. Lucrurile ei erau toate în portbagaj.

— Uite acolo este Port-les-Pins, îi arătă Matt.

A rămas complet uluită de privelişte – jos, pe coasta dealului, se îngrămădeau viluţe albe, cu acoperişuri roşii şi obloane verzi. De-a lungul ţărmului – magazine, cafenele, cazinouri şi case în culori pastelate. O întreagă flotă de ambarcaţiuni de pescuit şi iahturi înţesa portul.

O mai aştepta un şoc. Întotdeauna a crezut că franţuzoaicele sunt urâte – scunde şi plinuţe, cu mustăţi incipiente. Dar în timp ce mergeau pe şoseaua paralelă cu ţărmul, nu a văzut în viaţa ei atâtea fete frumoase – se întorceau de la plajă, cu părul până la brâu, cu picioare lungi şi feţe bronzate.

Nu era de mirare că tovarăşa de drum, Cable, petrecuse trei sferturi de oră ocupându-se de faţa ei. Şi nu era de mirare că Nicky «arăta ca un copil care se trezeşte singur într-un magazin de dulciuri!

Hotelul lor, *La Reconnaissance,* se afla la

celălalt capăt al falezei. La fiecare balcon atârnau la uscat costume de baie şi prosoape. Madame, o femeie grăsană, însoţită de un pudel şi mai grăsan, le ieşi în întâmpinare aferată şi-l sărută zgomotos pe Matt pe amândoi obrajii. Imogen a răsuflat uşurată când a constatat că ea şi Nicky au camere separate.

— Madame îmbină respectabilitatea cu avariţia, le-a explicat Matt în engleză, în timp ce urcau scările pardosite cu gresie roşie, încasează bani mai mulţi pentru două camere single decât pentru una dublă, dar atâta vreme cât sunt păstrate aparenţele, nu o interesează cine în camera cui se strecoară după ce se lasă întunericul.

Camera Imogenei era extrem de mică, cu un pat pentru o persoană. Nu era săpun, dulapul fără umeraşe ca să-şi pună hainele, fără vreo comodă şi cu cele mai mici prosoape de faţă pe care le-a văzut vreodată. Dacă e se apleca pe fereastră, putea să vadă marea.

S-a aşezat pe pat copleşită din nou de dorul de casă. Îşi simţea părul îmbâcsit de praf şi o durea tot corpul de atâta stat în maşină.

O auzi pe Yvonne cum se plânge că fiecare, baie costă 10 franci şi pe Cable care încerca să-l determine pe Matt să coboare şi să ceară să-i schimbe nu ştiu ce ştecher. Trebuie să mă adun, îşi zise Imogen.

În definitiv, era în vacanţă şi trebuia să se bucure de ea. S-a spălat cum a putut mai bine cu apa rece ca gheaţa şi s-a îmbrăcat cu unul din caftanele ei noi, de culoare oranj.

Şi-a pus ciorapi şi pantofi cu tocuri înalte, ca să pară mai înaltă şi mai subţire, şi şi-a dat multă osteneală să-şi aranjeze faţa înainteze a se alătura celorlalţi, la barul de jos. Cum a coborât, şi-a dat imediat seama că nu este îmbrăcată cum trebuie. Majoritatea oamenilor era în pantaloni, cu cămăşi sau bluze în culori pastel.

Rochiile erau fie mulate pe corp, fie strâns în talie cu cordoane iar ca încălţăminte – sandale romane purtate pe piciorul gol. Se simţea ţinta unor priviri ironice.

Nicky se uită la caftanul ei larg cu dezaprobare prost ascunsă.

— Aştepţi un copil, iubito? a întrebat-o Cable cu vocea ei rece şi sonoră.

— Arată drăguţ, i-a zis Matt invitând-o pe scaun. Stai lângă mine, să-mi dai datele personale, scumpo, ia spune-mi mai întâi, cum este camera?

— O, perfectă, i-a răspuns cu recunoştinţă.

— A noastră nu, a sărit Yvonne. Eu nu am veioză.

— La câţi morcovi mănânci au crezut probabil că vezi şi pe întuneric, i-a trântit-o Matt.

— Este o magherniţă, a zis înţepată Yvonne. Mă aşteptam la ceva mai bun – cum este acela, de

exemplu. Şi arătă cu mâna în direcţia imensului *Plaza Hotel,* care, cu umbreluţele lui albe şi roşii, domina golful.

— N-ai decât să stai acolo dacă eşti dispusă să nu mănânci şi să nu ieşi nicăieri serile, a invitat-o Matt. O noapte la *Plaza* costă cât două săptămâni la *Reconnais*sance.

— Ei bine, poate că nu chiar la *Plaza,* a lăsat-o ea mai moale, dar trebuie să existe vreun loc mai puţin primitiv.

Matt continua să completeze formularele necesare pentru înregistrarea la hotel. La rubrica ocupaţie trecu *bibliothecaire* – care suna foarte frumos.

— Madame a fost bună cu Matt pe vremuri, a spus defensiv Cable.

— Când eram student mă lăsa să stau aici fără niciun ban, le povesti el. A fost în Rezistenţă. Sunt sigur că-ţi împrumută revolverul ei dacă o să fii nevoită să porneşti o bătălie cu gândacii, Yvonne.

Imogen admira albastrul-marin al mării, care strălucea în soare.

— Cum se spune „manechin” în franceză? întrebă James încercând să rupă tăcerea stânjenitoare care se lăsase şi să completeze în acelaşi timp formularul pentru Yvonne.

— *Catin,* i-a răspuns Matt. Cable şi-a înăbuşit un chicotit, în timp ce James scria solemn cuvântul.

La masa de alături se aşeză un grup de germani care făceau impacientaţi zgomot pentru a atrage atenţia chelneriţelor.

— Locul ăsta este plin de turişti, bombăni Yvonne.

— Ei bine, şi tu eşti turistă, nu? Ti replică Matt.

Trecu o brunetă subţire, îmbrăcată într-o bluziţă de dantelă legată sub sâni, lăsând să i se vadă mijlocul frumos bronzat.

— Toată lumea pare să poarte anul ăsta asemenea bluze, constată Cable. Trebuie să-mi iau şi eu una.

— Ce înseamnă de fapt c*atin?* l-a întrebat Imogen pe Nicky mai târziu, în timp ce se plimbau pe falezâ.

— Prostituată, i-a răspuns el.

Au luat cina într-un restaurant acoperit tot cu viţă-de-vie. Jos, marea era de un albastru întunecat, în care tremurau felinarele bărcilor ce se pregăteau pentru pescuitul de noapte. Toţi erau flămânzi.

Au mâncat supă de peşte cu usturoi şi *cassoulet,* un fel de bucăţele de carne pregătite cu legume şi sos condimentat. Vinul a curs la discreţie.

Până şi Yvonne s-a înveselit şi s-a întors spre Matt.

— N-ar fi oare timpul ca tu şi Cable să stabiliţi

data?

Dintr-odată s-a făcut linişte. Matt s-a uitat încruntat la ea şi a întrebat-o:

— Ce dată?

— Nu te preface că nu ştii, a zis dând mustrător din deget. Tu şi Cable sunteţi împreună de aproape doi ani. Este absolut firesc să faci din ea o femeie cinstită.

— Nu este deloc treaba ta, Yvonne, a sărit furioasă Cable.

— Scumpo, nu-ţi vreau decât binele!

Matt a luat-o pe Cable de mână şi a strâns-o uşor, după care s-a întors spre Yvonne spunându-i rar:

— Să lămurim trei lucruri. În primul rând. Ţin foarte mult ca lui Cable să-i fie bine. În al doilea râna, sunt de acord cu ea că nu este absolut deloc treaba ta şi în al treilea rând, vezi că ai unt pe barbă!

A urmat un scurt moment penibil, după care toată lumea a izbucnit în râs, cu excepţia Yvonnei, roşie precum părul din cap de furie.

— Dumnezeule, sunt atât de obosit că aş putea să dorm pe o frânghie de rufe, a spus Nicky căscând.

— Eu zic să mergem la culcare, iubito, nu? o consultă Matt pe Cable, mângâind-o delicat pe obraz. Fata dădu din cap privindu-l cu recunoştinţă.

Este un bărbat drăguţ, îşi zise Imogen, un bărbat cu adevărat drăguţ. A simţit că începe să i se facă rău. Poate că nu a fost o idee tocmai bună să mănânce supa aceea cu usturoi. Nicky era. cu ochii pe o blondă somptuoasă, aşezată la o masă din apropiere.

— Nu uita. să dormi pe partea dreaptă a patului, îi strigă Cable batjocoritor, în timp ce Imogen urca scările, spre camera ei. Îi era tot mai rău.

Albă la faţă, albă pe tot corpul – îşi zise – privindu-se în oglindă. Oh, o femeie albă şi grasă, pe care nu o iubeşte nimeni – se gândi tristă, trăgându-şi cămaşa de noapte peste cap şi băgându-se în pat.

În clipa aceea a auzit o bătaie în uşă. Era Nicky, într-un halat violet, fără nimic pe dedesubt. Buclele negre îi încadrau superb frumoasa lui faţă, medalionul de aur îi strălucea pe piept, mirosul after-shave-ului încerca să biruiască aroma dulceagă a deodorantului.

Imogen a simţit cum îi sare inima din piept Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos!

— Bună, iubito, a salutat-o cu o voce răguşită, aşezându-se pe marginea patului. Slavă Domnului că suntem în sfârşit singuri. N-am putut să închid un ochi toată noaptea trecută gândindu-mă la tine.

Nu cumva din cauza cotoilor, ori a cocoşilor? îi trecu ei prin cap. O sărută, iar mâinile au început

să-i exploreze trupul.

A simţit că-i bagă limba în ureche şi, ne mai amintindu-şi dacă s-a spălat sau nu în urechi în dimineaţa aceea, s-a retras simulând o pasiune de nestăpânit. Nicky a izbucnit în râs.

— Eşti fierbinte sub aparenţele astea înşelătoare!

Brusc, au năpădit-o valuri de greaţă.

— Vino încoace! Hai să scoatem cămaşa asta stupidă de noapte.

— Nicky, mi-e rău, a apucat să-i spună şi a sărit din pat alergând la chiuvetă.

— Nu poţi să vomiţi aici! a exclamat el îngrozit.

— Nu? Şi vomită pe loc. Lucru pe care l-a făcut cât a fost noaptea de lungă.

Nicky, ale cărui planuri au fost din nou dejucate, s-a întors în camera lui într-o foarte proastă stare de spirit.

Capitolul 9

A doua zi de dimineaţă, palidă şi simţindu-se încă rău, Imogen se îndrepta, clătinându-se, spre plajă. Marea era albastră şi strălucitoare, nisipul fierbinte şi auriu.

Pe o distanţă de o jumătate de milă se întindeau umbrele, una lângă alta „pe şase

rânduri. Cât vedeai cu ochii, trupuri întinse la soare, răsucindu-se pe o parte şi pe alta, unse cu uleiuri protectoare precum puii la frigare.

Spre groaza ei, constată că aproape toate femeile făceau plajă fără sutien. Cable, deja bine bronzată, purta numai jumătatea de jos a unui chilot nici că se putea mai mic – două triunghiuri prinse pe şolduri cu şireturi.

Sânii ei mici şi perfecţi străluceau, bine acoperiţi de uleiul protector. Nicky era lungit lângă ea, subţire, îndatoritor şi ameninţător. A ignorat-o complet pe Imogen când a ajuns lângă ei. Matt stătea întins pe spate, cu ochii închişi, cu pieptul puternic curbat ca un arc deasupra stomacului musculos. Având o piele albă, începuse deja să se înroşească. A deschis leneş un ochi şi i-a zâmbit.

— Hai, vino şi te alătură minorităţii albe oprimate!

Luptându-se cu costumul de baie roşu al lui lady Jacintha, încerca să se protejeze la adăpostul unui prosopel de faţă.

— Este loc berechet pe prosopul meu, dacă ai nevoie, i-a spus Matt, care îi urmărea zbaterile amuzându-se. După care s-a răsucit pe burtă şi şi-a continuat somnul. Imogen s-a întins, ruşinată de faptul că era atât de albă.

— Dumnezeule, exclamă Nicky care citea *Daily Telegraf* vechi de o zi, Năstase a fost scos

din prima rundă!

— La toţi dracii! a sărit dintr-odată Matt. ia te uită cine vine!

Yvonne îşi croia cu grijă drum printre miile de trupuri bronzate. În urma ei James, cocoşat sub povara prosoapelor, a saltelelor, a coşurilor pentru picnic, a umbrelei de soare şi a casetei de machiaj a Yvonnei. Reuşea totuşi să arunce priviri aprinse spre sânii bronzaţi din jur.

— Arată de parcă ar merge într-un safari, zise Cable. Şortul lui James are ceva preistoric.

— Parcă ar traversa munţii pe jos, spuse şi Nicky.

— Ce de omenire, suspină Yvonne. În Bahamas plajele sunt atât de minunat de goale. Nu, pune salteaua acolo, James, cu prosopul pe ea. Nu vreau să transpir. Şi aşază umbrela în aşa fel, încât să nu-mi cadă soarele pe faţă. Poţi să te dai puţin mai încolo, Imogen? Da, aşa este perfect. După ce termini, James, du-te şi adu-mi nişte suc de portocale. Ştii, zise adresându-se lui Cable, tocmai mi s-a întâmplat un lucru nostim. O franţuzoaică a venit la mine şi mi-a cerut un autograf. A văzut una din reclamele mele când a fost în Anglia.

Privind-o cu o antipatie evidentă, Matt era pe punctul să-i zică ceva, dar s-a lăsat păgubaş şi şi-a văzut mai departe de somnul lui.

Deşi s-a încins şi a transpirat toată, Imogenei

îi era prea ruşine de albeaţa trupului ca să se ridice şi să se ducă să înoate, aşa că a aşteptat până când i-a văzut pe Nicky şi Cable deja în apă. Apoi s-a dus şi ea. Ce minunat de răcoritoare era apa sub picioare! Şi cât de limpede! Era atât de clară, încât vedea mişcările leneşe ale unui peşte.

Dintr-odată a simţit că o apucă cineva de glezne şi s-a trezit trântită în apă. Părea că o să înghită jumătate de ocean!

Pufnind şi înecându-se, s-a ridicat la suprafaţă la timp ca să-l vadă pe Nicky cum se depărta în crawl. Mai târziu l-a urmărit cum se juca ostentativ cu Cable, cu o minge galbenă de plajă.

— Mi se pare totuşi prea îndrăzneţ, a opinat James privind fascinat o fată ai cărei bikini nu aveau practic fund.

— Nu ştiu de ce se mai oboseşte să-i mai poarte, se stropşi Yvonne. Tu de ce nu porţi bikini? s-a întors ea spre Imogen. Ţi-aş împrumuta eu o pereche, dar nu cred că intri în ei. Sincer, cred că trebuie să faci ceva cu coapsele astea.

— Gimnastica este cel mai bun lucru, îi recomandă Cable, lăsându-se să cadă pe saltea. Sally Chetwynde a pierdut 15 centimetri pedalând în fiecare seară.

Imogen s-a înroşit precum costumul de baie de pe ea. Era sigură că dacă ar fi fost Matt acolo nu ar fi fost atât de răutăcioase cu ea.

Au tăcut de îndată ce s-a întors. S-a uitat la el

cum o ungea pe Cable, mişcându-şi mâinile cu pricepere pe trupul ei zvelt şi bronzat, mâini mari, experimentate; tot atât de abile în a face dragoste ca şi în a ţine sub control uriaşa maşină, în plină viteză, pe autostradă.

Inima i s-a strâns brusc de singurătate. Pielea i se înroşise deja şi era toată numai pistrui. Oh, să fii frumoasă cum era Cable, să fii iubită de un bărbat ca Matt!

Era îngrijorată şi de faptul că, deşi a scotocit peste tot în camera ei, nu a reuşit să-şi găsească pilulele.

Ce naiba o să zică Nicky când o să descopere că le-a pierdut? Poate că ar putea cumpăra câteva de la o farmacie. *„Avez-vous la pilule por arreter les bébés?”* Dar oare Franţa nu era o ţară catolică, în care pilula este interzisă? Dacă Yvonne sau Cable ar fi fost mai drăguţe, le-ar fi putut întreba pe ele.

— Aşa este, *Vogue* plăteşte mizerabil, numai 25 de lire pe zi, spunea Yvonne.

— Nu m-aş machia pentru 25 de lire pentru nimic în lume, i-a răspuns Cable.

Matt a oftat şi s-a refugiat în lectura unei cărţi.

Când s-a uitat în oglindă, înainte de cină, Imogen a constatat că era roşie ca racul. O dureau îngrozitor capul şi ochii. Evident, stătuse prea mult la soare. Avea părul îmbâcsit cu ulei, nisip şi

apă de mare.

Părea că nisipul invadase totul – prosop, pieptene, geantă, haine.

Podeaua camerei parcă era Deşertul Gobi! Stătea întinsă în pat şi se întreba care din cele două rele ar fi cel mai mic – pantalonii prea largi pentru ea sau caftanul? S-a decis pentru pantaloni – cel puţin or să-i ascundă picioarele.

După ce s-a îmbrăcat, şi-a mai căutat o dată, fără rezultat, pilulele, apoi s-a aventurat în camera lui Cable, care-şi aranja buclele proaspăt spălate.

— Dumnezeule, cât eşti de roşie! se minună ea. Ai făcut bine că te-ai dat cu ulei protector. Încearcă puţin pudra mea verde, la ghiceşte? James tocmai mi-a făcut avansuri. Yvonne o merită cu vârf şi îndesat pentru faptul că a fost atât de ticăloasă seara trecută. Nu-mi dau seama ce mi-o fi plăcut la ea, la Londra. Şi ştii ceva? La 14 ani a fost regina Carnavalului tricotezelor! James m-a pus să-i promit că n-am să spun nimănui!

Cu toată pudra verde, pe măsură ce seara înainta, faţa Imogenei strălucea şi mai intens. După cină s-au dus la un local de noapte.

Nu-i venea să creadă cât de încântătoare erau fetele, bronzate, cu feţe mate şi cu picioare lungi, care parcă nu se mai terminau. Şi ce frumos dansau! De parcă soarele le lichefiaseră gambele!

Nicky, care băuse prea mult, şi-a petrecut cea mai mare parte din timp înfăşurat în jurul lui

Cable. Matt i-a ignorat pe amândoi, întreţinându-se cu proprietarul localului. Din când în când îi zâmbea liniştitor Imogenei.

Dar mai târziu, întoarsă în camera ei, se întreba dacă a fost vreodată în viaţa ei mai nefericită ca acum. Era pe Riviera, cu cel mai chipeş bărbat din lume – un vis devenit realitate şi totuşi ura fiecare clipă.

Când s-a urcat în pat, s-a strâmbat din cauza arsurilor provocate de soare. Oh, Doamne, te implor, fă-l să fie drăguţ cu mine în seara asta!

Nicky a venit mult mai târziu în camera ei şi nu în halatul violet, pe care fusese cât pe ce să vomite seara trecută, ci într-o pijama neagră. Frumuseţea lui radioasă era copleşitoare după ziua petrecută la soare.

Cu ochii uşor mijiţi din cauza prea multor pahare, arăta ca o pisică siameză periculoasă şi înfometată. Era evident că nu avea de gând să mai înghită nicio prostie în seara asta. I se contracta stomacul de teamă şi speranţă.

— Te simţi mireasă, scumpo? a întrebat-o cu voce mângâietoare, luând-o în braţe şi strângând-o, cu putere. Este vremea să încetezi să te mai joci!

Sărutările lui erau apăsate şi brutale, şi nu-i făceau niciun fel de plăcere. Aproape că se sufocă de parfumul lui Cable.

— Nu, nu, Nicky, nu vreau!

— Ei bine, de data asta va trebui să vrei, puicuţo.

— Dar nu mă iubeşti, a protestat cu răsuflarea tăiată. Nicio picătură măcar! Din clipa în care am părăsit Anglia m-ai ignorat total!

— Prostii. M-am străduit suficient noaptea trecută, nu?

— N-am avut ce să fac. Oh, Nicky, te rog, te rog nu. Nu-mi găsesc pilulele.

— Ce nu găseşti?

Întrebarea lui a căzut ca un foc de pistol.

— Le-am căutat peste tot. Probabil că le-am lăsat la hotelul la care ne-am oprit pe drum.

— Iisuse, nu poţi să faci nimic cum trebuie, nu? Nici măcar nu mai cred că le-ai avut.

— Oh, ba da, ba da. Jur!

— Prostii, te-ai prefăcut doar. Nu putem face ceva care să-l supere pe tati, nu?

— Le-am avut, insistă Imogen izbucnind în lacrimi. Oh, de ce nu mă crezi?

Nicky, înrăit de băutura pe care o ingurgitase, o zgâlţâia cum face pisica cu şoarecele, proferând tot felul de insulte la care nici nu s-ar fi putut gândi măcar, până când a bătut cineva în perete şi le-a spus în germană să mai tacă odată din gură.

Nicky a răspuns cu o înjurătură, tot în germană, şi a împins-o înapoi pe pernă.

— Îmi pare atât de rău, suspină ea. Te iubesc cu adevărat, Nicky.

— Ei bine, eu nu te iubesc. Să-ţi intre bine în cap lucrul ăsta. Şi nu-mi plac fetiţele cu mofturi care ademenesc bărbaţii doar de dragul unei vacanţe la soare. Şi a ieşit ca o furtună, trântind uşa în urma lui.

În Port-les-Pins, în turnul bisericii erau patru ceasuri, iar toată noaptea Imogen nu a făcut altceva decât să le numere bătăile din sfert în sfert de oră.

A aţipit puţin când soarele începuse de-acum să se strecoare printre obloane.

A doua zi de dimineaţă, când să coboare, cu ochelari negri, pentru a-i ascunde ochii înroşiţi de plâns şi de nesomn, Cable a crăpat uşa camerei şi a scos capul strigând-o:

— Am găsit astea într-unul din espadrilele mele. Sper că nu le căutai. Şi, râzând, i-a aruncat direct în mână cutia mov cu pilule.

Râsul, se gândea Imogen, este cel mai insidios sunet din lume. Cable şi Nicky stăteau unul lângă altul pe plajă, ceva mai departe de ceilalţi, cap lângă cap, râzând şi vorbind cu voci joase, mângâietoare.

Soarele ardea la fel de tare ca şi cu o zi în urmă. Dar acum sufla şi un vânt puternic, care dobora umbrelele şi-ţi băga nisipul în ochi.

— Se numeşte mistral, îi spuse Matt. Afectează starea de spirit şi te face nervos. Ai observat cum cei mai drăguţi oameni devin

adevăraţi monştri când au prea mult timp liber de irosit?

Yvonne îl tot boscorodea pe James, care-şi ascunsese trupul ars de soare sub un uriaş prosop verde. Cable a sărit la Matt, destinzându-se ca un elastic, iar Nicky nu s-a obosit nici măcar să ia notă de existenţa Imogenei.

Într-un bikini verde smarald, cu turban asortat ca să-i ferească părul de nisip, Cable nu arătase nicicând mai seducătoare.

Matt stătea retras în spatele unui *Paris Match.* Yvonne, cu un cornet de carton care-i proteja nasul împotriva soarelui, semăna cu o pasăre ameninţătoare. James, cu aparatul de fotografiat la gât, a pornit să dea o raită, preocupat în special de aglomerările de femei. Nicky a plecat să închirieze o hidrobicicletă.

Trei francezi bine făcuţi jucau mingea chiar lângă Cable. Unul a scăpat în mod intenţionat o pasă, iar mingea a aterizat la picioarele ei. Râzând şi scuzându-se, s-au repezit toţi trei să o recupereze.

Cable le-a aruncat o privire aprinsă. Ei i-au răspuns cu zâmbete de admiraţie.

În clipa următoare au ratat iarăşi o pasă, iar mingea a aterizat chiar pe prosopul ei de data asta. Cu un potop *de pardons* au recuperat-o din nou. Cable le-a surâs afectat. Matt se prefăcea că nu observă nimic, continuând să citească.

Imogen se gândi cât de furioasă trebuie să fie Cable pentru faptul că el nu pare deloc geros. Poate că era un joc al lor.

A luat şi ea revista Elle, abandonată de Cable; pe coperta căreia scria că în toamna asta va fi la modă *„une vrai beaute sauvage”* (o adevărată frumuseţe sălbatică).

Strălucitorul păr în neorânduială al fotomodelului de pe coperta revistei nu semăna câtuşi de puţin cu claia îngrozitoare a Imogenei, care zbura acum în *„toutes directions”.*

Căldura a devenit insuportabilă. Simţind că o să se ardă, Imogen a luat un flacon cu loţiune protectoare şi a început să-şi dea pe faţă. Yvonne scoase un ţipăt ascuţit de furie, smulgându-i-l.

— Cum… îndrăzneşti să foloseşti loţiunea mea specială?

— Încetează să cauţi tot timpul nod în papură, i-a zis cu asprime Matt, lăsând revista deoparte. Toate unguentele astea sunt la fel.

— Asta este făcută special pentru mine, pe bani grei, pentru că am pielea foarte sensibilă, a sărit Yvonne. Ca manechin, este absolut necesar să nu mi se cojească pielea. Unguentul ăsta…

Matt s-a ridicat şi a pornit spre mare, lăsând-o singură în mijlocul propoziţiei.

— Este cel mai necioplit bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, a zis furioasă, aranjându-şi apărătoarea de carton pentru nas. Nu ştiu, zău,

cum stai cu el, Cable.

Cable s-a răsucit şi s-a uitat la Yvonne cu ochii ei verzi. scăpărători.

— Pentru că, scumpa mea, este un adevărat geniu în pat!

— Ce lucru dezgustător ai spus! Yvonne arăta ca o sfeclă înfuriată.

— Dacă l-ai avut pe Matt nu-ţi mai doreşti nimic altceva.

— Atunci de ce-ţi faci de cap cu Nicky Beresford?

Imogen încetă o clipă să mai respire.

— Pentru că Nicky este foarte drăguţ şi trebuie să-l ţin pe Matt pe jar, aş spune mai curând pe coate!

— Să ştii că procedezi greşit, nu se lăsă Yvonne. Mai bine i-ai mai coase şi tu un nasture la cămaşă sau i-ai mai găti câte ceva. Meseria de model nu este o carieră foarte stabilă, ştii foarte bine asta.

— Dar nici căsătoria. Soţul tău mi-a făcut cel mai direct avans seara trecută. Şi, cu mişcări leneşe, s-a ridicat şi a pornit spre apă să se plimbe cu Nicky cu hidrobicicleta.

Yvonne s-a întors spre Imogen, acum singura ei ţintă disponibilă.

— Nu ştiu de ce ai venit aici cu Nicky şi-l laşi să facă ce face, şi-a vărsat ea furia, după care a plecat să-l caute pe James.

Imogen a scos din geantă câteva ilustrate. Le cumpărase ca să le trimită acasă, familiei, şi la birou, dar ce naiba să le scrie? Toţi s-au agitat atât cu plecarea ei şi cum să le spună acum adevărul?

Dragii mei, scrise foarte mare şi lăbărţat. *Sunteţi bine cu topi? Eu am ajuns bine. Niciuna dintre grădinile de pe aici nu este la fel de frumoasă ca a noastră.* Şi dintr-odată îi veni în minte imaginea casei parohiale şi a orăşelului ei, Pikely.

Juliet şi băieţii probabil că sunt la şcoală, mama se pregăteşte probabil să meargă la cumpărături, căutându-şi lista, în timp ce Homer o aşteaptă zornăind nerăbdător lanţul ca stafia din *Marley.* De la o asemenea distanţă până şi tatăl ei părea mai puţin înspăimântător. Dorul de casă o copleşi.

Matt venea încet dinspre mare. Picăturile de apă îi străluceau pe umerii laţi. Strângea din ochi, ferindu-se de soare, Iat-o pe biata Imogen, în costumul ăla de baie îngrozitor, înconjurată de lucrurile celorlalţi. Nu a văzut niciodată pe cineva atât de nefericit.

Astăzi avea ochii roşii. Probabil că Nicky s-a purtat groaznic cu ea noaptea trecută. Şi, pe deasupra, s-a mai şi ars. Englezoaicele astea cu pielea albă suportă întotdeauna greu primele zile în sudul Franţei.

Hainele ei erau de-a dreptul oribile, iar părul –

un adevărat dezastru. Dar dacă se bronzează, s-ar putea să aibă ceva şanse, l-aş arăta câte ceva din ce ştiu, îşi zise el. S-a aşezat lângă ea şi i-a cuprins umerii.

— Declar oficial deschisă săptămâna naţională a îmbrățișărilor.

— Imogen a întors spre el o faţă jalnică şi a ridicat un braţ plin de ciupituri.

— Se pare că nu atrag altceva decât ţânţari, i-a spus cu buze tremurânde.

— Te-a supărat Yvonne? Ascultă, scumpo, nu te lăsa intimidată. Ştiu că se poartă de parcă toată plaja ar fi a ei şi toată lumea ar trebui să umble de parcă ar fi la un ceai parohial, dar nu trebuie să o iei în seamă.

Biata fată, este într-adevăr tare nefericită. Trebuie categoric făcut ceva în legătură cu asta, îşi zise el hotărât.

Capitolul 10

— În seara asta mă simt norocos, anunţă Matt după cină. Mergem la cazinou.

— Ca să rămânem ţâră niciun ban, a sărit acră Cable.

Când au intrat în sala Ruletei, Imogen a fost copleşită de fumul gros, de luminile strălucitoare

şi de febra pe care o genera locul în sine. Jocul era, evident, luat foarte în serios aici. În jurul meselor stăteau femei cu unghii roşii şi feţe obsedate. Niciunul dintre bărbaţii palizi cu ochi duri, din spatele lor, nu trădă nici cel mai mic licăr de interes pentru Cable. Sume mari treceau dintr-o mână în alta.

Matt s-a dus la casierie, de unde s-a întors cu mâinile lui mari pline cu fise.

— 15 pentru Cable, 15 pentru Imogen şi restul pentru mine, pentru că eu mă pricep să joc. Ceilalţi să-şi ia singuri.

Pentru Imogen, cele 15 fise au devenit brusc de o importanţă crucială, iar masa îmbrăcată în postav verde – un temut câmp de bătălie. Dacă va câştiga, îl va recăpăta pe Nicky. Dacă va pierde… Ei bine, atunci totul era pierdut. Mizã pe numărul 26, vârsta lui. Dar 26 a refuzat cu obstinaţie să iasă, iar fisele i s-au dus pe rând, până când a mai rămas doar una. A pus-o pe numărul 9. Care a ieşit. Răsuflă uşurată. A mizat din nou pe 9 şi iarăşi a ieşit.

— Bună fată, o lăudă Matt, adunând fisele în spatele ei.

Dar parcă ceva o îndemna să-şi forţeze norocul şi a continuat să joace. De data asta a tot pierdut, până când nu i-au mai rămas decât două fise. În disperare, le-a pus pe amândouă pe Negru. A ieşit Roşu.

Cu ochii în lacrimi, s-a dus la toaletă.

Oh, Dumnezeule, arăt îngrozitor! gemu ea. Faţa îi era încă roşie ca focul. Mistralul îşi bătuse joc de părul ei, făcând-o să arate ca un războinic Zulu. Nici măcar pieptenul nu intra în el.

Nu a recunoscut cuplul înlănţuit pe culoar, când a ieşit, câteva minute mai. târziu. Dar a înţepenit când a auzit torsul familiar al vocii lui Nicky.

— Iubito, eşti atât de frumoasă, spunea el. Şi simt cum inima îţi bate ca o şarjă de cavalerie uşoară.

Cable a râs răguşit şi şi-a înlănţuit braţele de gâtul lui.

— Crezi în dragoste la prima vedere? N-am crezut nici eu, până când te-am văzut pe tine. În clipa aceea – pac! S-a întâmplat brusc, de parcă aş fi fost lovit de trăsnet. Ai ceva – ceva imposibil de definit, în afară de faptul că eşti atât de frumoasă.

Imogen nu-şi putea crede urechilor. Erau exact aceleaşi cuvinte pe care i le-a spus când a încercat să o seducă atunci, prima dată, sus pe coastă. Cuvinte irevocabil săpate în inima ei!

— Şi cu mititica asta purpurie de Brocklehurst cum rămâne? îl întrebă moale Cable.

— Am ştiut că este o greşeală din clipa în care te-am văzut, a râs Nicky. Dar nu puteam să o las baltă. Nu-mi creează prea multe probleme şi, oricum, îmi dă posibilitatea să fiu lângă tine.

— Mă simt cam prost. N-am putea găsi vreun pescar provensal să se culce cu ea?

— N-am să mă mai apropii de ea, a promis Nicky şi a început să o sărute din nou pătimaş. Erau atât de prinşi, încât n-au observat când a trecut pe lângă ei, poticnindu-se. S-a întâlnit cu Matt, care ieşea din sala de Ruletă. Părea încântat de el.

— Tocmai am câştigat 3.000 de franci!

— Cât înseamnă asta? l-a întrebat, încercând din răsputeri ca vocea să-i pară normală.

— Cam 300 de lire sterline. Am fost bun şi am câştigat. privit-o mai atent. Hei, ce s-a întâmplat?

— Nimic, nu am nimic.

— Cable şi Nicky, nu-i aşa? A dat din cap, imposibil să-i ascundă ceva. Matt a luat-o de braţ. Cred că noi doi am face mai bine să avem o mică discuţie.

A condus-o într-un colţ pustiu de plajă şi s-au aşezat pe nisipul cald. O imensă lună albă transformase marea în bronz topit. Valurile se loveau leneş de ţărm.

— Ei bine, scumpo, ce s-a întâmplat? o întrebă după ce şi-a aprins ţigara. Bâlbâindu-se, i-a povestit tot.

— Nu-mi pasă că o săruta atât de pătimaş, a spus ea în cele din urmă. Este atât de drăguţă, încât oricine ar dori lucrul ăsta. Ce mă deranjează însă este faptul că a folosit exact aceleaşi cuvinte

pe care mi le-a spus şi mie.

— *Cliché, cliché, cliché,* zise Matt sumbru. Dar, la o adică, nici nu te poţi aştepta ca unul care, cât este anul de lung şi an de an, nu face altceva decât să trimită o minge albă peste plasă, să aibă un vocabular foarte bogat, nu?

Imogen avu senzaţia că Matt îşi bate joc de ea.

— Dar Nicky este deştept. Vorbeşte cinci limbi, zise ea defensiv.

— Semn de mare prostie, întotdeauna am spus-o. La dracu', n-am de gând să-l desfiinţez pe Nicky. Nu am nimic cu oamenii al căror coeficient de inteligenţă se măsoară în cifre cu un singur număr. Cred numai că trebuie să cunoşti câteva adevăruri despre el. Pun pariu că ştiu cum te-a agăţat.

— Am fost prezentaţi, a protestat Imogen înţepată.

— Nu, înainte de asta. Nu cumva juca un meci şi te-a ales brusc din mulţime, şi s-a purtat de parcă l-ai fi fermecat? Apoi, presupun, a pierdut câteva lovituri uşoare, ca şi cum ar fi fost total copleşit de frumuseţea ta, iar de fiecare dată când schimba terenul îţi arăta dinţii lui frumoşi în zâmbete până la urechi.

— Ţi-a povestit, e dar!

— Nu ai tu norocul ăsta, scumpo. Este practica standard de agăţat a lui Beresford în turnee, pretutindeni pe unde merge. Şi absolut

irezistibilă când este combinată cu înfăţişarea lui superbă. Nu recurge niciodată la ea dacă ştie că ar exista o cât de mică posibilitate să piardă meciul.

— Atunci de ce s-a mai obosit să mă aducă în vacanţă?

— Din mai multe motive, cred. Pentru că eşti foarte drăguţă, pentru că s-a săturat de tot ce a avut până acum, iar tu eşti diferită de adoratoarele lui obişnuite. PentRU că nu a putut să te aibă în Yorkshire şi întotdeauna îi. place ca lucrurile să se desfăşoare aşa cum vrea el, şi, în sfârşit, pentru că atunci n-o cunoscuse încă pe Cable.

— Şi ce şanse am eu în faţa ei? îl întrebă suspinând.

— Îl mai doreşti încă, după tot ce ai auzit?

— Sunt o nimfă constantă, îi mărturisi ea.

— Mă temeau eu că aşa eşti, suspină şi Matt. Ei bine, atunci trebuie să-l recâştigăm, nu?

Când au ajuns în faţa dormitorului, Imogen a scos cheia şi a descuiat uşa.

Acum, scumpo, lecţia nr. 1. Nu mai plânge toată noaptea. Rezultatul nu este altul decât că dimineaţă o să arăţi urâtă. Şi dacă mai vrei să te răzbuni pentru „mititica asta purpurie de Brocklehurst”, ţine minte că adevăratul nume al lui Cable este Enid Sugden.

A zâmbit, a mângâiat-o pe obraz şi a plecat.

Imogen s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, în lumina aurie a lunii, îşi imaginã cum va reacţiona Cable când: se va auzi strigată Enid. Chicoti, apoi gândurile i-au fugit la Matt.

Jane Austen a spus oare că prietenia este cel mai bun balsam pentru rănile provocate de dragostea dispreţuită? S-a ridicat, a încuiat uşa, după care s-a cufundat într-un somn adânc.

Era trecut de zece când s-a trezit a doua zi. L-a găsit pe Matt pe faleză, bând *Pernod,* înconjurat de ziare, cu picioarele lui lungi pe masă.

— Ai început să te bronzezi, a remarcat el. Apoi i-a comandat o cafea.

— Unde sunt toţi?

— Cumplit de hotărâţi să se bucure de fiecare clipă a vacanţei, Yvonne – preocupată de persoana ei, ca de obicei; Cable este într-una din stările ei de spirit – nu ştiu exact care. S-au dus cu toţii să facă schi nautic.

— Tu de ce nu te-ai dus? l-a întrebat îngrijorată. Era destul de rău că Nicky a plecat cu Cable, ca să nu mai punem la socoteală faptul că Matt a fost lăsat cu prietena plicticoasă a lui Nicky.

— După experienţa pe care am avut-o pe vapor venind încoace – probabil că glumeşti. Noi doi o să facem o plimbare de-a lungul coastei.

Era o zi perfectă. Mistralul se retrăsese în peştera lui. Aerul era plăcut. Rulau pe drumul

paralel cu coasta, iar mirosul de benzină se amesteca cu parfumul pinilor. Era încă supărată din cauza lui Nicky, dar ferm hotărâtă ca astăzi să nu mai fie tristă.

— Unde mergem?

— La St. Trapez.

Oh, Dumnezeule, îşi zise văzând cum vântul îi încurcă şi mai rău părul. Acolo toată lumea o să arate ca Bardot!

Matt a parcat maşina pe faleză. Pe iahturile din port, bogătaşii în halatele lor de mătase se aşezau la mese pentru prima şampanie a zilei. A dus-o printr-un gang, au urcat nişte scări şi au intrat într-un salon de coafură.

— Pentru început, trebuie să facem ceva cu părul ăsta.

— Oh, nu, a exclamat îngrozită, dându-se înapoi. Or să mi-l ciopârţească!

— Nu, n-or s-o facă. Matt i-a explicat fetei de la recepţie exact ce dorea pentru Imogen. O să arate grozav, i-a şoptit liniştitor. Trec mai târziu să te iau.

— *„Il a beaucoup d'allure",* i-a spus fata uneia dintre asistentele ei, care a fost perfect de acord cu lucrul ăsta.

Când s-a întors, Matt n-a mai recunoscut-o. l-a aruncat una din privirile lui sexy, plină de admiraţie, pe care bărbaţii nu catadicsesc să le acorde decât fetelor foarte drăguţe. După care a

exclamat „Oh, Dumnezeule!” şi un zâmbet larg i-a luminat toată faţa. Părul îi cobora până la umeri, ca o cortină dreaptă de bronz. Avea cărare într-o parte şi-i cădea seducător peste jumătate de faţă.

— Foarte frumos, micuţo! a exclamat dându-i roată. Acum hai să mergem să mâncăm ceva. Şi a luat-o de braţ.

A condus-o printr-un adevărat labirint de străduţe mirosind puternic a usturoi, unde dădeai la tot pasul peste pisici şi rufe întinse la uscat. În cele din urmă au ajuns la un mic restaurant plin de pescari. Mâncarea a fost minunată.

— Ce înseamnă *beaucoup d’allure”?* îl întrebă la un moment dat.

— Că arăţi foarte sexy, i-a răspuns ridicându-şi privirea la ea. De ce?

— Am auzit pe cineva spunând lucrul ăsta despre o persoană, a zis roşind toată.

Ca întotdeauna, a făcut-o să i se confeseze, aşa cum soarele deschide florile. Sub această privire excepţional de prietenoasă a început să-i povestească despre casa parohială, despre fraţii şi surorile ei, despre iadul prin care a trecut la şcoală din cauză că era grasă, despre relaţia dificilă cu tatăl ei. Este doar ziarist, îşi tot spunea, este făcut să pună întrebări şi să fie un bun ascultător. Ar proceda la fel cu oricine. Dar s-a trezit remarcând că ochii lui sunt mai mult un verde-închis decât negri şi că are o mică cicatrice

deasupra sprâncenei drepte.

— Văd că nu mănânci, a constatat el la un moment dat şi, decorticând o langustă, a înmuiat-o în maioneză şi i-a băgat-o în gură.

— Mă întrebam ce or face ceilalţi, minţi ea.

— Prostii, aş zice.

Matt a mai comandat o sticlă de vin. Doi pescari nu-şi mai luau acum ochii de la Imogen. S-a întrebat dacă nu cumva are ruj pe dinţi şi a scos pe furiş oglinjoara. Matt a zâmbit.

— Se uită la tine, pentru că eşti frumoasă.

Flăcările perfide ale vinului îşi făceau efectul şi Imogen începu să se simtă minunat. Matt a cerut nota de plată, iar ea a scos portmoneul.

— Lasă-mă pe mine să plătesc, te rog.

— Eşti invitata mea!

Când au ieşit afară, sub soarele strălucitor, imogen se clătina puţin, iar Matt a luat-o de braţ.

— Haide, scumpo, mai avem o groază de treburi de făcut.

Văzându-şi imaginea reflectată în vitrinele magazine –, lor, s-a liniştit. Bogătanii de pe iahturi, în halatele lor de mătase, nu mai erau acum o teroare pentru ea. Parcă plutea.

— Cred că m-am ameţit puţin, i-a spus lui Matt.

— Perfect. Şi a intrat cu pas vioi într-un mic magazin. Ca prin vis l-a urmărit cum răscoleşte într-un vraf de costume de baie bikini.

— Dacă este pentru Cable, atunci cel roşu i-ar veni bine.

— Nu pentru Cable* i-a spus conducând-o într-o cabină de probă, pentru tine.

— Oh, nici vorbă! Sunt prea grasă.

— Eu sunt cel care judec lucrul ăsta, i-a replicat punându-i în mână nişte bikini de un albastru-deschis şi trăgând perdeaua cabinei.

— Oh, la dracu'! a exclamat ea, sughiţând uşor.

S-a îmbrăcat cu ei şi a rămas cu gura căscată la imaginea din oglindă. Cu excepţia porţiunii dintre sâni şi talie, unde nu se bronzase încă, din oglindă o privea zâmbitoare una dintre blondele acelea minunat făcute, care umblau în sus şi în jos pe plaja de la Port-les-Pins. Să fie într-adevăr ea? A scos o exclamaţie de încântare. Matt a tras perdeaua şi a fluierat uşor de admiraţie.

— Nu este rău pentru început.

— Dar practic mă revărs din ei!

— Dezgustător! îşi plimbă leneş mâna peste mijlocul ei. Va trebui să te bronzezi şi aici. Şi încearcă şi astea.

Tot ce i-a dat – rochii, pantaloni, bluze, rochii de plajă – totul era în nuanţe pastel de verde, roz şi albastru, calculat în aşa fel, încât să-i estompeze şi ultima urmă de roşeaţă provocată de soare. De undeva, de la un patefon, se auzeau vechi melodii pop.

„Eşti prea frumoasă ca să fie adevărat.

Nu-mi pot lua ochii de la tine…” – cântă Andy Williams.

— M-ai lăsat fără cuvinte, spuse Matt. În voce i se simţea încă acea notă ironică, dar în privire îi citi din nou aprobarea şi ceva în plus, care-i accelera bătăile inimii, în timp ce se lupta cu o rochie al cărei fond era de un verde-măr, presărat cu margarete albe, întrebându-se cum de ştie el atât de bine ce i se potriveşte, auzi o oarecare agitaţie afară.

— Matthieu, *mon vieux!*

— Antoine, *mon brave!*

După care a urmat un adevărat torent în franceză. Imogen a scos capul şi a aruncat o privire afară. L-a văzut pe Matt vorbind ca o moară stricată cu un francez cu cea mai ciudată înfăţişare. Era îmbrăcat într-un costum impecabil croit, cu dungi de un galben strălucitor, cămaşă gri, iar la butonieră cu o garoafă verde. Pe degete îi străluceau numeroase inele, iar în urechi avea cercei de aur. Era parfumat puternic şi fuma trabuc. Deşi avea o faţă tânără, negricioasă, părul îi era aproape alb.

Brusc, ochii lui negri s-au oprit asupra Imogenei.

— Este cu tine, Mathieu? Frumoasă fată!

— Ţi-o prezint pe Imogen, spuse Matt.

— Frumoasă, murmură Antoine, pipăind

rochia verde. Arăţi ca o pajişte, *mademoiselle.* Aş putea să vin să mă tăvălesc cândva pe tine?

— Imogen, scumpo, a oftat Matt, din păcate, ăsta este Antoine de la Tour, playboy al lumii occidentale. Între excesele de crailâc, face filme.

— Suntem prieteni vechi, interveni Antoine. Am fost împreună la Oxford. Vorbea engleza fluent, cu un puternic accent de Yorkshire.

— Nanny, dădaca mea venea din Yorkshire, îi explică Imogenei. Ea m-a învăţat engleza şi, în plus, multe altele. De la Nanny am rămas cu un fel de *tendresse* pentru fetele din Yorkshire.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, i-a zis Matt. Nu este a mea ca să ţi-o împrumut. Eu însumi am împrumutat-o pentru o zi. Spune-mi, ştii ceva despre Braganzi?

— L-am văzut la Marsilia o dată. Şi pe Ducesă, ce femeie frumoasă!

— Cum să fac să ajung la el?

— Nu poţi. Casa lui este o adevărată fortăreaţă.

În clipa aceea a apărut o roşcată care se îndrepta legănat spre ei, cu un vraf de cămăşi de mătase în braţe. Era atât de masivă, încât pe lângă ea, Imogen se simţi ca Twiggy.

— Ea este Mimi, făcu Antoine prezentările. Fată bună, dar nu vorbeşte englezeşte. Antoine i-a întins portofelul, iar Mimi, după ce le adresa un zâmbet încântător, a pornit legănat spre casă.

— Priveşte coapsele astea, suspină Antoine. Ştii că am preferat întotdeauna cantitatea calităţii. Tatăl ei este cel mai mare fabricant de bideuri din Franţa. El îmi finanţează viitorul film.

— Despre ce este vorba? îl întrebă Imogen, mirându-se unde o fi dispărut Matt.

— O poveste despre Annibal (Hannibal) şi Halpi (Alpi). O să importăm 100 de elefanţi din Africa. Mimi va avea un rol mic, de sclavă a lui Annibal.

— O să arate splendid.

Apăru Matt, care-i întinse o sacoşă umflată. Se uită la ea şi rămase uluită.

— Dar; Matt, nu pot. Am crezut că ne distrăm şi noi puţin. Toate lucrurile astea trebuie să fi costat o avere! Nu mi le poţi da mie!

— Fac totul pentru o cauză nobilă. Consideră că-ţi parvin împreună cu complimentele cazinoului din Port-les-Pins. Hai să-l conducem pe Antoine, adăugă înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Afară, înconjurat de privitori, un uriaş Rolls Royce de culoare mov, cu geamuri întunecate. Mimi, doi danezi imenşi şi un ţap se uitau la televizor pe bancheta din spate. Un negru înalt, în costum alb şi ochelari *de* soare, i-a deschis portiera lui Antoine.

— El e Rebel, făcu Antoine prezentările. Bodyguard-ul şi prietenul meu. Vreau ca în filmul meu să joace rolul lui Cezar. Dar susţine că este

contrar principiilor Black Power să joace rolul unui dictator alb. În seara asta venim la Port-les-Pins. *Au revoire, mes petites!* Şi se alătură lui Mimi şi menajeriei din spate.

— Categoric are stil, zise Imogen, chicotind încă, ceva mai târziu când, împreună cu Matt, se întindea la soare pe plajă. Mă refer la părul ăla grizonat şi faţa tânără.

— Este vopsit. Poţi să râzi cât vrei, dar are un succes nebun la femei. Ar fi trebuit să-l vezi la Oxford cum le juca pe degete cu ceasurile lui *Cartier* şi jachetele de seară în dungi verzi. Pe atunci, orice fată care ţinea la un anumit statut trebuia să poată spune că a trecut pe la Roedean, Lady Margaret Hall şi Antoine de la Tour. Aşa că ai grijă, amico.

Deşi toate fetele de pe plajă stăteau la soare fără sutien, Imogen s-a speriat de moarte când a simţit că-i desface sutienul.

— Nu, nu pot! protestă ea.

— Nu fi proastă. Întoarce-te. Am să te ung eu.

A strâns cu putere din ochi şi s-a întors cu faţa în sus. Şi-a acoperit iute sânii cu braţele încrucişate.

— Haide, zise Matt. Vreau să te văd.

— Te rog, nu, şopti Imogen. Sunt groaznică.

— Taci din gură! Şi i-a dat delicat mâinile la o parte. Ascunzi de prea multă vreme cele mai grozave atuuri pe care le ai. Nicky a avut mare

dreptate în ce priveşte sfârcurile astea!

Când mâinile lui au început să i se plimbe leneşe pe piele, a simţit că i se pune un nod în gât şi că i se usucă gura. A deschis ochii şi l-a văzut cum îi zâmbeşte galeş, pleoapele grele acoperindu-i aproape complet ochii de un verde-închis. Pe neaşteptate, plaja a devenit o simplă cămăruţă.

— Mă ung eu în rest, bâigui smulgându-i flaconul cu *ambre solaire* din mână şi masându-şi sânii.

Matt a izbucnit în râs.

— Acum poţi să nu te mai temi de soare!

— Nu de soare mă tem eu în acest moment, a mormăit ea întinzându-se disperată după sutien. Mă duc să înot.

— Nu, nu! Nu acum, când de-abia te-am uns. Stai liniştită ca să te bronzezi. Şi luă ziarul de seară în mână. La dracu', a exclamat după câteva clipe. Braganzi şi Ducesa au fost aseară la teatrul din Marsilia. Doamne, dacă aş fi fost şi eu acolo!

Dacă nu-l impresionează absolut deloc faptul că zac întinsă lângă el pe jumătate goală, atunci o fi în regulă, îşi zise Imogen privind timidă în jur. La câţiva metri mai încolo, un neamţ chipeş masa lasciv soluţie protectoare între sânii imenşi ai partenerei sale. Dumnezeule, văd viaţa, îşi zise ea şi, treptat, începu să se relaxeze. Mult mai târziu, când sânii Imogenei şi marea erau deja de un roz-

auriu intens, Matt se uită la ceas.

— Dumnezeule, ce târziu s-a făcut! Ar fi bine să ne întoarcem.

Drumul la întoarcere a fost o adevărată nebunie. Din radio se revărsau în valuri, cu volumul dat aproape la maximum, acordurile Simfoniei a cincea. Matt parcă valsa cu maşina pe periculoasele curbe. Panamaua veche, bine îndesată pe cap, îi ferea ochii. Soarele îi decolorase minunat bogatul lui păr de culoarea tabacului, iar pe faţa bronzată albul dinţilor era şi mai strălucitor. Dumnezeule, este divin! Cum am putut să gândesc că este urât? se tot minuna în sinea ei.

— A fost o zi splendidă, zise întinzându-se voluptuos. Şi toate rochiile astea dumnezeieşti! Matt, eşti atât de bun cu mine!

Şi-a întors privirea spre ea şi a zâmbit admirativ.

— Acum Nicky n-o să-şi mai poată lua mâinile de pe tine.

Nicky! Se trezi tresărind la realitate. De ceasuri întregi nu-i mai acordase nici măcar un singur gând!

Capitolul 11

Când au oprit în faţa hotelului, toată lumea

era sumbră.

— Unde dracu’ aţi fost? se răsti Cable.

— Ne-am excitat reciproc pe plajă la St. Tropez, i-a replicat Matt.

Nicky şi James au rămas cu gurile căscate la Imogen, care a coborât din maşină în bikini, cu părul căzându-i drept pe spate.

— Dumnezeule, a exclamat James, arăţi ca una dintre fetele de la *Motor Show!*

— Se pare că Matt a făcut pe Pygmalion, a intervenit Cable, pe un ton de gheaţă.

— Şi cu succes, nu crezi? comentă Matt, uitându-se la Imogen.

— Arată uluitor! l-a aprobat James. Nu bem ceva?

— Ne-am întâlnit întâmplător cu Antoine de la Tour, la fel de nebun că întotdeauna. Vine aici în seara asta. Cum a fost schiul nautic, iubito?

Se aplecă să o sărute pe obraz, dar Cable îşi feri capul şi-i adresă o remarcă numai de el auzită, care-l făcu să se îndrepte şi să o privească cu asprime.

— Lucrurile alea drăgălaşe pe care le faci mă determină să tiu atât de apropiat de tine, i-a spus cu voce scăzută.

— Yvonne este bolnavă, interveni Nicky, care nu-şi mai dezlipea ochii de la Imogen. A înţepat-o o meduză.

— Îngrozitor! a exclamat Matt îngrijorat. Şi

sărmana meduză o să supravieţuiască?

James a încercat să pară jignit, fără să reuşească însă.

— Vrea să stau lângă ea toată seara, se plânse el. l-aş cumpăra nişte medicamente ca să-i aline durerea, dar nu-l pot face pe afurisitul ăla de farmacist să înţeleagă.

— Îi aduc eu ceva, s-a oferit Matt. Comandă de băut, că mă întorc imediat.

— Întâi a zis că miros a usturoi, apoi mi-a cerut să nu o ating pentru că soarele i-a provocat arsuri, iar acum, poftim, asta. Halal vacanţă! James părea că e pe punctul să izbucnească în plâns.

— Arăţi senzaţional! o complimentă Nicky, întorcându-se spre ea.

Începu să-i povestească cum a fost la schi, plimbându-și privirea pe tot trupul ei. Cable era atât de furioasă, încât Imogen a fost încântată când a văzut că Matt se întoarce.

— Poftim. Şi i-a dat lui James o sticluţă cu nişte pilule verzi. Dar spune-i Yvonnei să nu ia prea multe. Au un efect extraordinar.

— Mulţumesc mult. Şi James a intrat, grăbit, în hotel. Reveni după cinci minute, tot numai zâmbet. Ce naiba mi-ai dat? l-a întrebat pe Matt. A adormit într-o clipită.

— Bomboane, i-a răspuns Matt. Le-am cumpărat de la drogheria de după colţ. Le-am ales

numai pe cele verzi.

Izbucni un hohot general de râs. Cable a fost singura care s-a abţinut.

— Mă duc să mă schimb, anunţă ea.

— Şi eu, a spus Matt posomorât.

Imogen, aflată la o distanţă discretă în spatele lor, îl auzi pe Matt admonestându-şi prietena:

— Când ai de gând să încetezi să strici vacanţa altora?

Cina nu a fost deloc calmă. Ciocnirea dintre cele două voinţe, desfăşurată în dormitor, a escaladat în mod evident într-o ceartă serioasă.

Cable era într-o stare de spirit îngrozitoare, cu maxilarele încleştate, cu ochii verzi aruncând scântei. A comandat cele mai scumpe lucruri din meniu, pe care după aceea le-a returnat fără să se atingă de ele. A băut mult. Şi deşi îi asculta trăncăneala nervoasă, Nicky arunca de câte ori putea priviri discrete în direcţia Imogenei.

Imogen se simţea frumoasă, îmbrăcată într-una din rochiile cumpărate de Matt. A remarcat felul în care bărbaţii au întors capul privind-o insistent când a intrat în restaurant. Era o experienţă complet nouă.

Nici măcar Cablă nu-i putea afecta starea de spirit euforică. James, încântat că scăpase de jugul matrimonial, era tot mai agitat. Matt părea a nu fi câtuşi de puţin tulburat, dar aprindea ţigară de la ţigară.

Toată lumea s-a bucurat când au sosit Antoine şi Mimi, care i-a dus la o discotecă în afara oraşului.

Pe drum a trecut pe lângă o casă mare cu turnuleţe, acoperită toată de plante căţărătoare, retrasă, undeva, în fund; în spatele unor ziduri înalte şi al unor uriaşe porţi de fier.

— Ăsta este unul din ascunzişurile lui Braganzi, a spus Antoine. Dă direct pe o plajă particulară. Am făcut nişte cercetări, Matthieu. Dacă mâine, cam pe la ora prânzului, te duci până la *Barul Marinei* şi întrebi de domnul Roche, s-ar putea ca tipul să te ajute.

Discoteca se numea *Requiem-ul lui Verdi.*

Antoine a comandat imediat şampanie pentru toată lumea şi i-a instalat la cea mai bună masă. Nicky a invitat-o pe Imogen la dans.

— Arăţi minunat! a complimentat-o el, imediat ce s-au depărtat suficient pentru a nu mai putea fi auzit de ceilalţi. De-abia te-am recunoscut când te-a adus înapoi Matt, astă-seară. Mă tem că am fost cam distant în ultima vreme. Dar dacă tu mă tot dai afară din cameră, după care îţi mai pierzi şi pilulele!

— A părut că te resping în mod deliberat?

— Exact aşa a părut, o respingere deliberată.

— Îmi pare rău, Nicky, nu asta am vrut.

— Şi mie îmi pare rău. Niciun fel de resentimente atunci, da?

Şi-au zâmbit. Are ochi ca de catifea, îşi zise Imogen, dar a fost şocată să se trezească gândindu-se că are fruntea prea îngustă şi că zâmbetul lui este ca o reclamă pentru pasta de dinţi.

Nicky şi-a lipit obrazul neted şi bronzat de părul ei şi a tras-o mai aproape la piept, dar inima fetei n-a mai luat razna ca de obicei, ba chiar şi genunchii i-au rămas fermi".

— Ai avut o zi bună cu Matt?

— Da, mulţumesc. Dar tu cu Cable?

— A fost mai curând ca şi cum aş fi avut în grijă un copil de doi ani. Trebuie să o faci să se amuze tot timpul şi intră oriunde, mai ales în buticuri. Nu ştiu cum îşi poate permite Matt să stea cu ea. Are nevoie de un ţarc în care să poată face ce vrea.

Când au ajuns înapoi la masă, a sărit James şi a – luat-o ia dans. James se purta de parcă până acum trecuse prin viaţă lent, ca o maşină sport trăgând după ea o remorcă stânjenitoare, dar acum remorca fusese brusc detaşată (sau mai curând înţepată de o meduză), iar maşina sport a plonjat fără nicio grijă în necunoscut.

— Nostim tip, Antoine, a spus el, plimbându-şi mâinile neobosite pe trupul Imogenei. Mă întreb dacă aş putea, să umblu şi eu cu cercei în urechi.

— Ar fi într-adevăr un lucru grozav pentru un candidat al conservatorilor, răcni Imogen pentru a

acoperi muzica. Ar trebui să-ţi găureşti mai întâi urechile.

— Urechile mele sunt găurite zilnic de vocea scumpei mele soţii.

Imogen chicoti. Şi-a dat seama că băuse cam mult. Fără să observe că James îi sufla în decolteul rochiei şi că îi mângâie spatele, încerca să-şi clarifice emoţiile confuze. Ce s-a întâmplat oare cu dragostea pe care i-o jurase nu mai departe decât noaptea trecută lui Nicky?

Se uită în direcţia lui. Vorbea plin de solicitudine cu Cable, ca şi cum o recompensa pentru că dansase prea mult cu ea. O cuprinse îngrijorarea pentru faptul că nu simţea nici cea mai vagă urmă de gelozie. Câţi bani mai făcea acum nimfa constantă?

— Mimi asta este o adevărată bucăţică, nu-i aşa? Şi James o strânse şi mai tare în braţe.

Câteva minute mai târziu, James dansa cu Mimi. De abia dacă îi ajungea la umăr, fericit să-şi îngroape faţa rozalie în magnificii ei sâni. Între timp, Imogen a dansat îndelung cu Antoine, care a flirtat făţiş cu ea şi i-a povestit cât de îngrozitoare o consideră el pe Cable.

A fost surprinsă, crezând că ei doi se vor înţelege bine. Dar poate că amândoi ţineau prea mult să fie în centrul atenţiei publice.

— Este un local foarte drăguţ, i-a spuse ea referindu-se la discotecă.

— Este al meu, i-a declarat simplu Antoine, arătând ca diavolul în persoană, aşa cum ţopăia în faţa ei, îmbrăcat în negru, cu diamantele care străluceau ostentativ, cu dinţii albi imaculaţi pe faţa lui ţigănoasă. Se aştepta ca în orice clipă să dispară printr-o trapă într-un nor de fum.

— Aş fi încântat să te mai văd. Mimi pleacă la Paris în weekend. Am să vin în vizită. Am o vilă dincolo de sat.

— Am putea să mergem să călărim sau să navigăm împreună. Am făcut canotaj la Calves, în Anglia.

— Calves? îl întrebă nedumerită.

— Da, în Insula Wight.

— O, Cowes! Şi râse în hohote. Îi era imposibil să-l ia în serios.

— Ador Anglia, dar părerea mea este că compatrioţii tăi se poartă îngrozitor în străinătate.

Se uita la James, care, de cealaltă parte a sălii, cu ajutorul lui Mimi, cobora vertiginos prestigiul ţării sale.

— Mimi îmi face semne disperate. Trebuie să o salvez. *A bientôt, ma chérie,* şi, sărutând-o drăgăstos pe ambii obraji, o depuse la masă.

O invită la dans James, apoi Nicky şi din nou James.Cable, care refuza să părăsească masa şi paharul de şampanie, arăta de parcă prevestea o furtună de gradul trei şi nu s-a înveselit nici măcar când Nicky l-a determinat pe disc-jockey să pună

una din melodiile ei preferate.

Soarta conspiră împotriva mea, se gândea cu amărăciune Cable. În primele zile de vacanţă totul a mers perfect.

A reuşit să-i ademenească pe Nicky şi pe James, să o irite pe Yvonne, să o epateze total pe stupid de naiva Imogen şi, în sfârşit, şi cel mai important dintre toate, să-l ţină pe jar pe Matt. Ştia cât de afectat este sub aparenţa aceea de imperturbabilitate. A avut succes cu totul.

Dar în seara asta, brusc, a scăpat frâiele. Lui Matt i-a făcut, evident, plăcere ziua petrecută cu Imogen şi a adus-o înapoi arătând destul de acceptabilă – cel puţin aşa cred Nicky, James şi Antoine, care au fost grămadă pe ea. Bărbaţii aleargă întotdeauna după tot ce este nou. Pe Cable a iritat-o şi mai mult faptul că Antoine nu a reacţionat la farmecele ei.

A auzit spunându-se că este un afemeiat notoriu, dar nu a manifestat nici măcar un licăr de interes în ce o priveşte.

Cât despre supraponderala aia de Mimi, până şi în lumina asta slabă din discotecă întorceau toţi capetele şi o priveau cu admiraţie.

La fel s-ar uita şi dacă în clipa aceea pe uşă ar intra un elefant! Şi nici Nicky nu mai era la fel de manevrabil ca de obicei. Chiar în după-amiaza aceea l-a surprins făcând un schimb pe furiş, dar nu mai puţin aprins, de priviri cu o nimfetă blondă

la clubul de schi nautic.

Va trebui să-i facă cât mai repede unele concesii. Goli paharul cu şampanie şi bătu imperios în masă.

— La încă o sticlă! îi ordonă lui Matt.

Ignorând-o total, Matt s-a întors spre Imogen, care revenea de la dans cu James. Avea părul în neorânduială din cauza dansului obrajii îmbujoraţi, respira puternic, sânii fiind pe punctul de a-i ieşi din decolteul adânc al rochiei.

— Este rândul meu, cred, a zis el ridicându-se în picioare.

— Frumoasă, frumoasă fată! exclamă Antoine. Ador fetele din Yorkshire.

Nicky era pe punctul de a fi de acord cu el, declarându-şi paternitatea pentru descoperirea ei, dar când a văzut expresia lui Gable, s-a răzgândit.

— Fata de colo nu este Bianca Jagger? a întrebat James încercând să străpungă cu privirea semiobscuritatea din încăpere. Mă duc să o invit la dans:

Imogen a aşteptat toată seara să danseze cu Matt. Acum se înfioră toată, văzându-l cum se leagănă în faţa ei, cu ochii triunghiulari plini de ironie, dar şi de admiraţie.

— Ai o seară grozavă, scumpo. Se învârt în jurul tău ca albinele la pepenele verde.

— Asta numai datorită ţie. Privi peste umărul lui spre Nicky şi Cable, cufundaţi în conversaţie.

Nicky o ţinea de mână şi, după cât părea, încerca să o calmeze.

— Îmi pare rău că nu a mers, vreau să zic că nu am reuşit să-l ţin pe Nicky departe de Cable.

— Ceea ce nu-mi tulbură deloc somnul, i-a răspuns el ridicând din umeri.

Ritmul muzicii s-a accelerat, iar luminile colorate se schimbau ca într-un caleidoscop. Ringul de dans era plin şi tot timpul îi lovea câte cineva, aruncându-i unul în braţele celuilalt.

Matt îi înconjură umerii, protejând-o. Imogen constată că are dificultăţi în a respira normal. Pe neaşteptate, şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului ei. Imogen a simţit că i se lichefiază tot trupul.

— Te-ai dat cu parfumul lui Cable, a observat el după câteva clipe.

— Oh, Dumnezeule, îmi pare rău! Şi roşi toată.

— Nu mă supără. Dar să nu te mai dai. Nu ţi se potriveşte, asta-i tot. Este prea pătrunzător. Imogen era pe punctul să-i răspundă ceva, când a apărut lângă ei Nicky.

— Antoine a plecat, James este pe punctul de a fi luat la bătaie de soţul unei fete pe care o crede a fi Bianca Jagger, iar Cable zice că s-a plictisit.

— Iar eu nu mă grăbesc deloc. De data asta poate şi Cable să aştepte, i-a răspuns Matt.

Imogen nu a îndrăznit să mai privească în direcţia lui Cable şi a încercat să nu se îmbete de succes cât au mai dansat, preț de încă două

melodii, când deja masa era goală.

Afară l-au găsit pe Rebel, şoferul negru, care a plecat cu uriaşul Rolls Royce în care stăteau înlănţuiţi Antoine şi Mimi. Cable era încovoiată peste volanul Mercedes-ului, cu Nicky lângă ea.

— Unde dracu' aţi fost? întrebă pornind furioasă motorul.

— Am vrut să te fac să aştepţi, se răsti Matt.

— Tu şi scumpa ta protejată aţi reuşit atunci să faceţi lucrul ăsta toată ziua.

— Dacă aş fi în locul tău, aş scrie despre asta la *The Times.*

— Încetează să mă mai tot iei peste picior, a răcnit Cable. Poţi al naibii de bine să te duci acasă şi pe jos! Şi, apăsând pe acceleraţie, a pornit în trombă.

— O, Doamne! exclamă îngrozită Imogen.

— O ticăloasă, a zis Matt absolut neimpresionat. Mergem? Nu este decât o milă sau două. Dacă eşti prea obosită, mă duc să comand în taxi.

— Oh, nu, îmi face chiar plăcere, s-a grăbit să spună, nevenindu-i să creadă ce noroc a dat peste ea.

— Şi mie-mi convine, a zis Matt luând-o de braţ. În drum, vreau să arunc o privire mai atentă la casa lui Braganzi.

După căldura obositoare a zilei, noaptea era caldă şi învăluitoare. În comparaţie cu atmosfera

din discotecă, aerul era dulce, mirosea uşor a fin, a cimbrişor şi a mare.

Ţârâitul greierilor venea de pretutindeni – din iarbă şi din copaci. Port-les-Pins strălucea în faţa lor şi la fiecare câteva secunde capul nordic al stâncilor era măturat de lumina albă a farului.

Sus, în înaltul cerului, totul – stele, planete, Crucea Sudului, luna, toate îşi etalau strălucirea veşniciei în propriile lor paradisuri. Iar eu sunt atât de încinsă, încât probabil că şi ele mă văd aici, pe pământ, îşi zise Imogen.

Se clătina uşor din cauza şampaniei şi a euforiei, dar Matt o ţinea ferm.

A prins-o ceva mai sus de cot şi cu degetul mare al mâinii îi mângâia delicat interiorul braţului. Probabil că este obişnuit să o mângâie pe Cable, încât o face automat, îşi zise ea.

Arăţi prea bine ca să fie adevărat, *nu-mi pot lua ochii de la ţinea,* fredonă distrat Matt.

Se ivi casa lui Braganzi, cu turnuleţele ei acoperite de plante agăţătoare profilându-se pe albastrul cerului.

— Chiar trebuie să-l vezi? îl întrebă nervoasă. În vacanţă n-ar trebui să te relaxezi?

— Toţi ziariştii sunt la fel. Dacă au mirosit ceva nu renunţă, la fel cum fac câinii cu o căţea în călduri.

Nu mai aveau decât o sută de iarzi până la

casă. La etaj lumina era aprinsă în două camere.

Ferestrele aveau grilaje de fier, aşa cum sunt uşile lifturilor. Poate că una era de la dormitorul Ducesei. Imogen şi-o închipui pieptănându-şi părul negru şi lung cu perii de argint cu blazon.

Îşi dorea să aibă puterea să dea la o parte obloanele şi să găsească într-o încăpere copilaşul adormit, iar în cealaltă pe Braganzi punând la cale o crimă îngrozitoare, îmbrăcat într-o cămaşă neagră, cu cravată albă.

Au zărit, dincoace de porţile principale, o siluetă patrulând în sus şi în jos, cu un alsacian în lesă. Câinele a început să mârâie.

Omul a aruncat ţigara din mână şi a privit atent în jur. Imogen simţi că o apucă tremuratul.

— Hai să aruncăm o privire în spate, i-a şoptit Matt.

Ziduri înalte de peste trei metri, pe coama cărora erau înfipte ţepuşe de fier de încă un metru şi o reţea de sârmă ghimpată, înconjurau casa; în partea din spate se despărţeau însă, coborând spre mare şi protejând plaja privată a lui Braganzi.

— Singurul mod de a pătrunde în casă este dinspre mare şi pun pariu că şi aici există pază zi şi noapte, îi şopti Matt. Nu-şi permite niciun risc, nu? Este mai rău decât Colditz. Privi instalaţiile de alarmă împotriva hoţilor, agăţate ca nişte moluşte de zidurile casei.

Razele strălucitoare ale lunii şi parfumul greu

şi dulceag al plantaţiilor de tutun făceau ca totul să pară şi mai sinistru.

— Hai să plecăm, îl imploră Imogen.

Era sigură că toţi câinii de pază i-ar putea auzi bătăile puternice ale inimii. Se furişau acum pe lângă zid.

Deodată a sesizat un sunet ușor ca şi cum piciorul i s-ar fi lovit de ceva metalic.

— La toţi dracii! exclamă Matt aplecându-se să se uite despre ce este vorba. Probabil că este o alarmă!

În clipa următoare s-a auzit lătratul dezlănţuit al câinilor şi o uşă trântită.

— Ne-au simţit, a spus Imogen cu răsuflarea tăiată.

— Vino încoace!

Într-o secundă a trântit-o la pământ, sărutând-o pătimaş, trăgând de rochie şi dezgolindu-i umerii.

Lătratul se apropia şi era tot mai feroce. Imogen se zbătea îngrozită.

— Stai nemişcată, murmură Matt, aşezându-se cu toată greutatea peste ea. Este o modalitate plăcută de a muri, nu-i aşa?

În clipa următoare, zona a fost inundată de lumină. Câinii înaintau. Era evident că o să-i sfâşie în bucăţele, când lătratul feroce a încetat brusc la numai câţiva centimetri de ei. Franceza lui Imogen nu era foarte fluentă, dar a putut să

înţeleagă că Matt întreba furios ce dracu’ cred paznicii că fac şi în acelaşi timp îi trăgea rochia înapoi pe umeri.

Paznicii şi-au retras câinii şi i-au ajutat să se ridice. Matt le-a explicat că sunt în vacanţă, că s-au despărţit de restul tovarăşilor lor şi s-au hotărât să fie întoarcă pe jos acasă, că stau la *La Reconnaissance,* în Port-les-Pins. Apoi l-au bruscat şi s-au uitat la actele şi la carnetul lui de cecuri. Imogen era cât pe ce să leşine când a văzut că toţi cei patru bărbaţi erau înarmaţi.

Au început să o percheziţioneze şi pe ea, fără grabă însă, plimbându-şi mâinile aspre peste cele mai stânjenitoare locuri, până când Matt a răcnit să o lase în pace.

În sfârşit, paznicii s-au consultat între ei preţ de un minut, după care le-au spus să-şi vadă de drum. Când au început să se îndepărteze, au strigat după ei, în hohote răguşite de râs, ceva ce Imogen nu a înţeles.

Le simţea ochii, ca opt săgeţi înfipte în spate.

— Continuă să mergi! Nu te uita înapoi, îi şuieră Matt. Slavă Domnului că n-am avut paşaportul la mine, că ne-ar fi luat pe sus.

După o vreme, ce a părut o eternitate, au dat colţul, ieşind din raza privirii lor. În vale străluceau luminile prietenoase din Port-les-Pins. Imogen a început să tremure violent. Matt i-a înconjurat umerii cu braţul.

— Iubito, îmi pare teribil de rău. Ţi-ai revenit?

— Nu sunt sigură. Am crezut că ne-a sosit sfârşitul.

A strâns-o lângă el, mângâind-o pe păr şi pe braţele goale până când căldura liniştitoare a trupului lui a mai calmat-o puţin.

— Reacţiile tale au fost însă precum fulgerul, i-a spus bâlbâindu-se. Să mă împingi aşa la pământ, apoi să faci pe revoltatul şi ultragiatul, ca orice turist prins în timpul actului.

Matt a izbucnit în râs şi a scos din buzunar un pachet cu ţigări.

— Întotdeauna devin necioplit la miezul nopţii. Oricum, am ieşit eu din situaţii mult mai dificile decât asta. Dar îmi pare sincer rău, n-ar fi trebuit să te fac să treci prin aşa ceva.

— Ce au strigat când ne depărtam?

— Că data viitoare când mai agăţ o pasăre de noapte pentru o partidă scurtă să-mi aleg alt loc.

— Deci, chiar te-au crezut?

— Ştiu eu? Oricum, n-or să mai creadă mâine, când or să verifice a hotel.

Mergeau unul lângă altul, cuibărită sub braţul lui protector. Brusc, a simţit că se îneacă de atâta fericire! Şi i-a venit să plângă gândindu-se cât de mult i-au plăcut, în pofida pericolului, sărutările lui şi senzaţia greutăţii trupului lui musculos deasupra ei. Tremura împă, dar de data asta nu de teamă.

— Probabil că-i este frică de ceva ca să baricadeze locul în felul în care a făcut-o, a spus ea.

— Să n-o piardă pe Ducesă.

Acum erau deja în port. Luminile bărcilor licăreau tremurând în apa neagră. Pădurea de catarge se legăna uşor, profilându-se pe cerul plin de stele. Puteau auzi clipocitul valurilor care se spărgeau de nisipul auriu.

Pe faleză au dat de o terasă deschisă toată noaptea. La bar mai erau câţiva pescari care beau morocănoşi. O chelneriţă obosită îşi scosese pantofii şi ştergea paharele ca în somn.

— Ce ne trebuie acum este un prim ajutor imediat. A comandat cafea şi câte un coniac triplu pentru fiecare, după care s-a întors brusc spre ea şi i-a zâmbit. Efectul apropierii lui a fost atât de devastator, încât a simţit cum o lasă genunchii. S-a aşezat pe un scaun, la bar.

— O să te duci mâine să vezi persoana la care te-a trimis Antoine? l-a întrebat după ce au fost serviţi.

— Dacă treaba asta nu duce la nimic, am să renunţ şi am să-mi conserv întreaga energie în vederea ciondănelii cu doamna Edgworth. i-a luat mâna într-ale lui, iar Imogen spera din toată inima să nu simtă fiorul ce o cuprinsese.

— Ascultă, îngeraş, îmi pare sincer rău că te-ai speriat. Când ai avut de-a face cu albii din

Rhodesia şi chiar cu satrapii lui Amin, şi am avut la viaţa mea, huidumele lui Braganzi par doar o plevuşcă, dar ştiu cât de îngrozitor a fost pentru tine.

— Sincer, acum mă simt bine. Nu-i putea spune că nicicând nu s-a simţit mai fericită în viaţa ei, că era cel mai drăguţ bărbat pe care l-a întâlnit vreodată şi că, dacă ar lua-o în braţe şi ar pune-o din nou jos, nu i-ar păsa dacă i-ar înconjura întreaga lume criminală! Aşa că, îl întrebă cum sunt oamenii lui Amin.

Şi Matt i-a povestit despre câteva dintre punctele fierbinţi din lume în care a fost, timp în care au mai băut câteva coniacuri, până când stelele au început să pălească, iar orizontul să se lumineze, devenind de un turcoaz-pal. Au pornit, în sfârşit, spre hotel, trecând pe lângă *Barul Marinei* şi *Plaza Hotel,* cu umbrelele lui strânse şi portarul sforăind.

Eşti prea frumoasă ca să fie adevărat, nu-mi pot lua ochii de la tine, fredona Matt.

Ajunşi la recepţie, la *La Reconnaissance,* luminată de un singur bec fără niciun fel de protecţie, Matt s-a întins şi a luat cheile, extrăgând în acelaşi timp din vaza de pe birou o garoafă roşie de pe care picura încă apa. Imogen a aprins lumina automată de pe scări şi a urcat repede ca să nu fie surprinşi de faza următoare – întunericul în faţa camerei ei, Matt s-a oprit.

— Noapte bună, complice mică, i-a zis moale, dându-i garoafa roşie.

O să mă sărute, se gândi în culmea fericirii. Dar în momentul în care a aplecat capul şi i-a atins buzele, s-a deschis o uşă şi o femeie grasă, cu un fileu peste păr, a trecut iute pe lângă ei, spre toaletă. În clipa următoare s-a auzit un râgâit teribil şi amândoi au izbucnit în râs.

Şi atunci s-a deschis o altă uşă. A apărut Cable, înfăşurată într-un prosop verde, cu o ţigară în colţul buzelor ei roşii.

— Era şi timpul, le aruncă ea cu o voce de gheaţă.

Ajunsă în camera ei, Imogen parcă plutea. A sărutat-o!

Ştia cât de formale pot fi sărutările şi amândoi au băut destul toată ziua. Dar nu credea că Matt era genul care să facă lucruri de formă. Port-les-Pins era plin de fete frumoase, însă, spre deosebire de Nicky şi James, în afară de o privire admirativă absolut întâmplătoare, el nu a manifestat niciodată prea mult interes faţă de vreuna dintre ele.

Se privi în oglindă şi-şi atinse buzele în locul unde o sărutase, luându-i tot rujul. Îşi plimbă apoi mâinile în jos, pe trup, înfiorată… *Un geniu în pat! a* spus Cable.

Dar ea nu voia doar patul.

Şterge-ţi zâmbetul ăsta prostesc de pe faţă, se

dojeni singură, îţi pui prea mari speranţe în el. S-a întins în pat, dar camera a început să se învârtă, aşa că s-a ridicat şi a probat toate rochiile alea noi, împingând puţin patul ca să le poată vedea lungimea.

Mâine o să se îmbrace în rochia asta de plajă verde-deschis sau poate cu cămaşa verde-albastră, la care va lăsa descheiaţi majoritatea nasturilor, aşa cum face Cable. Şi-l imaginã pe Matt cum se certa îngrozitor în clipa aceea cu Cable şi cum îi spunea… *între noi s-a terminat totul, eu pe Imogen o iubesc!*

Nu trebuie să-ţi faci nicio speranţă, îşi zise încruntată. Pe Cable o iubeşte! Ţi-a cumpărat toate lucrurile astea numai pentru a-l îndepărta pe Nicky de ea. Dar cuvintele nu au avut niciun efect asupra ei.

Îl iubesc, îl iubesc, şopti, îngropându-şi faţa în pernă. Apoi a pus cu grijă la presat, în jurnalul ei, floarea primită de la Matt.

S-a întins în pat şi multă vreme a privit cum se luminează cerul, a ascultat cântatul cocoşilor, a auzit zgomot de motoare ambalate şi strigăte de copii.

Şi, în sfârşit, s-a cufundat în somn.

Capitolul 12

A trezit-o soarele, care-i învăluise trupul, şi a simţit cum o inundă un delicios sentiment de fericire. Şi-a pus rochia de plajă de un albastru-deschis şi a coborât.

I-a găsit pe ceilalţi în diferite stadii de dezintegrare, luând micul dejun şi citind ziare.

Yvonne îşi ţinea piciorul negru-vânăt pe un scaun, ca să poată fi văzut de oricine. Întrucât seara trecută nu a fost la cină, îl trimisese pe James să-i comande un ou fiert.

— Oul ăsta este tare ca un glonţ, Jumbo, s-a plâns când a încercat să-l mănânce.

— L-am spus să-l fiarbă *quatorze minutes,* a declarat James defensiv.

— Asta înseamnă 14, nu patru, a răcnit Yvonne la el. De ce bei atât de mult când ştii că nu rezişti, Jumbo? Doar ştii cât de tare te tâmpeşte în dimineaţa următoare.

James, încercând disperat să-şi ascundă mahmureala, a pus mâna pe ceaşca cu cafea.

Arăta îngrozitor. Nici Matt nu arăta mai bine.

A zâmbit mai degrabă precaut când a văzut-o pe Imogen şi s-a ferit să-i întâlnească ochii când i-a comandat cafeaua.

Nicky, mai înfloritor şi mai sănătos ca oricând, citea paginile sportive din *The Times.*

— Iisuse, exclamă el, Connors a fost învins în runda a treia!

Imogen l-a urmărit cum împinge discret

piciorul în faţă şi-l freacă delicat de glezna lui Cable. Ea a răspuns gestului, după care şi-a întins leneşă picioarele.

Era îmbrăcată într-o rochie în carouri şi stătea pe unul din genunchii lui Matt, citind horoscopul din *Dail Mail.*

— Nu-mi place deloc să citesc horoscopul tocmai a doua zi. Evident, ar fi trebuit să am o zi dezastruoasă în dragoste ieri, ceea ce nu este deloc adevărat, nu, iubitule? îl luă de gât şi-l sărută îndelung.

Imogen se concentră asupra cafelei, din faţa ei, simţind cum toată fericirea o părăseşte aşa cum iese aerul dintr-un balon prost legat.

A apărut madame cu o telegramă pentru Matt.

— Este de la Larry Gilmore, a spus el, deschizând plicul portocaliu. *„Sosesc la Plaza la 8 p.m”.*

— Oh, asta-i grozav! a exclamat Cable.

— Este Larry Gilmore fotograful? Parcă se zice că este un monstru, interveni Yvonne.

— Este perfect atâta vreme cât nu izbucneşti în lacrimi ori de câte ori te face vacă proastă, iar Bambi, soţia lui, este adorabilă, a spus defensiv Cable.

— Bambi şi Jumbo. Seamănă mai mult a grădină zoologică, sări Nicky.

Toată lumea s-a înveselit la perspectiva apariţiei unei prospături – poate n-or să mai fie

bătuţi atâta la cap cu excepţia Imogenei, care nu se aştepta la altceva decât să se vorbească şi mai mult despre manechine.

— Ce vrei să faci astăzi, Jumbo? îl întrebă Yvonne arţăgoasă.

— Tot ce vrei tu, scumpo.

— Oh, nu fi penibil. Oricum, eu trebuie să mă duc la Marsilia ca să-mi vadă piciorul ăsta un doctor ca lumea.

— Mie mi-ar plăcea să merg în Insula Levant ca să înot goală, a fost rândul lui Cable să-şi prezinte programul. Ştiţi cât de minunat este să simţi apa pe trupul gol?

— Da, în fiecare zi, în baie, a spus morocănos Matt.

Nicky a căscat şi şi-a întins picioarele, frecându-se din nou uşor de glezna lui Cable.

— Eu mă simt al naibii de ne în formă, a decretat el. Mă duc la Marsilia să caut vreun teren ca să mă antrenez puţin. Ţie o să-ţi fie bine pe plajă, iubito? a adăugat el întorcându-se spre Imogen, care a dat uşurată din cap.

— Atunci merg şi eu la Marsilia, a sărit Cable aruncând o privire dispreţuitoare către Imogen. Cred că astăzi este rândul meu să-mi cumpăr câteva rochii noi. Vii şi tu, iubitule? îl întrebă pe Matt, strecurându-şi o mână pe sub cămaşa lui şi mângâindu-l pe piept.

— Nu pot, zău. Trebuie să mă duc să-l văd pe

tipul ăla la *Barul Marinei,* la 12.

Imogen a simţit că i se luminează faţa. Poate că rămâne ca să fie cu ea!

— Iisuse, nu poţi să laşi şi tu odată naibii munca asta? se bosumflă Cable.

Şi îşi aruncă privirea spre Imogen, care amesteca preocupată în cafea, rupând cu mâna tremurândă mici bucăţele din croasant, fără să se uite la Matt* şi evitându-i ochii. A făcut o pasiune de şcolăriţă pentru Matt, îşi zise Cable.

S-a mai întâmplat şi înainte, destul de des că prietene ale ei, cu care Matt se purtase deosebit de amabil, sau fete care lucrau la ziar şi veneau la un pahar, să se aprindă după el, ca apoi să-şi dea seama ce concurenţă reprezintă Cable pentru ele.

Numai Matt a fost de vină că i-a acordat ieri atâta atenţie, ca şi cum ar fi crezut sincer că, dacă-i cumpără câteva haine, o să-l facă pe Nicky să se întoarcă la ea.

Imogen este necizelată, iar lui Nicky nu-i plac asemenea fete, şi câteva haine moderne nu schimbă cu nimic lucrul ăsta. Cable nu era câtuşi de puţin geloasă pe Imogen. Cearta aprinsă pe care a avut-o aseară cu Matt a fost urmată de cea mai devastatoare şi pasionată noapte de dragoste.

Dar nu-i plăcea ca el să acorde atenţie deosebită cuiva anume. Nu s-a obosit nicio clipă să fie drăguţ cu Yvonne, aşa cum a făcut cu Imogen.

Când a urcat în cameră cu Matt, ca să-i dea

nişte bani, Cable i-a atras destul de delicat atenţia:

— Iubitule, trebuie să încetezi să mai faci pe mentorul Imogenei. A făcut o pasiune teribilă pentru tine. Toată dimineaţa nu te-a scăpat o clipă din ochi.

Matt stătea pe plajă alături de Imogen, citind a nu ştiu câta oară aceeaşi pagină. Încă de când s-a trezit, dimineaţă, îşi tot făcea reproşuri, exclamând: *La dracu', la dracu', la dracu'!* la fel ca profesorul Higgins.

— Admise că probabil şi-a pierdut minţile noaptea trecută, altminteri n-ar fi riscat niciodată să se apropie de casa lui Braganzi punându-se pe el şi pe Imogen într-un asemenea pericol; şi nici n-ar fi trebuit să-i dea garoafa sau să o sărute de noapte bună.

Dacă n-ar fi fost întrerupți de femeia aia grăsană, care s-a precipitat spre toaletă, numai Dumnezeu ştie până unde ar fi mers. O mai simţea încă pe Cable. O plăcea prea mult pe Imogen ca s-o facă să sufere.

Era o zi molcomă. Adia o briză uşoară, cerul era de un albastru perfect deasupra lor. Dar relaţia de prietenie firească de ieri dispăruse. Şi Imogen părea că nu se poate concentra asupra cărţii pe care o ţinea în mână. Matt a închis în cele din urmă cartea.

— Hai să facem o plimbare. A cumpărat o

Coca pentru ea şi o cutie de bere pentru el, şi au pornit de-a lungul plajei. Imogen s-a aplecat să culeagă scoici şi alge.

Când s-a ridicat, Matt i-a descifrat mişcările buzelor – *mă iubeşte, nu mă iubeşte* – şi i-a văzut dezolarea când rezultatul a fost – *nu mă iubeşte.*

Când au ajuns la capătul plajei, s-au oprit să se răcorească puţin la umbra violacee a unei uriaşe stânci roşiatice.

Matt s-a uitat la faţa ei rotundă şi inocentă, care tânjea să fie sărutată.

— Imogen, scumpo?

— Da, i-a răspuns luminându-i-se privirea.

— Câţi ani ai?

— Aproape 20.

— Şi câte legături de dragoste ai avut?

— Niciuna, roşi ea. Oricum, nu m-am culcat cu nimeni. Speram să o fac cu Nicky, dar mi-am pierdut pilulele. Acum însă le-am găsit. Ieri am luat trei, adăugă ea repede.

— Ei bine, lui să nu-i spui, zise Matt, făcându-se în mod deliberat că nu-i înţelege oferta. Nicky nu e bun pentru tine. Pe el nu-l interesează decât cucerirea în sine, incluzând servicii complete. Tratează fetele ca pe prezervative, le aruncă de îndată ce le-a folosit. Îşi umplu pumnul cu nisip; pe care-l lăsă să i se prefire printre degete. Ştii ce ar trebui să faci după vacanţa asta? Să pleci de lângă tatăl tău, de lângă familie, din Yorkshire, şi

să-ţi iei o slujbă la Londra. Ziarul are o bibliotecă grozavă. Uneori au câte un loc liber. Vrei să văd dacă-ţi pot găsi o slujbă?

— O, da, te rog! exclamă încântată. O, dat să aibă şansa să-l vadă în fiecare zi. Să decupeze în fiecare săptămână articolele lui şi să le îndosarieze sub numele *„O'Connor-Matt",* să facă cercetare pentru el ori de câte ori are nevoie de ajutor într-un subiect!

— Dar nu cunosc pe nimeni la Londra! se bâlbâi ea. Matt i-a zâmbit.

— Mă cunoşti pe mine şi pe Basil… şi pe Cable.

Degetele, care parcă porniseră în direcţia mâinii lui, i s-au oprit brusc când a auzit numele lui Cable. A luat în grabă o înghiţitură de Coca, rămânându-i o umbră de mustaţă pe buza superioară.

— Trebuie să trăieşti puţin, a continuat el delicat. Să capeţi mai multă experienţă. Să flirtezi. Să frângi inimi şi să te distrezi. Curând ai să fii deasupra unor bărbaţi ca Nicky.

— Nu-mi place să flirtez, zise îmbufnată.

— Eu şi Cable suntem împreună de multă vreme. Ne cunoaştem şi ne înţelegem unul pe altul.

Încerca să-i transmită ceva, într-un mod delicat totuşi, iar ea nu voia să asculte. Fereşte-te de Irlanda! Jos mâinile de pe O'Connor!

Din cauza căldurii, Matt îşi dădu părul blond de pe fruntea asudată, lăsând să se vadă ridurile orizontale adânci şi pe cele de expresie din jurul ochilor, roşii din cauza băuturii şi a nesomnului, cu pleoape grele, umflate.

Era complet mahmur şi-şi arăta cu Vârf şi îndesat cei 32 de ani. Dar nu-şi putea lua ochii de la faţa lui obosită, sexy, întrebându-se cum ar mai putea să iubească pe altcineva în viaţa ei.

Matt a oftat. Constată că nu-i era deloc uşor să facă ce şi-a propus.

— Ascultă, scumpo, n-ar fi trebuit să te sărut noaptea trecută. Eram foarte beat şi mi-a făcut plăcere, dar n-ar fi trebuit să fac lucrul ăsta. Ai avut destule în privinţa asta de la Nicky, ca să nu mai fie nevoie să mă mai amestec şi eu.

Imogen urmări cu privirea o barcă ce trecea cu viteză în apropiere de ţărm.

Acum cerul avea aceeaşi culoare ca apa, aproape că nu puteai distinge linia orizontului. Sări brusc în picioare.

— Dacă încerci să susţii că seara trecută a însemnat pentru mine ceva mai mult decât un sărut de noapte bună te înşeli foarte mult, i-a spus hotărâtă şi, răsucindu-se pe călcâie, a pornit pe plajă înapoi către hotel.

— La toţi dracii şi la naiba! a exclamat Matt cu ciudă.

Prânzul l-a petrecut cu o pereche uriaşă de

ochelari de soare pentru a-şi ascunde ochii înroşiţi. Aproape că nu a mâncat nimic, ciugulind precum Cable.

Evită să se uite la Matt, care nici el nu a prea mâncat. l-a anunţat că după-amiază pleacă la Marsilia pentru a verifica un pont pe care i l-a dat omul de legătură al lui Antoine la *Barul Marinei.*

— Prea multă Marsilie pentru o singură zi, a zis Cable, care avusese o expediţie la cumpărături plină de succes. O să mă culc câteva ore. A fost o noapte atât de epuizantă, nu-i aşa, scumpule, adăugă băgându-şi o mână mângâietoare pe sub cămaşa lui Matt.

Imogen a scrâşnit din dinţi. Yvonne, părând mulţumită de ea, cu piciorul bine bandajat după ce a fost la doctor, a decretat că soarele este prea fierbinte pentru piciorul ei şi că ar vrea ca James să o ducă cu maşina să vadă un castel din apropiere.

— Să vină şi Imogen cu noi, insistă James, îngrozit la gândul de a fi lăsat singur cu Yvonne.

— Asta-i o idee bună, scumpo, interveni Nicky, trecându-şi un deget leneş peste obrazul Imogenei. Am descoperit nişte terenuri grozave la vreo cinci mile de aici, aşa că în după-amiaza asta am să mă antrenez. Du-te cu James şi Yvonne. O să-ți facă plăcere.

Era îmbrăcat într-un tricou albastru-marin şi şort alb. Imogen i-a văzut muşchii pulsând pe

coapse şi pe umeri, şi, dintr-odată, a cuprins-o tristeţea.

L-a adorat atât de mult! Şi-a amintit admiraţia plină de extaz pe care a simţit-o când l-a văzut jucând prima dată tenis. Iar acum, deşi îi aprecia încă frumuseţea, nu mai însemna nimic pentru ea. Poate că într-o zi va simţi aceeaşi indiferenţă şi faţă de Matt.

M-am vindecat complet de Nicky, îşi zise ea mâhnită. Acum va trebui să o iau de la capăt şi să-mi revin şi din asta.

În cele din urmă, după ce Cable a plecat să se culce, iar Nicky şi Matt au dispărut şi ei, Imogen şi-a dat dintr-odată seama că nu va rezista să o vadă pe Yvonne cicălindu-l toată după-amiaza pe James, drept pentru care i-a anunţat că ar vrea să se plimbe puţin singură.

Era foarte cald. A ieşit din oraş şi a pornit să hoinărească în sus, pe deal, pe alei care începeau cu trepte line între vilele albe de vacanţă, devenind apoi cărări abrupte ce urcau spre o zonă mai sălbatică, deasupra stâncilor, fără să se deosebească prea mult de dealul de deasupra oraşului ei natal.

La poale scânteia marea, iar aerul avea o dulceaţă minunată, parfumul levănţicii sălbatice împletindu-se cu cel al cimbrişorului şi cu mirosul mai pătrunzător al mării. Dacă Maţi ar fi aici, totul ar fi perfect, dar nu trebuia să se mai gândească la

el.

Poteca se bifurca. Porni pe cea care ducea abrupt în jos. Când a ajuns la malul mării, sărind peste stânci roşietice ascuţite, a căror fierbinţeală şi al căror tăiş îl simţea prin tălpile espadrilelor, era toată numai o apă.

Şi-a scos rochia şi pantofii, şi, rămasă în bikini, s-a avântat în apa rece de culoare vierzuie, sperând ca măcar ea să-i poată aduce o oarecare alinare.

Înotă în larg, întrebându-se, într-un scurt moment de disperare, dacă să nu continue să înoate cât o vor ţine puterile. Dar se zice că dacă te îneci, prin faţa ochilor ţi se perindă tot ce ai trăit până atunci, iar ultimele patru luni au fost mult prea traumatizante pentru ea ca să-şi dorească o reluare.

Se lăsă să plutească o vreme, apoi înotă spre cel mai apropiat golfuleţ şi se căţără din nou pe stânci, recăpătându-şi suflul. Auzi dintr-odată voci şi ocoli stâncile până dădu cu ochii de o superbă fâşie de plajă pe care nu se afla decât o singură familie.

S-a aşezat să-i privească. Un copilaş cu părul şi ochii negri, cu o pălărie de soare roz, scurma absent cu o lopăţică în nisip, cu ochii la frumoasa lui mamă şi la tatăl care-i construiau un castel foarte elaborat.

Femeia era îmbrăcată într-un bikini roşu, iar

bărbatul în pantaloni şi cămaşă, ambele de culoare neagră. Probabil că se coace pe căldura asta, îşi zise Imogen.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Arătau atât de uniţi şi de fericiţi! O fracţiune de secundă i s-a perindat prin faţa ochilor imaginea ei cu Matt, râzând împreună, făcând un castel de nisip pentru copilaşul lor blond şi bronzat.

Copilul s-a ridicat, destul de nesigur pe picioare, s-a depărtat de părinţi şi a început să se caţere pe stânci, la vreo 20 de iarzi de ea.

Era atât de frumos, de durduliu şi de bronzat, că îi venea să-l strige să vină la ea. Părinţii nu aii observat nimic, atât erau de cufundaţi în construirea complicatului castel.

Bărbatul stătea în genunchi, săpând un şanţ în jurul castelului, făcând o gaură pe sub un pod şi ţinând strâns nisipul umed în cealaltă mână.

Femeia râdea, foarte aproape de el, aplecată să vadă ce face. Bărbatul s-a întors pe neaşteptate, a privit-o o secundă, după care a sărutat-o, luând-o prin surprindere. O clipă s-a zbătut să-i scape din braţe, apoi a rămas nemişcată răspunzându-i la sărut. Imogen îşi întoarse privirea în altă parte.

Lumea era ca Arca lui Noe, perechi perechi, iubindu-se unul pe altul, cu excepţia ei. Se uită din nou după copil şi scoase o exclamaţie mută de groază.

Copilaşul se clătina pe muchia stâncilor şi privea în jos, în apa adâncă, unde, sub iarba de mare, pe fund, se aflau alte stânci, mai ascuţite decât cele de sus.

În clipa următoare s-a dezechilibrat şi a căzut, imogen a ţipat îngrozită.

— A căzut în apă! strigă cât putu spre cei doi care se uitau la ea fără să înţeleagă nimic. *Vite! Vite!* a continuat în franceza ei de şcoală. *Il a tombé!*

Niciunul din cei doi nu s-a mişcat, înţepeniţi de groază. Nu avea altceva de făcut decât să plonjeze ea în mare.

A ocolit stâncile înot, îndreptându-se spre locul unde se vedea plutind pălăriuţa roz.

Curentul deveni deodată îngrozitor de puternic, împingând-o în toate direcţiile. S-a scufundat, uitându-se cu disperare în jur, dar nu a văzut decât iarbă de mare şi roci ascuţite, în care s-a rănit la un picior.

A ţâşnit la suprafaţă să ia o gură de aer. Constată că bărbatul înota în direcţia ei, urmărit de ţipetele isterice ale mamei.

— *Ici!* a strigat în direcţia lor, dându-şi părul din ochi. Este aici! Şi plonjă din nou. Când a ieşit să tragă iarăşi aer, tatăl ajunsese în dreptul ei, cu faţa pământie, urmat de mamă, care înota câineşte şi răcnea isteric.

S-au scufundat de mai multe ori. Nu mai poate

fi în viaţă, se gândi Imogen disperată, când, dintr-odată, simţi ceva moale între două stânci, trase şi trase, dar, indiferent ce găsise, părea să fie zdravăn încurcat în iarba de mare. A ieșit încă o dată la suprafaţă, simţind că îi pocnesc urechile.

— Cred că este aici, a reuşit să articuleze. Nu pot să-l mişc.

Trăgând adânc aer în piept, a plonjat încă o dată. Acum a reuşit să-l prindă bine de păr, apoi de un braţ şi, exact în clipa în care credea că o să-i explodeze plămânii, l-a mişcat şi l-a adus la suprafaţă. Copilul avea ochii închişi şi gura căscată.

Mama a început să plângă şi mai tare.

— Ajută-mă, apucă să spună Imogen, trăgând puternic aer în piept.

Se simţea atât de epuizată, încât copilul parcă era de plumb în braţele ei.

Tatăl i-a luat povara şi au pornit spre ţărm, cu mama în urmă, răcnind cât o mai ţineau puterile.

L-au aşezat pe nisip şi tatăl începu să-i facă respiraţie artificială, apăsându-i ritmic coşul pieptului.

— Lasă-mă pe mine, l-a dat Imogen deoparte, încercând să-şi aducă aminte ce a învăţat la cursul de prim ajutor.

În primul rând trebuie să-i dau capul pe spate, să văd dacă nu cumva este blocată traheea. Nu părea să fie. Apoi, lăsându-se în genunchi lângă el,

îşi lipi gura de guriţa lui mică şi începu încet să-i sufle aer în plămâni. Copilul era rece şi părea fără viaţă. Imogen a avut sentimentul teribil că totul era prea târziu. Era atât de epuizată de scufundări, încât îi era aproape imposibil să-şi menţină respiraţia egală. Încercă să ignore plânsul isteric al mamei.

Se străduia parcă de o veşnicie, dar evident era inutil – nici cel mai mic răspuns. N-avea sens să mai continue.

Dar s-a încăpăţânat să nu renunţe şi, dintr-odată, în mod cu totul miraculos, se auzi o uşoară bolboroseală în pieptul copilului.

Imogen a simţit cum plămânii copilului se umflă lent, apoi, cu o încetineală de-a dreptul chinuitoare, el a început să respire singur.

S-a lăsat pe călcâie, ameţită, exact în clipa în care copilul a deschis ochii injectaţi, a sughiţat şi a început să vomite violent.

— N-o să aibă nimic, le-a spus ea.

Istericalele mamei se amplificară. Imogen văzu urme de sânge pe piciorul la care se tăiase în stâncile ascuţite.

— *Ferme ta gueule,* a răcnit tatăl, încă pământiu de teamă. Nu prea i-au fost de ajutor, se gândi Imogen. A luat un prosop, a şters bine copilul pe faţă şi a început să-l fricţioneze pe corp.

— O să fie O.K., sincer, le-a spus, înfăşurându-l într-un alt prosop. Părinţii păreau încă incapabili

să facă cea mai mică mişcare. Trebuie să-l duceţi imediat acasă, le vorbi ca şi cum s-ar fi adresat unor copii. Să-l ţineţi la căldură, cu multă linişte şi să chemaţi imediat un doctor. Bărbatul a început să bâlbâie mulţumiri.

— Zău, n-aveţi pentru ce. Probabil că şi dumneavoastră sunteţi şocată, a adăugat ea întorcându-se spre femeie. Dar copilul nu are nimic, zău că nu are nimic.

— Dar cum s-a întâmplat să fii aici? a întrebat tatăl într-o engleză foarte stricată. N-ai ştiut că plaja este particulară?

— Oh, Doamne, nu, n-am ştiut. Îmi pare rău. Ascultă, acum important este să duceţi copilul acasă.

— Unde stai? întrebă tatăl rar.

— În Port-les-Pins. A luat copilul, care tremura înfăşurat în prosop, şi i l-a pus tatălui în braţe. Duceţi-vă imediat acasă. *Cest tres important!*

Numai după ce s-a îmbrăcat şi a pornit înapoi spre casă şi-a dat seama cât de mult a zdruncinat-o incidentul. Trebuia să ajungă la hotel şi să povestească cuiva.

Gândurile i s-au îndreptat spre Matt, dar renunţă. La Matt nu putea ajunge. El îi aparţinea lui Cable. Poate că o s-o găsească pe madame, ea era întotdeauna dispusă să asculte o bârfă.

Dar când a ajuns la hotel, din camera madamei, aflată în spatele biroului de primire, se

auzeau ricoşeuri de gloanţe şi tropot de cai – familia urmărea probabil un western la televizor. Atunci a văzut că lipseşte de la locul ei cheia lui Nicky. Probabil că s-o fi întors.

Urcă scările şi bătu încet la uşa lui. Niciun răspuns. Bătu din nou. Poate că dormea. A încercat clanţa şi uşa s-a deschis.

Duşul curgea: Nu avea cum s-o audă. Şi în clipa aceea o zări pe Cable, întinsă goală pe pat, frumoşii ei sâni împungând obraznic aerul. Fuma, râdea, şi-i spunea ceva lui Nicky, care era, evident, sub duş, pentru că i-a răspuns răcnind ceva ce Imogen nu a putut să audă şi care a făcut-o pe Cable să râdă cu şi mai multă poftă.

A închis uşa şi a luat-o la goană pe culoar. Simţea cum o lasă genunchii, iar trupul îi ardea ca focul.

Oh, sărmanul, sărmanul Matt. El o iubeşte atâta pe Cable! Cum a putut ea să-i facă uns ca asta? Iar Nicky, aşa-zis prieten, să se prefacă că se duce să joace tenis! Ce naiba s-ar întâmpla dacă Matt s-ar întoarce de la Marsilia şi i-ar surprinde asupra faptului?

Complet şocată, a rătăcit o vreme, fără nicio ţintă prin oraş, după care s-a dus la plajă, unde s-a aşezat încă tremurând.

A urmărit cu privirea o barcă ce se depărta în larg. Ce minunat se profitau pânzele roşii pe albastrul mării! Şi ce bine dacă ar fi fost şi ea în

barca ce se depărta cu repeziciune!

Ar fi scăpat astfel de toate necazurile, de orice concurenţă şi de toată nefericirea care o copleşea!

Capitolul 13

Dintr-odată şi-a dat seama că deja ceasul bate ora şapte. Răsucindu-se, a văzut că mesele de pe terasele aflate de-a lungul falezei s-au umplut. Lucrul ăsta făcea parte din ritualul orăşelului. În fiecare seară, lumea se aşeza la mese, bea ceva şi îi admira pe frumoşii oameni care se plimbau în susul şi în josul falezei.

Stânca ce domina golful era acum roz sub razele apusului de soare. Chiparoşii, ca nişte cozi de pisici înfuriate, se profilau înalţi pe cerul luminos, iar marea era învăluită într-o ceaţă de ametist.

Spre groaza ei, primii pe care-i văzu au fost Nicky şi Cable. Beau vodcă cu apă tonică, aşezaţi sub o umbrelă Coca-Cola, care împrumuta feţelor lor bronzate o uşoară strălucire roşiatică. Cable era îmbrăcată într-un top alb de dantelă, legat sub sâni, cu bermude asortate, care pe orice altă fată ar fi făcut-o să pară grasă. Nicky purta pantaloni albi şi pulover gri de caşmir. Buclele negre îi erau încă ude de la duş. Amândoi păreau superb de indolenţi, satisfăcuţi şi frumoşi, ca două pantere

după o masă copioasă.

Roşind ca focul, conştientă de părul ei încâlcit şi de înfăţişarea neîngrijită, Imogen încercă să treacă neobservată, dar Nicky a văzut-o şi a strigat-o.

— Unde ai fost? M-am uitat peste tot după tine. Vino aici şi povesteşte-ne despre castel şi despre disputele dintre cei doi Edgworth.

— Până la urmă nu m-am dus, se bâlbâi ea. O clipă Nicky păru îngrijorat. M-am plimbat pe plajă, am făcut baie şi am scris nişte vederi, a adăugat ea repede. Trebuie să mă duc să mă schimb.

— Bea ceva mai întâi, o invită Nicky, aşezând-o ferm pe un scaun gol de lângă el. Pari răvăşită.

Din fericire, în momentul acela au apăru Yvonne şi James, amândoi spălaţi şi schimbaţi, cu hainele impecabile.

— Castelul a fost foarte frumos. Ai pierdut un regal, Imogen. Întâmplător, proprietarul era la reşedinţă şi aproape că s-a îndrăgostit de mine, le relată Yvonne aranjându-şi părul, aşa că ne-a arătat totul. A fost şi o degustare de vinuri şi ne-au dat vin gratis. Nu, eu nu beau decât un suc de ananas, mulţumesc, Nicky, şi nici lui James nu-i trebuie altceva.

Nicky a comandat băuturile în franceza lui rapidă şi a continuat să mănânce cartofi prăjiţi dintr-o pungă.

— Păcat că nu manifeşti mai mult interes

pentru cultură, Cable, continuă Yvonne, uitându-se cu dezaprobare la mijlocul ei gol. Sunt sigură că, dacă ai face-o, tu şi Matt aţi avea serile mult mai multe subiecte de conversaţie.

— Eu şi Matt avem lucruri mult mai palpitante de făcut decât să vorbim, a repezit-o Cable.

Un pescăruş, care se tot rotea deasupra lor în căutare de ceva resturi de mâncare, s-a găinățat drept pe cartofii lui Nicky, care i-au căzut din mână.

I-a împins cu piciorul şi a tras o înjurătură.

— Se zice ca asta înseamnă noroc, observă James.

Cum a mers antrenamentul? Ai găsit pe cineva destul de bun cu care să joci?

— Surprinzător, da, a răspuns Nicky râzând. De data asta am fost şi eu cu adevărat lăsat lat. Şi, în agitata provocată de sosirea băuturilor, Imogen l-a văzut cum a întins o mână, mângâindu-i delicat partea interioară a coapsei lui Cable. Ea s-a cabrat voluptuos şi i-a zâmbit.

James sorbi fără niciun fel de entuziasm din sucul de ananas, dar aproape că se înecă.

— Probabil că a luat-o pe partea cealaltă, a zis, cu ochii în lacrimi, în timp ce Imogen îl bătea pe spate ca să-şi revină.

— N-am crezut că părul ţi se face în halul ăsta când se udă, a remarcat cu superioritate Yvonne, adresându-se Imogenei.

O urăsc, se gândi Imogen. Aş strânge-o de gât cu propriile mele mâini. Şi în clipa acea l-a văzut pe Matt îndreptându-se spre masa lor. Dragostea parcă-i ţâşni prin toţi porii.

Era aşa de ameţită, de parcă cobora vertiginos cu un lift foarte rapid. Matt arăta obosit, cu ochii încercănaţi. S-a lăsat să cadă pe un scaun lângă Cable.

— Iubitule, cum a mers cu pontul pe care ţi l-a vândut tipul? a sărit ea imediat, cu un entuziasm nefiresc.

— A fost un dezastru, n-a ieşit nimic. Renunţ. Este, evident, imposibil să ajung la Braganzi.

— N-aş putea să spun că-mi pare rău, îl linguşi, mângâindu-i coapsa. Putem avea în schimb plăcerea companiei tale.

Cum poate? se gândi stupefiată imogen. De-abia a ieşit din pat de lângă Nicky şi, chiar în faţa lui, este grămadă pe Matt.

Matt aruncă un plic umflat pe masă.

— Tăieturi din ziare despre Braganzi. Am cerut de la ziar să mi le trimită. Au sosit cu poşte de seară. N-o să mai fie nevoie de ete acum, aşa că pot foarte bine să mă îmbăt.

— Ai făcut asta aseară, ţii minte? remarcă ea cu duritate în voce şi-şi retrase în mod ostentativ mâna de pe coapsa lui.

Au comandat încă un rând de băuturi. Imogen nu terminase nici primul pahar. Se întreba cum

naiba o să reziste toată seara. Părea că în grup sunt prea mulţi ai căror ochi nu-i mai putea întâlni. Matt parcă-i citi gândurile.

— Gilmore va fi aici dintr-o clipă în alta, a spus el aşa, în general, dar mai mult în direcţia ei. O săţi placă de el. Gilmore şi Bambi sunt unul. dintre puţinele cupluri cu o căsnicie fericită, pe care le cunosc.

— Ei chiar îi place să stea acasă, să fie mamă, să coacă pâine şi să lustruiască mobile, îi informă Cable.

— Ce frumos! se minună Yvonne. Câţi ani are?

— Aproape 40.

— Mie îmi plac femeile mai în vârstă, a sărit imediat James luând o înghiţitură zdravănă din sucul de ananas şi arătând foarte stârnit.

— Ai auzit, are o căsnicie fericită, Jumbo, îl plesni Yvonne.

— Şi părerea mea este că nici Gilmore nu a călcat strâmb niciodată, spuse Matt. Cable a surâs, ca şi cum ar fu vrut să lase să se vadă că ştie ea mai bine.

— Oh, poate că te-o fi ciupit de fund la vreo petrecere, dar asta-i tot, îi replică el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Va fi plăcut să mai fie aici o soţie cu care să poţi sta de vorbă. Odată căsătorită, constaţi că fetele singure sunt limitate, comentă acră Yvonne ridicându-se Mă duc să mai cumpăr câteva vederi.

Mamei tale nu i-am trimis încă niciuna, Jumbo.+

— Afurisita! a gratulat-o Cable scoţând limba în urma ei.

— Ce naiba le-ai cerut să pună în sucul ăsta, Nicky? îl întrebă James.

— Vodcă. M-am gândit că nu poate fi depistată. Probabil că este groaznică.

— Dar este totuşi alcool, se bucură James. Mulţumesc mult. Să mai cer repede încă un rând, până nu se întoarce Yvonne.

— Eşti foarte tăcută, Imogen. Nu te simţi bine? o întrebă Cable.

— Probabil din cauza căldurii, a fost prea mult pentru ea, îşi dădu cu părerea Nicky. Ar trebui să avem mai multă grijă de tine şi să nu te mai lăsăm singură.

Acum toată lumea se uita la ea. Imogen avu impresia că o să-i crape faţa în încercarea de a zâmbi.

— Cred că am să mă duc să mă schimb.

Ajunsă în cameră, răscoli cu indiferenţă în dulap. În cele din urmă şi-a pus rochia verde cu margarete albe, deşi părea prea frivolă pentru starea ei de spirit. Decolteul adânc îi dădea la iveală umerii şi sânii, acum frumos bronzaţi. Părea ciudat ca într-o zi cu asemenea traume să se bronzeze atât. În pofida remarcilor acide ale Yvonnei, părul ei s-a aranjat perfect după ce l-a pieptănat. Pierdu multă vreme până să fie gata.

Nu simţea nicio dorinţă să coboare, nu mai suporta să le vadă feţele. A tresărit, auzind o bătaie în uşă. Matt! şi-a zis plină de speranţă şi dorinţă. Dar era Cable.

— Ooo, este drăguţă, i-a admirat ea rochia fără să o privească direct în faţă. Ţi-a cumpărat-o Matt ieri? Imogen a dat din cap. Sincer, ar trebui să se ocupe de pagina pentru femei. Eram îngrijoraţi din cauza ta, ai întârziat prea mult.

Tocmai tu vorbeşti! se gândi Imogen.

— Mă bucur foarte mult că vin Larry şi Bambi, continuă să sporovăiască, în timp ce coborau scările. Bambi va fi o adevărată uşurare după Yvonne. Suportă trecerea spre vârsta mijlocie cu atâta eleganţă şi uşurinţă!

Te poate face să crezi că, în definitiv, nu este un lucru chiar atât de disperat să îmbătrâneşti. O să-ţi placă.

Bambi nu reprezenta, evident, o concurenţă pentru ea, se gândi Imogen. După surâsurile alea de Mona Lisă de mai devreme, era clar că Larry Gilmore i-a fost amant. Cu Nicky ca admirator curent, cu James oricând gata să sară pe ea şi beneficiind de serviciile complete ale lui Matt, nici nu era de mirare că avea o stare de spirit atât de bună.

Când au ajuns la masă, James a fluierat admirativ la apariţia Imogenei, iar Nicky i-a spus că este frumoasă. S-a aşezat lângă Nicky, cât mai

departe posibil de Matt. Trebuie să rezist în timpul cinei, după care am să mă duc direct la culcare, şi-a zis ea. Câteva mese mai încolo, o fată mângâia un câine auriu de vânătoare, care-i amintea de Homer. Dintr-odată i s-a făcut atât de dor de casă, încât i s-a înceţoşat privirea. Nu trebuia să plângă! Şi-a coborât ochii spre pumnii încleştaţi, luptându-se să-şi înăbuşe lacrimile.

— Blaker şi Harris urmează să sosească în seara asta la St. Syriac, îi anunţă Cable. Trebuie să-i sunăm mâine.

Din fericire, conversaţia se axă pe soliditatea mariajului celor doi suspomeniţi, ceea ce i-a dat Imogenei timpul necesar să-şi revină. Ridicând privirea, l-a surprins pe Matt uitându-se la ea. A roşit şi şi-a îndreptat imediat privirea în altă parte. Acum îl pun într-o situaţie stânjenitoare, îşi zise nefericită. Iar în clipa aceea, spre marea ei uşurare, a auzit-o pe Cable exclamând:

— Uite-l pe Gilmore!

— Suntem aici, a strigat Matt, fluturându-şi braţele în direcţia unui bărbat foarte bronzat, de înălţime medie, cu o faţă îngustă ca de uliu. Era îmbrăcat într-un frumos costum crem, haina cu şliţuri în părţi, iar pantalonii vârâţi în ghete negre. Strângea din ochi încercând să-i localizeze.

— Nu vede nimic fără ochelari, le-a spus Cable. Christoase, ce este cu el?

Bărbatul bronzat îi descoperi în sfârşit şi,

oprindu-se – în timp ce traversa – să admire o brunetă senzaţională, n-a lipsit mult să dea peste el două blonde uluitoare, aflate într-o maşină decapotabilă roz.

— Ce mod frumos de a muri, a spus el tărăgănat. Bună la toată lumea. L-a bătut prieteneşte pe Matt pe umăr, a sărutat-o pe Cable şi s-a prăbuşit într-un scaun, Iisuse, aş avea nevoie de un prim-ajutor. Comandaţi-mi un whisky cvadruplu.

Nimeni nu a schiţat niciun gest.

— Ce ţi-ai făcut? îl întrebă Matt.

— Ţi-ai schimbat coafura, a sărit Cable.

— Sunt tuns ca Marc Antoniu, le spuse Gilmore, aranjându-şi bretonul pe frunte.

— Şi ai fost în Grecia. Eşti bronzat ca o agrişă.

— A fost o vară foarte frumoasă în Islington, a replicat Gilmore izbucnind în hohote de râs.

— Ţi-ai făcut gaură în ureche! Şi de unde ai scos costumul ăsta alb?

— Imaginea mea devenise cam întunecată şi am hotărât să o albesc puţin.

— Puţin? Dumnezeule mare, Gilmore! exclamă Cable. Matt a izbucnit în râs.

— Oh, gata! Oricum, totul merge destul de bine, zise Gilmore. Ce mai faci Nicky? Arăţi dezgustător de sănătos.

— Nu mai mult ca tine, i-a replicat Nicky, prezentându-i pe Imogen şi pe James. Matt

comandă ceva de băut pentru Gilmore şi încă un rând pentru restul.

— Ceva noroc cu Braganzi? îl întrebă Gilmore.

— Absolut nimic, negă Matt ridicând din umeri. Am încercat totul.

— Ei bine, dacă nu pătrunzi tu la el, atunci nu pătrunde nimeni, declară solemn Gilmore.

— Arată al naibii de bine fotografiile alea cu reginele frumuseţii, îl complimentă Matt.

— Mi-a luat al naibii de mult ca să le retuşez.

— Cum merge ziarul?

— Cam cum ştii, când am plecat eu. Gilmore a dat peste cap jumătate din paharul de whisky. Bruce Winter şi-a prezentat din nou preavizul – a scris o scrisoare de demisie de 17 pagini, pe care nimeni nu s-a obosit să o citească. Aşa că el continuă să rămână în funcţie. Omul nostru la Ierusalim a fost rănit în picior, într-o încăierare. H.E. Îţi trimite salutările lui, în momentul de faţă nu se gândeşte decât la o expediţie pe Everest, la care să participe numai femei.

— Urmează să o sponsorizăm noi?

— Nu şi dacă au un cuvânt de spus băieţii de la finanţe.

— Am pus mâna pe un subiect bun azi după-amiază, îi relată Matt. Toţi copiii au trişat la *Baccalaureate.* Câţiva au obţinut subiectele înainte şi le-au dat la toţi răspunsurile. Autorităţile sunt complet în oală. Nu pot să-i exmatriculeze pe

toţi.

— Ce bine ar fi fost dacă lucrul ăsta s-ar fi întâmplat la Londra, suspină Gilmore. Este singurul mod în care ar putea să absolve şi copiii mei. Ai de gând să scrii un material?

— Poate, însă doar dacă-mi mobilizez energia.

— Sunt probleme în Perú, continuă Gilmore. Dacă lucrurile se înrăutăţesc, H.E. a spus că s-ar putea să fii nevoit să-ţi scurtezi huzurul aici şi să pleci în Perú.

— Ce fel de probleme?

Este fericit, îşi zise cu tristeţe Imogen. Trebuie să se fi plictisit de moarte săptămâna asta cu noi.

I-a întrerupt Cable.

— Chiar trebuie să discutaţi despre serviciu toată ziua?

Unde este Bambi*?*

— În Islington.

— Unde?

— În Islington.

— Atunci ai venit singur.

— Păi, într-un cuvânt, nu.

— Doar n-ai venit cu altcineva? îl întrebă suspicioasă Cable.

— Păi, într-un cuvânt, da.

Tăcerea uluită care se lăsase a fost întreruptă de o exclamaţie de admiraţie din partea lui James. Pe faleză venea o blondă incredibilă, cu pantofi cu platformă argintie, îmbrăcată într-un costum

spaţial argintiu şi cu un păr lung, blond, care provoca o agitaţie considerabilă în jur.

— Uite-o, a exclamat Gilmore, înroşindu-se uşor cu tot bronzul lui. Aici, îngerul meu!

— Arată exact ca Bardot. Nu este Bardot, nu? l-a întrebat James agitat.

— Nu tocmai. Eu îi zic de fapt Brigitte Barmaid.

— Iisuse, priveşte sfârcurile alea! exclamă Nicky.

Matt nu ştia dacă să se amuze sau să se supere.

— Unde naiba ai găsit-o? îl întrebă.

— A venit la noi temporar şi am întâlnit-o în lift.

— Era loc pentru amândoi în lift?

— M-am gândit că ar mai calma-o pe Cable. Ştiu ce mult îi place să aibă cât mai multe fete drăguţe în jurul ei.

Cable arăta precum norul care prevesteşte o furtună inevitabilă.

— Ea este Tracey, a făcut Gilmore prezentările când blonda s-a aşezat între el şi Imogen, cu o rafală de „încântată de cunoştinţă”. Şi nu bea niciodată altceva decât *Cinzano* dulce, deoarece a devenit dependentă de păcatul dulceţii, nu-i aşa, comoara mea?

— Vrei să încetezi? i-a zis scurt Tracey. Eşti drăguță şi bronzată, a adăugat uitându-se la

Imogen. Întotdeauna am zis că pentru o blondă un ten bronzat face mai mult decât orice altceva. Slavă Domnului că eu mă bronzez foarte repede.

— Nu te arzi? o întrebă Imogen uitându-se la părul ei platinat.

— Niciodată. Iar părul este vopsit. În mod normal, este castaniu-închis.

Imogen clipi des, neobişnuită cu o asemenea francheţe.

— Şi Larry s-a bronzat deja minunat, a remarcat ea.

— Oh, este *Man Tan,* i-a spus Tracey. Pe picioare nu merge, însă este tot numai dungi ca un tigru.

Imogen a scos un chicotit şi dintr-odată s-a mai înveselit. În clipa aceea a apărut Yvonne, încărcată cu pungi de hârtie şi ilustrate.

— Am luat asta pentru femeia noastră, le-a spus scoţând o statuetă de femeie în crinolină, făcută în întregime din scoici. Nu-i originală? Bună, tu trebuie să fii Larry. Nu ne-am cunoscut, dar îţi admir mult munca. Iar tu trebuie să fii Bambi, nu? S-a întors spre Tracey. Am auzit foarte multe lucruri despre tine. Pot să-ţi spun Bambi?

— Ei bine, eu aşa îi zic aproape tot timpul, a intervenit Gilmore cu vocea lui tărăgănată, dar ei nu-i prea place.

Yvonne s-a aşezat între James şi Matt.

— Unde stai? a întrebat Yvonne.

— La *Piaza.* Dar camerele sunt îngrozitor de mici, se plânse Tracey.

— Oh, ar trebui să vezi chichineţele noastre, i-a zis Yvonne uitându-se la Matt.

Tracey s-a întors spre Imogen şi a început să critice baia de la hotel. Nu poate să fie mult mai mare decât mine, se gândi ea. Cable şi Yvonne se holbau la Tracey ca şi cum ar fi fost un melc apărut pe neaşteptate în salata lor.

Privind-o mai atent, Imogen şi-a dat seama că sub stratul gros de machiaj avea o faţă rotundă, nişte ochi căprui imenşi şi un zâmbet foarte dulce.

— Mulţumesc foarte mult, a spus luând paharul cu *Cinzano* de la Matt. Cine cu cine este aici? s-a întors ea spre Imogen. Cine este tipul ăla scund cu faţa rozalie, care arată ca Ronnie Corbett?

— James. E căsătorit cu Yvonne, cea cu părul roşu. Ea este model.

— Iar brunetul acela drăguţ, de dincolo de tine? Dumnezeule, ce frumos e! Trebuie să fie paznic de coastă, instructor de înot sau cam aşa ceva.

— Este Nicky Beresford, a spus Imogen înăbuşindu-şi un chicotit.

Când şi-a auzit numele, Nicky s-a uitat la ele.

— Tocmai întrebam cum îţi câştigi existenţa; spuse Tracey zâmbindu-i cu o simplitate delicioasă.

— Joacă tenis, interveni Cable. Şi cu foarte mare succes, a adăugat după o pauză.

— Oh, minunat! Ador tenisul. Poate facem mâine un joc.

— Poate, a zis Nicky zâmbindu-i şi privind-o direct în ochi. Nu trebuie să fie neapărat de tenis.

— *Encore de whisky*, strigă Gilmore uitându-se în jur, la fetele care stăteau la mesele vecine şi la cele care se plimbau pe faleză. Christoase, standardul este fantastic aici. Exact ca pe King's Road într-o după-amiază de sâmbătă. Nici nu ştiu de ce te-am mai adus, Tracey, scumpo. Este ca şi cum ai duce buşteni electrici la Newcastle.

— Ar trebui să le vorbeşti în franceză, zise Tracey placidă, şi ştii cât te oboseşte lucrul ăsta. Mi-e foame. Sper ca aici mâncarea să fie mai bună decât la Paris. Aseară am fost la *Maxim's.* A fost dezgustător. Am vrut o friptură şi mi-au dat o bucată dreptunghiulară de carne de vită înnegrită. Când bagi furculiţa în ea, ţâşneşte tot sângele.

Yvonne se uita nedumerită la Tracey.

— Nu pot să cred că ai 40 de ani, nu mai putu ea să reziste.

— În jurul bustului, a sărit Cable dispreţuitoare.

— Grozav, cum de ai ghicit? Tracey îi ignoră aversiunea. Am auzit că eşti manechin, s-a întors ea spre Yvonne. Fac şi eu asta în timpul liber.

— Şi ce anume? o întrebă Yvonne cu răceală.

— Oh, cel mai adesea chestii cu nud. *Penthouse* m-a declarat *Femeia Lunii* în iulie.

— Serios? se miră Nicky dezbrăcând-o din privire.

— Da, şi au pus în circulaţie cele mai teribile minciuni. Tu ai lucrat ceva în nud? o întrebă pe Yvonne.

— N-aş face aşa ceva, a răspuns Yvonne şocată.

— Oh, eu n-aş fi descurajată, a continuat amabilă Tracey. Şi eu eram la fel ca tine, plată ca o scândură. Şi impresarul meu mi-a zis: *„Tracey, de ce nu-i faci tu nişte sâni ca lumea?”* Are un prieten doctor care-ţi face sânii că ai Sophiei Loren. Aşa că m-am dus la el. Operaţia a fost puţin cam neplăcută, dar efectul a fost grozav. Ăştia nu sunt decât silicon, le-a spus mângâindu-şi cu drag sânii superbi. Îţi dau adresa doctorului, dacă vrei. Este păcat să nu poţi să-ţi scoţi hainele de pe tine când treaba asta este atât de profitabilă.

În sfârşit, a rămas şi Yvonne o dată fără replică. Privind peste masă, Imogen a văzut că Matt râdea cu lacrimi.

— Nu zău, unde ai găsit-o? l-a întrebat din nou pe Gilmore, ştergându-şi ochii.

— A venit la mine să înlocuiască temporar pe cineva. Bate 30 de cuvinte pe minut şi scrie întotdeauna Laurence cu „w”, dar o fată cu un corp ca al ei merită ceva mai bun.

— Nu înţeleg ce face cu tine.

— Vrea, evident, să se căsătorească cu bunicul ei.

Yvonne se aplecă peste masă spre Cable.

— Nu cred că fata asta este căsătorită cu Larry Gilmore, îi şuieră ea.

— Nu mai este mult şi trebuie să mergem la masă, a decretat Larry, ridicând unul din sânii de argint ai lui Tracey care atârna peste ceasul lui. Este aproape nouă şi jumătate.

— Plătesc eu nota, a zis Matt, trăgându-şi scaunul puţin în spate şi făcând semn chelneriţei.

Şi atunci, dintr-odată, Imogen nu a putut să-şi amintească niciodată cum s-a întâmplat – peste strada agitată, zgomotoasă până în clipa aia, s-a lăsat o linişte mormântală. Chelnerii s-au oprit în drumul lor cu tăvile ridicate. Un bărbat care venea de pe chei cu un coş cu peşte l-a scăpat jos cu o bufnitură surdă şi a rămas nemişcat, de parcă ar fi fost hipnotizat. Un căţel care lătra a fost redus la tăcere cu admonestări supărate, iar un copil care plângea a fost plesnit să tacă. Toată lumea stătea cu capul întors spre capătul străzii. Singurele sunete care se mai auzeau erau uşorul clipocit al valurilor şi ţipetele depărtate ale pescăruşilor. Era ca *în High Noon.* Şi atunci l-a văzut. Se îndrepta cu paşi lenţi spre ei, cu o ţigară în gură – un omuleţ chel cu ochelari de soare, îmbrăcat într-o cămaşă neagră, cu nişte pantaloni care cădeau pe

el ca naiba. Şi, după cât părea, nu se grăbea deloc. Dar până şi în această încetineală era tensiune.

— Braganzi, şuieră Matt.

— Doamne, ce n-aş da să am un aparat de fotografiat, şopti Larry.

Acum se afla la numai două mese de ei. Toată lumea îi zâmbea linguşitor. Pudelul care lătrase mai devreme a început să mârâie şi a fost redus din nou la tăcere cu un şut în fund.

— Spre masa asta se îndreaptă, şopti Cable, dându-şi cu o mişcare elegantă părul pe spate şi umezindu-şi buzele în aşteptare. Poate că vine să-ţi spună că poţi să faci un material cu el.

— Mai probabil să ne avertizeze să-l lăsăm în pace, spuse Matt.

Imogen îl privea parcă fermecată. Nu aveai prea des prilejul să vezi o legendă de atât de aproape.

A ajuns în dreptul mesei lor şi s-a oprit, cuprinzându-i pe toţi într-o singură privire. După care şi-a scos ţigara din gură şi a aruncat-o pe pavaj.

— Bună seara, a spus cu un foarte puternic accent italian. O caut pe domnişoară Brocklehurst.

Imogen a simţit că i se taie respiraţia de groază şi a ridicat o privire rugătoare în direcţia lui Matt.

— Ce treabă aveţi cu ea? l-a întrebat Matt cu

asprime.

— Să mă prezint mai întâi, a zis omuleţul moale. Numele meu este Enrico Braganzi.

— Ştim asta, a replicat Matt.

— Aş dori pur şi simplu să vorbesc cu domnişoară Brocklehurst. Zâmbi, arătând câţiva dinţi de aur. Nicky a pus o mână protectoare pe braţul Imogenei:

— Ea este.

Braganzi şi-a scos ochelarii de soare. Avea ochii negri, iar privirea ageră.

— Domnişoară, o întrebă el, aţi ocolit astăzi, din întâmplare, rocile spre *Petit Plage?*

Imogen şi-a coborât privirea, sperând să o înghită pământul.

— Ai înotat acolo, iubito? o întrebă cu voce blândă Matt.

— Da, se bâlbâi, ştiind că întreaga plajă are ochii aţintiţi asupra ei. Îmi pare foarte rău. Era atât de frumos. N-am vrut decât să fiu singură o vreme. Nu mi-am dat seama că era o plajă particulară.

— Vă rog, domnişoară. Braganzi ridică o mână frumos manichiurată, plină cu inele de aur. Nu am venit decât să vă mulţumesc din toată inima, l-aţi salvat băieţelului meu viaţa!

— Ce-am făcut? întrebă ea complet uluită.

— L-aţi salvat de la înec şi apoi l-aţi readus la viaţă.

— Era copilul dumneavoastră? murmură Imogen. Am crezut că era al celor doi.

— Cei doi, spuse Braganzi cu o voce care o înfiora, erau dădaca şi unul dintre paznicii mei.

De aceia plângea fata atât de isteric chiar şi după ce-şi revenise copilul – de frica lui Braganzi!

— Fata s-a întors acasă şi a încercat să se prefacă că nu s-ar fi întâmplat nimic. Din fericire, un alt om al meu a văzut din casă totul printr-un binoclu. Eraţi prea departe ca să vă poată fi de vreun ajutor. Când a ajuns el, dumneavoastră eraţi deja plecată. Mi-a spus că aţi dat dovadă de un curaj şi o prezenţă de spirit uimitoare pentru o persoană atât de tânără.

— Oh, Dumnezeule, n-a fost mare lucru! murmură Imogen. Oricine ar fi făcut la fel.

— Dar ei nu au făcut-o. Copilul ar fi murit, dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, domnişoară. Vă datorez recunoştinţă veşnică.

— Nu a fost mare lucru! murmură din nou. Acum copilul este bine?

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu! L-au văzut doctorul şi un specialist. Ducesa a fost disperată, dar au asigurat-o că totul este în regulă. Acum Ricky doarme. Ducesa este, fireşte, încă foarte zdruncinată, dar ar dori mult să vă cunoască.

— Oh, zău, nu trebuie. Vreau să spun… Imogen se bâlbâia, îngrozită de perspectivă.

— Vă rog, domnişoară. Asta ar însemna mult

pentru ea. Doreşte să vă mulţumească personal. Maşina mea este aici. Nu vreţi să mergeţi cu mine până acasă?

Imogen aruncă din nou o privire rugătoare spre Matt, dar acesta se zguduia de râs.

— Eşti un cal câştigător, iubito.

— De ce nu ne-ai spus? sări şi – Nicky.

— Probabil că n-am întrebat-o. i-a replicat Matt.

— Bine, mi-ar face plăcere să vin, a acceptat Imogen întorcându-se spre Braganzi.

— Minunat!

Braganzi s-a întors şi a ridicat o mână. În clipa aceea Imogen a remarcat pentru prima dată tatuajele de pe braţele lui musculoase. În momentul următor, o maşină, lungă cât o plajă, aluneca spre ei. Şoferul a coborât şi Le-a deschis portierele. În clipa în care s-a urcat, Imogen s-a simţit de parcă era Iona înghiţit de balenă. Se întrebă dacă o să-i mai revadă vreodată pe ceilalţi.

— Unde aţi învăţat cum se acordă primul ajutor? o întrebă Braganzi în timp ce maşina urca dealul. Sunteţi infirmieră?

Imogen i-a povestit despre munca ei la bibliotecă şi despre faptul că acolo trebuia cineva să facă un curs de prim ajutor.

— Atunci n-am vrut şi am fost foarte supărată din cauza asta, dar acum mă bucur foarte mult că l-am făcut.

— Şi noi ne bucurăm, sincer, domnişoară. Pot să vă spun ceva, acum, că suntem singuri câteva minute? Probabil că ştiţi unele lucruri despre mine şi Ducesă. Imogen a dat din cap în semn că da. Când a părăsit Anglia şi a venit cu mine, continuă Braganzi, a trebuit să-şi părăsească şi copiii. Eu nu am fost considerat un tată vitreg potrivit, înţelegeţi? Şi nici copiilor nu li s-a permis să ne viziteze, deşi ne luptăm prin tribunale. Camilla simte lipsa copiilor, deşi nu arată, aşa încât toată dragostea ei s-a canalizat asupra lui Ricky. A venit târziu. Pentru amândoi a fost târziu. Micuţul Ricky este – cum să vă spun eu – un trandafir de toamnă. Ea are acum 43 de ani. Când l-a adus pe lume a fost pe punctul să-şi piardă viaţa, iar ulterior doctorii au insistat pentru histerectomie.e. Aşa că nu se mai pune problema vreunui alt copil – pentru niciunul din noi. Acum vă puteţi da seama cât de important, este Ricky pentru noi amândoi şi ce aţi făcut dumneavoastră, salvându-i viaţa.

Imogen şi-a ridicat privirea şi i-a văzut ochii negri înotând în lacrimi, iar în clipa aceea a ştiut că nu se mai teme de el.

— Cum, aţi dat de mine?

— Am, aşa cum se spune pe la dumneavoastră, un sistem de spionaj impecabil.

Imogen era foarte nervoasă la perspectiva întâlnirii cu Ducesa. Dar o singură privire aruncată spre frumoasa ei faţă devastată, cu ochi

cenuşii strălucitori, încă roşii de plâns, şi toate temerile i-au dispărut.

Ducesa s-a grăbit să o întâmpine, luându-i amândouă mâinile, după care a sărutat-o pe ambii obraji şi i-a spus cu voce sugrumată:

— N-am să-ţi pot mulţumi niciodată. Pur şi simplu nu ştiu cum să încep. Dar a fost atât de prietenoasă şi de naturală, şi incredibil de îndatoritoare, încât, după câteva minute, înarmată cu un pahar mare cu whisky, Imogen a început să simtă că, în sfârşit, a făcut şi ea ceva cu adevărat bun. Au stat pe terasă vorbind despre o mie de lucruri, respirând parfumul greu al plantaţiilor de tutun şi miresmele nopţii. Mai târziu u, au urcat să-l vadă pe micuţul Ricky, care dormea în camera lui albastră.

Obrăjorii îşi recăpătaseră culoarea, iar părul negru îi căzuse pe frunte. Ducesa s-a îndreptat în vârful picioarelor spre pătuţul lui, i-a netezit cearşafurile, i-a îndreptat perna şi i-a aranjat jucăriile, i-a pus mâna pe frunte să vadă dacă mai are temperatură.

— Arată mult mai bine, a remarcat Imogen.

— Arată, nu-i aşa? Doctorul spune că nu avem de ce să ne îngrijorăm, dar eu nu mă pot abţine să nu-l controlez tot timpul.

Când au coborât, Imogen a remarcat pe perete un Picasso, un Modigliani şi un Matisse. Jos le aştepta Braganzi.

— Totul este în regulă, iubito? a întrebat-o pe Ducesă luându-i mâna. Era cu câţiva centimetri buni mai scund decât ea, dar umerii laţi şi forţa personalităţii lui făceau să pară ca şi cum proteja un obiect de o mare fragilitate.

— Domnişoarei Brocklehurst trebuie să-i fie foame. Acum putem să mâncăm?

— Da, fireşte. Ce nepoliticos din partea mea. Şi Ducesa s-a întors zâmbind spre Imogen. Rămâi cu noi, nu-i aşa? Vedem atât de puţini oameni aici şi am atâtea întrebări să-ţi pun despre vacanţă şi despre Anglia.

— Dar trebuie să fiţi foarte epuizată după un asemenea şoc teribil, se bâlbâie Imogen îngrozită că manierele ei la masă nu se ridică nici pe departe la rangul ducal. În cele din urmă au convins-o şi şi-a dat seama că, într-adevăr, îi era foarte foame. Toate îngrijorările legate de manierele de care ar fi trebuit să dea dovadă la masă s-au spulberat când l-a văzut pe Braganzi aruncându-se asupra mâncării ca un dingo flămând, stând cu coatele pe masă, luând înghiţituri zdravene din paharul de vin cu gura plină şi scobindu-se în dinţi.

Au mâncat un fel de cremă de peşte, apoi un pui delicios. Dacă Ducesa şi Braganzi au ros oasele de pui, a considerat că poate foarte bine să facă şi ea acelaşi lucru.

— Şi cu cine ai venit aici? o întrebă Ducesa.

— Se numeşte Nicky Beresford.

— Jucătorul de tenis? Este absolut strălucitor. L-am admirat de multe ori pe Wimbledon.

— Şi el vă consideră minunată, i-a spus Imogen cu gura plină cu cartofi prăjiţi.

— Ce drăguţ din partea lui. Ducesa părea să fie încântată. Ai deci o vacanţă frumoasă?

— Da, aşa cred.

— Nu pari foarte entuziastă, observă Braganzi. Ce treabă avea domnul Beresford de te-a lăsat singură într-o asemenea după-amiază fierbinte de vară?

— El… ăăă… sincer totul este foarte plicticos, ezită Imogen, dar ardea de nerăbdare să spună cuiva.

Şi atunci a dat drumul la întreaga poveste atât de îngrozitoare.

— Am venit cu un grup, dar încă înainte să părăsim Londra a fost foarte evident că Nicky s-a îndrăgostit de una din fetele celelalte.

— Ea a venit cu un prieten?

— Da. Cu Matthew O'Connor.

— Este ziarist şi încă unul foarte bun, nu-i aşa? spuse Ducesa. Îl citesc întotdeauna când fac rost de ziarele englezeşti de duminică.

— Este teribil de drăguţ, le-a spus roşind.

— Atunci de ce nu faci un schimb? o întrebă Ducesa.

— O iubeşte pe Cable, cealaltă fată. Pur şi

simplu se face că nu vede şi aşteaptă ca ea să-şi revină. Din când în când se ceartă îngrozitor, dar este conştient că ea o face… Ei bine, numai ca el s-o dorească şi mai mult.

— Este foarte complicat, reflectă Ducesa.

— O'Connor părea foarte interesat de dumneata seara trecută, acolo, afară, a observat Braganzi sec. Imogen s-a făcut precum para focului.

— De unde ştiţi? a bâiguit ea.

— Enrico ştie totul, se mândri Ducesa.

Dumnezeule, îşi zise Imogen, îndrăznind să arunce o privire uimită spre Braganzi, a ştiut tot timpul că eu şi Matt am dat târcoale casei.

Au luat cafeaua pe terasă. De-acum era întuneric de-a binelea, iar cerul acoperit de uriaşe stele scânteietoare. Ducesa a bombardat-o cu alte întrebări despre vacanţă, despre casa ei din Yorkshire şi apoi despre Anglia în general, imogen şi-a dat brusc seama că s-a făcut foarte târziu.

Trebuie să plec.

— Nu încă. O să te conducă Enrico. Dragule, urcă tu şi vezi cum se simte Ricky.

După ce a plecat Braganzi, Imogen s-a întors către Ducesă, spunându-i cu sfială:

— Ce om minunat! N-aş fi crezut că poate să fie atât de bun.

— Crezi? întrebă Ducesa şi faţa i se lumină toată. Mă bucur mult să aud asta. Sunt oameni în

Anglia pentru care este de neînţeles cum am putut să renunţ la tot ca să plec cu el.

— Eu înţeleg perfect lucrul ăsta, a spus cu fermitate Imogen. Dintr-odată şi-a dat seama că este ceva mai mult decât ameţită.

— Aş da orice să mă pot duce acasă pentru câteva săptămâni, continuă Ducesa, dar Enrico ar fi arestat în clipa în care ar pune piciorul pe pământul Angliei. Brusc, arăta foarte obosită, iar ochii mari aveau cearcăne negre în jur. Mi-e tare dor de copii. Alexander, fostul meu soţ, nu mă lasă să mă apropii de ei, ca să nu fie corupţi de Enrico. Corupţi, auzi! Dacă tribunalul ar şti ce creatură imorală este Alexander!

— Îmi pare foarte rău.

— Oh, ajunge cât am vorbit despre mine, a zis Ducesa uşurată. Hai să revenim la tine. Ce am putea face ca să te recompensăm? Ţi-au mai rămas câteva zile de vacanţă? Noi ne întoarcem sâmbătă la Paris. De ce n-ai părăsi coasta şi pe domnul Beresford – oricum este prea cald – şi să vii cu noi? Ne-ar face mare plăcere să-ţi arătăm Parisul.

— Oh, nu, categoric nu, a refuzat aproape, strigând. Gândul să plece de lângă Matt, oricât de vagi ar fi fost sentimentele lui faţă de ea, era mai mult decât putea suporta. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, a adăugat pentru a atenua izbucnirea. Sincer, este suficient că l-am salvat, că

ştiu că v-am făcut o asemenea bucurie.

— Trebuie să existe ceva ce ţi-ai dori.

Imogen a simţit cum i se înteţesc bătăile inimii.

— Doar un singur lucru, spuse ea. Matt îşi doreşte mai mult decât orice pe lume un interviu cu soţul dumneavoastră. Încă de când am ajuns aici încearcă să obţină unul. Este un ziarist într-adevăr cu foarte mult simţ al răspunderii. N-ar… Cuvintele i s-au stins pe buze. Era pe punctul de a spune „nu l-ar trage pe sfoară”, apoi şi-a zis că exprimarea ar fi fost prea grosolană.

Ducesa părea îndoită. Dar în clipa aceea s-a întors Braganzi care le-a spus că micuţul este bine. Câteva momente au vorbit amândoi în italiană, Ducesa părând încă îngrijorată.

— Îmi pare rău, murmură Imogen. N-ar fi trebuit să cer aşa ceva. A fost o îndrăzneală teribilă din partea mea.

— Este dificil din poziţia lui Enrico, îi explică Ducesa. Este îngrijorat că tot ceea ce ar scrie domnul O’Connor despre el să nu-mi prejudicieze şansele de a-mi mai vedea vreodată copiii.

— Oh, desigur, ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Braganzi s-a îndreptat spre fereastră şi a aruncat ţigara în grădină. Apoi s-a întors spre ele zâmbind:

— Este un lucru foarte neînsemnat în schimbul

a ceea ce aţi făcut pentru noi. Spuneţi-i să vină la ora 10. Dar va trebui să mă lase să văd ceea ce are de gând să publice. Este singura condiţie. Este un om de onoare?

— O, da, da, fireşte că este. Este foarte cinstit, zise bucuroasă, gândindu-se cât de încântat o să fie Matt. Nu am cuvinte să vă mulţumesc. Acum chiar că trebuie să plec. De-abia aştepta să ajungă în Port-les-Pins şi să-i dea vestea.

Ducesa o sărută cu multă afecţiune.

— Scrie-ne la Paris, să ştim şi noi cum progresează vacanţa.

Braganzi s-a urcat în maşină ca s-o conducă.

— A fost o seară minunată, se trezi ea vorbind, iar Ducesa este şi ea minunată. Cred că este unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am întâlnit.

— Da, spuse Braganzi. Şi ea vă place. Acum se simte foarte izolată, înţelegeţi? A renunţat la atât de mult când a părăsit Anglia pentru mine!

— Dar a câştigat atât de mult!

— Sper! răspunse suspinând Braganzi. Dar veţi veni probabil anul viitor să staţi cu noi şi vom avea grijă să petreceţi o vacanţă mai frumoasă. Îi luă adresa din Yorkshire. Ce-ar spune tatăl ei dacă ar vedea-o stând la taifas cu unul dintre cei mai notorii criminali din Franţa? se întrebă chicotind înfundat.

Mergeau acum de-a lungul falezei şi, deşi era

trecut de miezul nopţii, oamenii mai stăteau încă la un pahar.

Imogen se întrebă unde o fi restul grupului. Probabil în vreun local de noapte sau la cazinou. Ar fi îngrozitor dacă s-ar fi dus deja la culcare. Braganzi parcă i-ar fi citit gândurile.

— Prietenul dumneavoastră, O'Connor, vă aşteaptă, uitaţi-l acolo, i-a spus când maşina a oprit. S-a aplecat şi i-a deschis portiera. Când a văzut cum i s-a luminat faţa, a zâmbit. Vă face plăcere lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Vreţi să-l cunoaşteţi acum? întrebă Imogen când îl văzu pe Matt că se ridică în picioare şi se îndreaptă spre ei. Braganzi clătină din cap.

— Ne vom cunoaşte mâine şi spuneţi-i să-l aducă şi pe Larry Gilmore cu el. Poate să facă câteva fotografii Camillei şi lui Ricky.

— Dar nici măcar nu v-am spus că Larry este aici! a exclamat uimită. Chiar ştiţi totul, nu?

— Depun toate eforturile, i-a răspuns Braganzi modest. La revedere şi încă o dată vă mulţumesc pentru totul, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o, iar Imogen a înţeles perfect de ce Ducesa a renunţat la tot pentru el.

Făcu semne cu mâna după maşina care se depărta, în clipa următoare, Matt a fost lângă ea.

— Ce-a avut atâta să-ţi spună ticălosul ăsta? a întrebat-o cu asprime în glas.

— Pur şi simplu şi-a luat rămas-bun.

— Asta a fost tot, doar atât? Avea faţa în umbră, aşa că nu-i putea vedea expresia, dar degetele lui o strângeau dureros de braţ.

— Sigur că da. A fost cum nici că se putea mai minunat.

— Ai lipsit atât de mult, încât eram pe cale să trimitem o echipă în căutarea ta.

— Nu era nevoie. Au fost foarte drăguţi cu mine.

— Era şi cazul să fie după ce ai făcut pentru ei. Cum este ea? o întrebă dându-i drumul la braţ.

— O, dulce, frumoasă şi… Ei bine, genul vulnerabil. Unde sunt ceilalţi?

— În bar. Gilmore s-a îmbătat cui. Hai să intrăm să bem şi noi ceva. l-a cuprins umerii cu braţul şi timp de o secundă a strâns-o lângă el. iartă-mă că am ridicat vocea la tine, scumpo. Am fost îngrijorat în ce te priveşte.

A simţit cum urcă în ea un val uriaş de fericire, după care şi-a impus să se tempereze, să-şi aducă aminte de predica pe care i-a ţinut-o pe plajă în cursul dimineţii. Ar fi fost îngrijorat de oricine din grupul lor, care ar fi stat în casa lui Braganzi cât a stat ea.

În bar, Larry şi Tracey dansau.

— Eu sunt Larry *the Limpet,* strigă Larry vârându-şi mâna pe sub rochia lui Tracey.

— Aş vrea să încetezi cu gesturile astea grosolane, i-a zis ea placid, dându-i mâna la o

parte. În dansul lor, au trecut pe lângă uşa toaletei pentru doamne, pe care scria *Fetiţe.*

— Vreau şapte, comandă Larry, venind peste uşă, şi le vreau acum!

Nicky şi Cable se uitau la ei. Nicky se prăpădea de râs, dar nu şi Cable. James şi Yvonne plecaseră la culcare.

— Iubito, strigă Nicky sărind în picioare când a zărit-o, eşti bine?

Larry şi Tracey şi-au întrerupt dansul şi au venit şi ei, punându-i tot felul de întrebări.

— A fost minunat, o ţinea întruna Imogen, stânjenită şi totuşi fericită că este în centrul atenţiei. Casa este superbă în interior, iar tablourile sunt uluitoare.

— Probabil că au jumătate din galeriile *Uffizi* şi din Luvru, spuse Larry.

— Nu ţi-a fost frică? o întrebă Tracey.

— Nu, absolut deloc, nici măcar de Ducesă. A fost foarte prietenoasă şi… Ei bine, avea o grandoare absolut firească.

— Cum dracu'? izbucni Cable. Înainte de a se căsători cu Ducele nu era decât o actriţă de doi bani. Este la fel de banală ca orice gunoi.

— Prostii, interveni Nicky. Provin dintr-o familie absolut respectabilă. Păreau că se iubesc?

— Oh, da, iar Braganzi este uluitor. Ştie tot. Ştia totul despre… Era cât pe-aci să spună „noaptea trecută", dar nu era sigură cât de mult i-

a spus Matt lui Cable despre întâlnirea lor cu paznicii. Pare să ştie cine suntem noi toţi, adăugă în cele din urmă. Apăru Matt cu un pahar mare cu coniac pe care-l încălzea în mâini.

— La o gură, scumpo, şi povesteşte-mi tot.

— Vreau şi eu unul, sări Larry.

— Mulţumesc mult, bâlbâi ea luând paharul de la Matt. Şi, apropo, Matt, Braganzi a promis că-ţi acordă un interviu.

— De-abia ţi-am luat trei, îi spunea Matt lui Larry. Şi s-a oprit brusc. Ce-ai zis că face? întrebarea a răsunat ca o împuşcătură de pistol.

— A fost de acord să-ţi acorde un interviu, trebuie să te duci la el mâine la ora zece.

— M-ai dat gata! Lui Matt nu-i venea să creadă ce a auzit.

— Stai puţin, nu încă, poate să meargă şi Larry cu tine să facă nişte fotografii.

— Sfântă Fecioară, eşti un geniu! Cum, dracu' ai obţinut aşa ceva?

— L-am cerut. Singura condiţie este că vrea să vadă ce ai de gând să publici.

— Asta-i normal. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul lui. Scumpo, eşti într-adevăr o frumuseţe, o adevărată frumuseţe! Se aplecă şi o sărută pe amândoi obrajii. Iar de data asta Imogen nu s-a mai obosit să-şi reprime valul de fericire ce o năpădea. Pur şi simplu s-a desfătat văzându-l cât de încântat şi de copleşit era de veste.

— Nu pot să vin eu să fac poze în locul lui Gilmore? întrebă Nicky. Mi-ar plăcea să-mi încerc forţele cu Ducesa.

— Ştii, zice că eşti frumos, i-a spus atunci Imogen chicotind.

— A auzit de mine? o întrebă el surprins.

— Ei, da. Află şi tu că toţi cei din clasele superioare sunt capabili să se uite uneori la televizor. Iar unii dintre cei mai deştepţi pot chiar să şi citească. Gata, cine-mi cumpără ceva de băut? strigă Larry.

— Nimeni, a intervenit Matt ferm. O să bei nişte cafea ca să te trezeşti, altminteri mâine o să-ţi tremure mâna prea tare ca să fii capabil să mânuieşti un aparat de fotografiat.

— Doar una mică! N-o să facă nimănui niciun rău insistă Larry.

— Acum, că în sfârşit a catadicsit să-şi facă apariţia, zise Cable ridicându-se în picioare şi aruncându-i o privire plină de venin Imogenei, putem să mergem şi noi undeva să ne distrăm?

Matt a scos din buzunar plicul cu tăieturile din ziare despre Braganzi şi l-a aruncat pe masă.

— Poţi sate duci dacă vrei. Eu trebuie să citesc vraful ăsta. Acum, așează-te aici, Imogen, fată dragă, i-a zis bătând cu palma în scaunul de lângă el, şi, dacă nu eşti prea obosită, ce-ar fi să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat din momentul în care ai salvat copilul?

Capitolul 14

În în dimineaţa următoare Imogen s-a trezit târziu. Afară se instalase deja o nouă zi fierbinte.

Prin fereastra deschisă zări câţiva norişori albi împrăştiaţi pe albastrul minunat al cerului. Întinsă încă în pat, începu să se gândească la extraordinarele evenimente care s-au petrecut în ultimele 48 de ore: mai întâi, cum a transformat-o Matt la St. Tropez, apoi întâlnirea cu Antoine, un tip – după toate standardele – foarte bizar.

Au urmat ameninţările gărzilor lui Braganzi, sărutul de noapte bună al lui Matt şi avertismentul de a doua zi de dimineaţă, salvarea micuţului Ricky, descoperirea lui Nicky în pat cu Cable şi, în sfârşit, întâlnirea cu Braganzi şi Ducesa. *Să trăieşti şi tu puţin, să capeţi ceva experienţă,* îi spusese Matt.

Ei bine, categoric a făcut un început! Şi totuşi, când îşi privi faţa bronzată în oglindă, arăta la fel de tânără şi cu ochii la fel de rotunzi ca şi până atunci. Se uită la garoafa pusă la presat în jurnal şi oftă.

Nici nu se îmbrăcase bine, întrebându-se cum s-or descurca oare Matt şi Larry cu Braganzi, când

a auzit o bătaie la uşă. Era Tracey, care a venit să o ia la plajă.

— Este îngrozitor de cald, a spus Tracey când au ieşit pe faleză. Chiar şi tricoul ţi se pare o haină de blană.

— Larry s-a trezit de dimineaţă?

— Da, dar se simţea îngrozitor. N-am mai cunoscut un tip care să bea ca el. Cable asta este o pramatie, nu?

— Da, oftă Imogen.

— Am visat azi-noapte că mi-au căzut toţi dinţii. Ce-o fi însemnând asta?

— Probabil că eşti îngrijorată să nu-ţi cadă dinţii, i-a răspuns Imogen.

A constatat că până şi cei mai bronzaţi şi mai blazaţi francezi se ridicau în fund să se uite după Tracey, cu mersul ei legănat şi cu cascada de păr argintiu strălucindu-i în soare, iată un lucru care o va supăra şi mai tare pe Cable.

I-au găsit pe Yvonne şi pe James aşezaţi în mijlocul plajei. Yvonne tot bombănea ceva sub cartonul cu care îşi apăra nasul de soare arătând ca o gâscă ostilă.

— Bună, aţi dormit bine? Eu n-am dormit deloc. A fost mult prea cald. În afară de faptul că n-am putut închide ochii, mai am şi coşmarul ăsta îngrozitor cu înţepătura meduzei, iar când m-am dat jos din pat, m-am trezit şi cu o imensă ciupitură de ţânţar. Ca după aia să constat că apa

la duş era rece în dimineaţa asta.

— Cum te-ai descurcat aseară, Imogen? o întrebă James, care s-a bucurat, evident, când le-a văzut. Am fost îngrijorat ca nu cumva. Braganzi să facă din tine o a doua Patricia Hearst.

— A fost teribil de emoţionant, spuse Tracey întinzându-se pe un prosop mare, verde. Hai, Imogen, povesteşte-le.

Relatarea evenimentelor de seara trecută a fost totuşi uşor umbrită de atracţia provocată de Tracey când şi-a scos partea de sus a costumului de baie.

James, care tocmai o ungea pe Yvonne pe spate, a înţepenit în mijlocul unei mişcări, iar ochii i-au ieşit din cap! Toţi bărbaţii pe o rază de 200 de yarzi păreau la fel de afectaţi.

— Nu te opri, James, se răsti Yvonne, Iar tu întinde-te pe prosop, Tracey, şi încetează să mai atragi atenţia asupra ta. Povesteşte mai departe, Imogen. Cum era salonul Ducesei?

— Oh, era tot în mătase de un albastru-deschis, continuă Imogen, simţind că auditoriul nu era total captivat, mai ales că Tracey începuse acum să se ungă cu soluţia protectoare pe tot corpul.

— Asta o să mă ferească de razele ultraviolete, le-a spus ea.

Douăzeci de minute mai târziu, timp în care se părea să nu fi rămas bărbat pe plajă care să nu fi

făcut un ocol trecând pe lângă micul lor grup în drum spre apă şi să se întoarcă apoi exact pe acelaşi drum, arătându-şi muşchii şi stropindu-le, Yvonne n-a mai putut să suporte.

— Ai să te arzi, să ştii, Tracey. Neapărat trebuie să te acoperi. Iar ăştia… ăăă… sânii se ard cel mai rău.

— Cred că ai dreptate, a zis Tracey ridicându-se în picioare. Am să mă duc să înot.

Când a intrat în apă, în urma ei, la un interval foarte indiscret, a dat năvală un val de francezi.

— Mă duc să înot şi eu. Şi înainte ca Yvonne să poată spune ceva, James s-a repezit spre apă.

— Este dezgustător felul în care-şi flutură sânii, izbucni Yvonne. Este un exemplu foarte prost pentru James, mai ales faptul că Larry a venit cu ea. Mă întreb dacă ea o fi ştiind că este bărbat însurat.

Imogen şi-a vârât nasul în cartea lui Scott Fitzgerald. Renunţase la *„Tristram Shand*y".

— O să se ardă, a continuat să bombăne Yvonne, aşezându-şi cartonul pe nas. Oamenii nu-şi dau seama pur şi simplu că trebuie să o iei uşor pe o asemenea căldură. De aceea eu nu m-am ars niciodată.

Şi a ţinut-o întruna cu bombăneala, încât Imogen s-a bucurat foarte mult când i-a zărit pe Cable şi Nicky îndreptându-se spre ele.

Matt fiind plecat, era sigură că ei au profitat

de prilej ca să mai petreacă vreo două ore în pat şi, judecând după feţele lor posomorâte, cu siguranţă amândoi s-au sculat cu faţa la cearşaf.

— Bună dimineaţa, a sărit Yvonne, înveselindu-se când a văzut-o pe Cable atât de întunecată.

— Ce vezi bun la ea? izbucni Cable, aruncând jos salteaua împăturită. Vrei să o umfli tu, Nicky?

Nicky îi aruncă o privire care spunea clar – Umflă-ţi singură nenorocita aia de saltea! dar se răzgândi, se aşează pe vine şi şopti ceva în barbă.

— Am auzit că Matt s-a dus să-l vadă pe Braganzi, spuse Yvonne întorcându-se spre Cable. Trebuie să te bucuri pentru el.

— Ei bine, nu! Halal vacanţă, ce să zic, când îşi pierde vremea alergând după tot felul de istorii stupide. A plecat la nouă dimineaţa şi probabil că n-am să-l mai văd pe ziua de azi. O să stea cu siguranţă treaz jumătate de noapte ca să scrie nenorocitul ăla de material. Mi-a cerut chiar să-i găsesc o dactilografă. Poftim ce vrea el, într-un loc uitat de Dumnezeu ca ăsta! Se poartă tot mai mult ca Margate, adăugă uitându-se în jur pe plajă. Apoi s-a întors spre Nicky, care aproape că terminase de umflat salteaua: Ce-ar fi să mergem la St. Tropez astăzi?

— Nu, a răspuns scurt Nicky, zărind-o dintr-odată pe Tracey zbenguindu-se în apă cu James. Nu avem maşină.

— Ei bine, închiriem una, insistă autoritar urmărindu-i privirea.

— Prea complicat, o repezi Nicky, punând dopul la saltea şi aşezându-i-o la picioare. Şi este prea cald pentru condus. Ochii ei verzi aruncau flăcări.

Lucrurile încep să se înfierbânte şi aici, îşi zise Imogen.

— Mă duc să înot, anunţă ea pornind spre apă.

— Şi eu, sări Nicky, urmând-o imediat. Arăţi foarte ispititoare astăzi, draga mea. Hai să ieşim din raza de acţiune a inamicului.

— Aici suntem, strigă Tracey, făcându-le semne disperate. Părul ei blond şi lung plutea în apa verzuie ca al unei sirene. Este o apă minunată. Ce faci în dimineaţa asta, Nicky?

— Admir cum dai piept cu valurile sau mai curând cum îţi vălureşti pieptul!

Au izbucnit toţi în râs, împroşcându-se cu apă. Apoi Nicky a pornit înot, cu crawl-ul lui spectaculos, până ia ponton şi înapoi.

— O, ce-aş vrea să pot înota şi eu aşa, îl admiră Tracey.

— Te învăţ eu. Întinde-te cu abdomenul pe mâinile mele. Acum mişcă un braţ, uite aşa, şi lăsă capul jos. Tracey se îndreptă chicotind şi scuipând apă.

— N-aş zice că ăsta-i chiar abdomenul!

— Ei bine, ceva mai sus sau mai jos, zâmbi

Nicky.

Şi dintr-odată au încetat să mai râdă şi au rămas cu ochii pironiţi unul în altul. Oh, Dumnezeule, se întrebă Imogen nervoasă, dar şi încântată, ce-o să zică acum Cable!?

— Haide, Imogen, o strigă James râzând. Vino să-ţi dau şi eu lecţii de înot. Au izbucnit din nou toţi în râs, comportament deloc de natură să le îmbunătăţească starea de spirit Yvonnei sau lui Cable.

Când au ieşit, în sfârşit, din apă, Yvonne la trimis imediat pe James să-i aducă nişte limonadă de la un chioşc.

— Poţi să-mi aduci şi mie o vodcă şi o apă tonică cu gheaţă şi lămâie? îl rugă Cable.

— Vin cu tine să te ajut, a sărit Nicky. Mi-ar prinde bine şi mie un păhărel.

Yvonne îşi concentră atenţia asupra lui Tracey, care se aşezase pe saltea şi îşi descurca părul.

— Scumpa mea, îl cunoşti de mult pe Larry?

— Nu chiar.

— Ei bine, consider că trebuie să ştii ceva despre el. Pot să fiu sinceră ca tine? Este căsătorit.

— O, da? răspunse Tracey câtuşi de puţin impresionată. Este drăguţă?

— Foarte, evident. Şi au o căsnicie fericită de 17 ani.

— Ei bine, atunci era cazul să-şi ia o vacanţă, replică Tracey. Când o să se întoarcă acasă la ea o să fie cu atât mai drăguţ.

— Dar pune-te în locul soţiei lui, nu se lăsă deloc Yvonne. Cum crezi că se simte ea în clipa asta, abandonată în Islington cu copiii, în timp ce tu te bronzezi pe Coasta de Azur pe banii soţului ei?

O umbră căzu pe cartea Imogenei. Şi-a ridicat privirea şi a sărit în picioare ca să-l vadă pe Larry cu aparatul de fotografiat atârnându-i de gât.

Larry a dus un deget la gură, făcându-i semn să nu scoată niciun cuvânt.

— Draga mea, continuă Yvonne stârnită de subiect, nu îţi dai seama cât de uşor pot fi ademeniţi trupeşte bărbaţii? Nu este nicio problemă pentru ei să calce strâmb când văd o faţă drăguţă. Dacă eu i-aş încuraja, sute de bărbaţi şi de soţi ar alerga după mine, dar n-ar fi cinstit. Bărbaţii sunt ca nişte animalei Noi, femeile, trebuie să avem grijă cum ne purtăm.

Larry s-a furişat în spatele Yvonnei şi răcnindu-i cu putere în ureche, a făcut-o să tresară atât de tare, încât aproape să cadă jos de pe saltea.

— Cum îndrăzneşti? ţipă la el.

— Ham-ham! urla Larry. Ham-ham! Sunt un animal căzut pradă pierzaniei din cauza unei fete drăguţe. Ham ham! Nasul ăsta ţi se potriveşte

grozav, nu ştiu de ce-l mai scoţi. Şi punând mâna pe aparatul de fotografiat, îi făcu repede o serie de poze.

— Lasă jos aparatul ăla, răcni Yvonne, smulgându-şi furioasă nasul.

— Ştii ce, atunci încetează să-i mai speli creierii lui Tracey. Ca să nu mai vorbim că nici nu prea ai cu ce să speli!

— Bună, Larry, îl salută Nicky, revenit cu James şi cu o tavă plină cu pahare, precum şi cu un cornet cu două bule de îngheţată de căpşuni, care începuse să se reverse. Cum a mers?

— Fantastic! Şi înşfăcă vodca cu tonic a lui Cable, dând-o peste cap dintr-o înghiţitură.

— Cum este Ducesa? sări şi James.

— Senzaţională! Iisuse, ce femeie frumoasă! Tocmai m-am întors de la aeroportul din Marsilia, de unde am trimis patru role de film la Londra.

— Unde este Matt? îl întrebă Cable.

— Este încă acolo, mai stau de vorbă. Braganzi a fost uimitor de deschis şi de sincer.

— Îşi poate permite să fie dacă o să vadă materialul înainte de a fi publicat, a spus cu răutate Cable. Ai putea să-mi dai şi mie ceva din paharul meu, Larry.

— Oh, scuze, scumpo, i-a răspuns dând şi ultima picătură peste cap. Aduc într-un minut încă una pentru amândoi.

— Fii atent! sări Yvonne. M-ai murdărit toată

de îngheţată. Pentru cine este?

— Pentru Tracey, a spus Nicky dându-i cornetul. Structura ei mi-a sugerat-o întrucâtva pe a ta.

— Zău? chicoti Tracey. Eşti îngrozitor, Nicky.

— Mă duc să înot, anunţă Cable, băgându-şi părul negru într-un turban galben. Vii, Nicky?

S-au privit o clipă intens, după care el a izbucnit în râs şi, luând-o de umeri, au pornit împreună spre apă.

— Mă duc şi eu, anunţă Yvonne, deranjată încă, evident, de prezenţa lui Larry.

Larry şi-a scos cămaşa şi pantalonii, sub care avea chiloţi de baie. Trupul lui musculos, bine făcut, era deja foarte bronzat. *Man Tan,* soluţia de bronzat pentru bărbaţi, îi lăsase picioarele cu dungi, aşa cum subliniase deja Tracey. A izbucnit în râs când i-a surprins privirea Imogenei.

— Este extraordinar de dificil să o foloseşti pe picioarele păroase, i-a explicat aşezându-se lângă ea. Ai obţinut un lucru extraordinar pentru Matt, să ştii. Subiectul este grozav. Şi, categoric, ai avut mare succes la Braganzi şi Ducesă. Ţi-au ridicat osanale toată dimineaţa. Nu ţi-au luat foc urechile?

— Nu, dar sânii mei da, l-a întrerupt Tracey întorcându-se pe burtă şi luând cartea Imogenei.

Larry se uită spre mare. Îi văzu pe Nicky şi Cable, ajunşi înot pe ponton, unde era clar că se

certau.

— Cable este moartă după jucătorul ăsta drăguţ de tenis, zise Larry cu vocea lui tărăgănată. Probabil că este cea mai recentă cucerire a ei.

— O, flirtează şi ei puţin, interveni James. Foarte drăguţă fată, dar cam greu de stăpânit. În ce mă priveşte, eu sunt unul dintre norocoşi. Şi începu să sufle în pahar bule de aer cu paiul. Draga de Yvonne nu s-a uitat niciodată la un alt bărbat.

— Şi eu sunt unul dintre norocoşi, spuse Larry. Niciun alt bărbat nu s-a uitat vreodată la draga de Bambi.

Nu este drept, îşi zise Imogen. Şi Matt, şi Cable au spus că este foarte atrăgătoare. Larry a dat peste cap paharul lui Cable.

— Cine mai vrea? Tu ce bei, James?

— Vodcă cu suc de ananas. Cred că am să devin dependent de băutura asta, îmi place foarte mult. Dar pentru Dumnezeu, să nu-i spui Yvonnei!

— Iar tu, Tracey?

— Deocamdată nu vreau nimic, i-a răspuns, lingându-şi îngheţata, cufundată încă în Scott Fitzgerald-ul Imogenei. Şi-a aruncat privirea pe supracopertă şi din gură i-a ieşit un porumbel: Scrie bine Bodley Head, asta. A mai scris şi alte cărţi?

— Mor de foame, s-a plâns Nicky. Plaja se

golise, fiind ora prânzului. Haideţi să găsim un restaurant drăguţ şi răcoros, să mâncăm ceva.

— Şi să bem ceva, a sărit Larry.

În drum, au trecut pe la hotel, unde Cable a găsit un bilet pentru Matt.

— Ura! exclamă deschizându-l. Este de la Blaker-Harrises. Diseară o să fie o mare petrecere şi suntem invitaţi cu toţii.

— Va fi lume elegantă? întrebă Yvonne.

— Foarte. Multă lume bună.

— Oh, dragă, am început să mă cam intoxic de hogh-life. Ducesa dimineaţa, Blaker-Harrises seara.

— Ce vreţi să mâncaţi? i-a întrebat James după ce s-au aşezat ia masă, într-un mic restaurant tapetat cu năvoade de pescuit şi cu vedere spre mare. Mâinile sus cine vrea *Salad Nicoise.*

— Eu vreau un *avocado,* a spus Tracey.

— Eu o vodcă enormă. Ăsta era Larry.

Se pune în mod deliberat din nou pe băut, îşi zise Imogen. Pe lângă ei trecu un chelner cu un platou plin cu languste rozalii, îndreptându-se spre o masă dintr-un colţ. Imogen se simţi iar nefericită, aducându-şi aminte cum a mâncat languste cu Matt la St. Tropez. Se întrebă pentru a suta oară cum s-o fi descurcat.

Erau la cafea când a apărut. Cable şi Yvonne discutau despre toaletele pentru petrecere.

Nicky îi făcea discret ochi dulci lui Tracey,

vorbind în acelaşi timp cu James despre Forest Hills, iar Larry tocmai comanda încă o sticlă de vin când Imogen îl zări pe Matt stând în cadrul uşii, uitându-se la ei.

Nu mă pot stăpâni, îşi zise ea mâhnită. De fiecare dată când îl văd, îmi vine să mă reped ca un câine, să dau din coadă şi să sar pe el.

— Matt, îl strigă Larry. *Bonjour,* stăpânul meu. Ce se întâmplă la *Château* Braganzi? Amesteca fără nicio problemă engleza cu franceza. Matt a tras un scaun şi s-a aşezat între el şi Cable.

— Iisuse, ce mai poveste! Este atât de fierbinte, încât mă înspăimântă.

— Ei bine, bea ceva şi n-o să te mai înspăimânte, i-a zis Larry.

— Nu, mar bine rămân treaz. Am nevoie de toată iscusinţa de care sunt în stare. Vreau nişte cafea. Te simţi bine, iubito? o întrebă pe Cable, apoi, fără să-i dea răgaz să răspundă, s-a întors către Imogen. Îţi trimit amândoi dragostea lor. Mi-au dat un cadou pentru tine, dar l-am uitat acolo. Ţi-l aduc diseară, când mă duc să le arăt ce-am scris – asta dacă am să reuşesc să scriu ceva.

— Scrie-l mai bine acum, după-amiaza, a intervenit Cable. Blaker-Harrises dau o petrecere în seara asta.

— Ei bine, or să se descurce fără mine, a zis Matt.

— Este ridicol, izbucni ea. Nu poate să-ţi ia

prea mult, doar nu scrii un roman.

— Ba al naibii de aproape. Tocmai am vorbit la ziar, or să ţină pagina întâi deschisă pentru asta. Nu poţi să prelucrezi toate informaţiile primite în două ore.

— O să fie o grămadă de lume bună la Blaker-Harrises. Vine şi Rod Stewart, zise provocator Cable.

— Păi atunci nici n-ai nevoie de mine. Cum a terminat cafeaua, s-a ridicat în picioare. Acum plec. Mi-ai găsit o dactilografă?

— Nu, i-a răspuns Cable ţâfnoasă.

— Iisuse!

— Aş fi încercat, dar am avut o mulţime de lucruri de făcut în dimineaţa asta, a adăugat ea defensiv.

— Nu am nicio îndoială că unul dintre ele a fost cât se poate de omenesc.

— Ce vrei să spui? îl întrebă, rămasă o clipă aproape fără silfi are.

— Ar trebui să strângi după prietenii tăi. Unul dintre ei a lăsat ăsta pe pat, azi-dimineaţă, şi-i aruncă pe genunchi medalionul lui Nicky.

După o tăcere absolut penibilă, îi reveni graiul:

— Oh, este al lui Nicky. Robinetul de apă fierbinte nu a funcţionat în camera lui, aşa că a venit să facă un duş la noi. Poate vorbeşti tu cu madame, având în vedere că sunteţi prieteni.

Matt îl privi câteva momente gânditor pe Nicky, după care izbucni în râs.

— Aş fi jurat că vreo câteva duşuri reci ţi-ar fi priit grozav, Nicky, băiete! După care a dispărut.

Din nou s-a lăsat o lungă tăcere penibilă.

— Eu mă duc la coafor în după-amiaza asta, a zis în cele din urmă Yvonne.

— Şi eu, nu se lăsă mai prejos Cable.

— Ce-ai zice de o plimbare cu hidrobicicleta? o întrebă Nicky pe Tracey.

Larry privea pe fereastră ceaţa fierbinte care dansa deasupra drumului ce ducea afară din sat.

— Eu cred că o să ningă. Mai vreau o vodcă.

Larry, Imogen şi James s-au întors pe plajă, unde cei doi au învăţat-o să joace poker. Dar n-a trecut mult şi căldura, ca şi masa îmbelşugată, l-au doborât pe James, care s-a retras la hotel pentru siestă. Larry îşi luă aparatul de fotografiat.

— Hai să ne plimbăm pe plajă. Aş vrea să-ţi fac câteva poze.

— Oh, te rog, nu, bâigui ea. Nu sunt deloc fotogenică.

— Nu fi proastă, zise Larry. Fotografiile le fac eu.

Şi a fost atât de gentil, atât de discret, a filmat-o atât de mult, încât n-a trecut prea multă vreme şi s-a simţit complet relaxată, pozându-i în orice poziţie pe care i-o sugera – pe stânci, vâslind sau sprijinită de dig.

— Ţi-a spus cineva ce fată frumoasă eşti?

— Da, unul sau doi, a zis cu amărăciune, după care s-au grăbit să alerge la altele, iar mie să-mi spună că sunt prea lipsită de orice experienţă… Larry îşi ridică privirea spre ea.

— Te cam derutăm, nu? Trebuie să-ţi spun că suntem o adunătură mult prea decadentă pentru tine, excepţie făcând poate Yvonne, dar femeia asta, o ticăloasă frigidă, este prea de-ajuns ca să te facă să-ţi pierzi respectabilitatea pe viaţă. Întoarce uşor capul spre mare, scumpo, dar priveşte în acelaşi punct.

— Lui Matt pare că nu-i place însă lucrul ăsta. Tentaţia de a vorbi despre el era prea puternică.

— Matt este altfel, a zis Larry schimbând filmul.

— În ce sens? îl întrebă, lăsând să-i cadă părul pe faţă ca să nu vadă că roşise. Vreau să spun că în clipa în care i-a dat medalionul ăla lui Cable, trebuie să fi ştiut ce a făcut ea cu Nicky, dar n-a părut să-i pese câtuşi de puţin. A fost mult mai supărat pe ea pentru faptul că nu i-a găsit o dactilografă.

— Matt se transformă complet când lucrează. Până când o să termine materialul ăsta, şi o să fie trăsnet – întoarce capul uşor la stânga, scumpo –, din partea 1 ui Cable poate să se culce cu cine vrea.

— Trebuie să fie teribil de supărător pentru

ea. Este atât de frumoasă!

— Nu este ceva special. O mică pramatie răsfăţată, care nu ştie ce vrea.

— Îl vrea pe au.

— Printre alţii. Am însă sentimentul că, de fiecare dată când îl înşală, îl deranjează tot mai puţin – capul puţin sus, scumpo –, iar dacă o să-i lase frânghie suficientă, o să se spânzure singură.

Imogen chicoti, se simţi ceva mai bine. şi-şi permise chiar să viseze puţin – cum o să aibă ea o slujbă la biblioteca ziarului la care lucrează Matt, cum el o s-o coopteze să-l ajute la un subiect, după care rămân împreună.

— Destul cu munca pentru o după-amiază, a decis Larry. Hai să mergem să bem ceva. Începu să-şi mijească ochii privind spre mare. Unde naiba este hidrobicicleta aia? Sper că Nicky nu s-a înecat fără Tracey!

— Este o fată drăguţă. De fapt, de când aţi venit voi, aseară, este mult mai bine totul. Petrecerea asta la care o să mergem va fi ceva foarte simandicos?

— Ridicol de simandicoasă, dar sunt sigur că o să ne distrăm pe cinste.

S-au oprit în primul bar întâlnit pe faleză. Au trândăvit cu un pahar în faţă, privind leneş forfota de oameni.

— Fata aia n-ar trebui să poarte bikini, îi spuse Larry când trecu pe lângă ei o brunetă

plină. Ar trebui să poarte un trend!

— Ştii, ar fi trebuit să vezi ce senzaţie a provocat azi-dimineaţă Tracey pe plajă. Când a plecat să înoate, parcă era băieţelul din poveste cu flautul fermecat, care a atras toţi şobolanii în apă.

Larry nu i-a răspuns. Întorcându-se spre el, a văzut că se făcuse alb ca o coală de hârtie la faţă.

Privea îngrozit o femeie frumoasă, cu un pâr castaniu-deschis tuns scurt, cu pometii obrajilor foarte înalţi. Femeia mergea de mână cu un bărbat mult mai tânăr, cu înfăţişare sportivă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Imogen.

Larry a luat paharul cu o mână tremurândă şi a tras o înghiţitură zdravănă.

— Te rog, spune-mi, insistă ea. Sunt sigură că nu este ceva în ordine. Pari atât de... Ei bine, atât de vesel, dar cred că asta nu este decât o faţadă.

A tăcut multă vreme, mâhnit şi plin de Amărăciune, imogen a înţeles ce luptă se dădea în el.

Apoi, a tras adânc aer în piept şi i-a spus:

— Femeia aceea... Am crezut o clipă că este Bambi.

— Dar Bambi este în Islington!

— Nu, nu este. Este pe aici, pe undeva, cu iubitul ei. M-a părăsit acum vreo două săptămâni.

— O! a exclamat stânjenită Imogen. Sărmanul de tine!

— N-am vrut să mă compătimească toată

lumea. A fost vina mea. Cred că am neglijat-o. Am muncit foarte mult în ultimii doi ani ca să putem trăi şi să plătim taxele şcolare. Veneam în fiecare seară acasă mort de oboseală şi mă prăbuşeam în faţa televizorului cu un whisky în mână. Eram mult prea preocupat de problemele mele ca să-mi dau seama că este nefericită.

— Dar când a început să iasă cu celălalt bărbat?

— Cred că anul trecut. Dintr-odată a început să-mi găsească tot felul de cusururi. Dacă se strica maşina de spălat, era vina mea. Ajunsesem să-mi fie frică să mă mai întorc acasă. Era ca şi cum aş fi fost paraşutat pe un câmp minat. Privind acum în urmă, îmi dau seama că se certa cu mine ca să găsească o justificare pentru faptul că se îndrăgostise de tipul ăla.

— Cum ai aflat?

— Într-un mod absolut stupid, zău! în fiecare miercuri mergea la nişte cursuri de olărit. De obicei eu rămâneam cu copiii. Se întorcea destul de des târziu, spunându-mi că a ieşit cu restul clasei la un pahar. Şi într-o zi m-am întâlnit cu profesorul ei pe stradă, care mi-a spus că „vai ce păcat că nu mai vine la ore, pentru că era foarte talentată”. M-am dus întins acasă şi a recunoscut totul. Altă dată i-aş fi învineţit ochii, dar n-am vrut să fiu acuzat că sunt un porc şovin, aşa că am început să mă îmbăt cui în fiecare seară.

— Şi Tracey?

— Ea nu este decât de faţadă. Este o fată drăguţă, dar având în vedere cantităţile de alcool pe care le ingurgitez, în momentul de faţă nu-i sunt oricum de niciun folos. Cel mai bun lucru pentru ea ar fi să se cupleze cu Nicky. Sunt o pereche potrivită din punct de vedere intelectual! Ştii, îmi pare sincer rău că am căzut pe capul tău cu toate problemele mele, îi spuse luându-i mâna.

— Îmi place să ascult. De altfel m-am simţit complet inutilă în vacanţa asta. Bine, dar nu există posibilitatea să dai în orice clipă nas în nas cu Bambi?

— Ştiu că stă cu iubitul ei undeva, pe Riviera, continuă ridicând din umeri. Este teribil de bogat, aşa că trebuie să fie pe undeva unde-i foarte scump.

— Matt ştie?

— Da. A înţeles totul aseară.

Când s-au întors la hotel, Cable şi Yvonne, cu părul proaspăt spălat şi aranjat, beau ceai cu lămâie împreună cu Nicky şi James.

— Cred că am să mă duc să sun la ziar, să văd dacă au ajuns filmele, a anunţat Larry.

— La ce oră trebuie să fim la paradă? întrebă Imogen.

— Începe la opt, dar nu cred că ar trebui să ne arătăm înainte de nouă, nouă şi jumătate, i-a răspuns Yvonne.

— Ca intrarea să fie spectaculoasă, bombăni Nicky.

— Este cinci, spuse James uitându-se la ceas. Am timp să sun şi eu la birou să văd dacă totul este în ordine.

După care Nicky a decis că trebuie să-şi sune şi el agentul, iar Cable şi Yvonne au ajuns brusc la concluzia că şi ele trebuie să-şi sune agenţii.

Imogen se întrebă dacă n-ar fi cazul să dea şi ea un telefon la bibliotecă, dar ce ar putea întreba? Dacă maiorul a returnat, în sfârşit, *„The Hite Report”?* Dacă Lady Jacintha continuă să-l confişte pe Dick Francis? Mai bine se duce sus şi se spală pe cap. Pe scări se întâlni cu Cable, care cobora furioasă.

— Matt şi-a pierdut simţul umorului. Pur şi simplu nu este în stare să-şi scrie materialul. A sărit la mine, doar pentru că i-am cerut nişte mărunţiş pentru telefon. Va trebui să împrumut de la Gilmore.

Imogen s-a întors şi a ieşit din hotel. A mers la cea mai apropiată cafenea de unde a cumpărat şase cutii de bere la gheaţă şi două sandvişuri franţuzeşti mari, cu pâine şi cârnăciori.

Când a revenit, a văzut-o pe Cable dând aprinsă din gură în cabina telefonică din hol, aşa că a urcat iute scările şi a bătut la uşa lui Matt. Niciun răspuns. A mai bătut o dată.

— Intră, tună vocea lui. Ce dracu’ mai vrei

acum?

Stătea pe un scaun prea mic pentru el şi bătea la o maşină de scris aşezată pe o măsuţă care tremură şi trepida la fiecare literă. Avea cămaşa udă de transpiraţie – părea un uriaş care încearcă să călărească un ponei de Shetland. Avea umerii rigizi de încordare şi exasperare. În jurul lui, podeaua era plină de foi de hârtie făcute ghem.

— Nu poţi să mă laşi în pace nici măcar cinci minute? a spus printre dinţii strânşi. După care s-a întors; a clipit des şi şi-a dat seama că este Imogen.

— A, tu erai!

— Mi-am zis că ar trebui să mănânci ceva – şi să bei poate nu acum, mai târziu, a bâiguit nervoasă. N-ai mâncat nimic la prânz. Trebuie să mănânci ceva.

Furia i s-a mai potolit puţin.

— Foarte drăguţ din partea ta, scumpo.

— Merge mai bine?

— Deloc. Îşi dădu părul umed de pe frunte. Ba chiar mai prost. Mi s-a blocat total creierul. Şi trebuie să-i arăt materialul lui Braganzi înainte de miezul nopţii. Tocmai asta este nenorocirea, că trebuie să-l vadă el. Este ca şi cum ar trebui să-l prelucrezi pe Marchizul de Sade, ca să fie propovăduit în biserică!

Ochii parcă erau două găuri imense pe faţa lui bronzată. Îşi destinse spatele încordat.

I s-a părut brusc atât de obosit, de pierdut şi de înfrânt, încât a simţit o dorinţă aprigă să-i strângă capul la piept şi să-l mângâie până se eliberează complet de încordarea astă puternică.

— Eu nu mi-aş face probleme în legătură cu ceea ce or să creadă ei, se porni dintr-odată. Sunt sigură că dacă ai să arăţi cât de mult se adoră unul pe altul, ce sacrificiu au fost nevoiţi să facă, cum merge relaţia lor şi că el nu este deloc un ticălos chiar lipsit de inimă, în rest n-o să-i intereseze nimic. Pe fapt, ei sunt îngrijoraţi să nu apară ceva de natură să-i prejudicieze Ducesei şansele de-a-şi revedea copiii… Dar, oricum, tu ştii toate astea. Şi eu intram în panică la examene, când trebuia să fac o compoziţie.

S-a întins şi a luat o cutie de bere, pe care a deschis-o.

— Continuă, a îndemnat-o el.

— Aşa că mă prefăceam că nu scriu câtuşi de puţin o compoziţie, ci doar o scrisoare pe tema respectivă, pe care să o trimit acasă, pentru Juliet, şi atunci încercam să o fac să fie cât mai amuzantă pentru ea.

Matt a zâmbit pentru prima dată.

— Crezi oare că ar trebui să mă prefac şi eu că-i scriu lui Basil?

— Ei da, chicoti ea, poate că cumva ceva de genul ăsta.

— Te duci la petrecerea pe care o dau Blaker-

Harrises? i-a răspuns dând din cap. Ei bine, a continuat ei, pentru Dumnezeu, te rog să-ţi pui o centură de castitate şi o vestă antiglonţ. O să se transforme totul într-o adevărată orgie.

Şi s-a întors la maşina lui de scris, concediind-o, dar în clipa în care ieşea pe uşă, Matt i-a mulţumit încă o dată.

Tocmai începuse să se spele pe cap, când la uşă a bătut Larry.

— Mă întorc la hotel să fac un duş şi să mă schimb, i-a spus el. Vin cu Tracey să te luăm pe la opt şi jumătate. Nu vrem să pierdem nicio clipă din valorosul timp dedicat băuturii.

— Cu ce să mă îmbrac? îl întrebă ea.

Gilmore s-a îndreptat spre dulap şi a aruncat o privire peste conţinut.

— Pantalonii roz şi topul roz-pal. O să-ţi vină uluitor, acum, că eşti bronzată.

— Este o toaletă destul de elegantă?

Imogen se cam îndoia.

— Perfectă. Vreau să le eclipsezi pe toate. Şi ţine minte – fără sutien.

Ce sens are să se îmbrace pentru bal când nu există nici cea mai mică şansă să apară Prinţul Fermecat? se întrebă ea apatică.

Capitolul 15

— Hei, arăţi destul de bine pentru a... Ei, da, arăţi destul de bine pentru orice! a exclamat Larry când au venit s-o ia la petrecere. Într-adevăr, o să faci furori cu topul ăsta.

— Îţi place?

— Da, iar ce se află sub el îmi place şi mai mult.

— Nu este cam prea strâmt? l-a întrebat ea cu îndoială. Şi eşti sigur că pantalonii ăştia merg?

— Perfect. De ce trebuie să porţi ceva scump ca* să mergi într-o asemenea îmbulzeală.

Larry era îmbrăcat într-un costum gri-deschis şi cămaşă neagră, care mergeau foarte bine cu părul lui grizonant.

— Şi tu arăţi bine, îl complimentă Imogen.

În timp ce coborau scările, au auzit zgomotul neîntrerupt făcut de maşina de scris a lui Matt.

— Asta-i bine! a exclamat Larry. Înseamnă că s-a adunat, în sfârşit.

Era o seară de-a dreptul înăbuşitoare. Tracey, James şi Nicky, toţi foarte bine dispuşi, beau ceva la bar. Tracey era îmbrăcată într-o rochie neagră, adânc decoltată în faţă şi atât de despicată în spate, încât i se vedeau chiloţii roşii. James purta la butonieră o garoafă purpurie.

— N-am fost niciodată la o petrecere în high-life, spunea el. Sper să fie şi Bianca Jagger acolo.

— Apropo, cine sunt Blaker-Harrises ăştia? întrebă Nicky.

— El a făcut avere din conserve pentru clini, le explică Larry. Am impresia că stau cu nişte broscari bogaţi, parcă Ducharme, care dai petrecerea asta. Credeţi oare că Yvonne şi Cable vor fi totuşi gata? Aş bea pe cheltuiala lui monsieur Ducharme mai degrabă decât pe buzunarul meu.

— Ei bine, sunt gata, au auzit o voce veselă şi a apărut Yvonne într-un vârtej de verde-crud – sandalele erau tot verzi şi avea o fundă verde în buclele ei roşii.

— Arăţi minunat, draga mea! o complimentă destul de îndoit James.

— Ca o *creme de menthe* frapată, nu se putu abţine să nu şoptească Larry.

— Parcă ai spus că este perfect să mă îmbrac în pantaloni, a bombănit Imogen.

— Iar vestea cea mai grozavă, continuă Yvonne, este că tocmai m-a sunat agentul meu şi m-a anunţat că sunt pe lista scurtă pentru rolul Jane Bennet, din noul serial al BBC*, „Mândrie şi Prejudecată*".

Toată lumea se forţă să-şi exprime entuziasmul prin diverse exclamaţii, iar James chiar a sărutat-o, dar delicat, să nu-i strice coafura.

— Când ai să ştii precis? o întrebă Nicky.

— Într-o zi sau două. Filmările încep în trei săptămâni. Nu-i aşa că este extraordinar? Ochii ca

mărgelele i-au căzut brusc pe Imogen. N-ar trebui totuşi să te duci să te schimbi? O să ajungem teribil de târziu.

— S-a schimbat deja, a intervenit Larry. Nu crezi că nu ţi se potriveşte rolul lui Jane, Yvonne? Este o fată, prin firea ei, foarte amabilă.

Yvonne a fost scutită de oboseala de a găsi un răspuns cu adevărat ucigător de apariţia lui Cable, care arăta senzaţional într-o rochie făcută toată numai din pene de păun. Era fără mâneci şi urma îndeaproape linia corpului, oprindu-se exact deasupra genunchiului. Două pene de păun stăteau cuibărite în părul negru ca abanosul, strâns în coc.

Îşi fardase ochii în albastru-păun, ceea ce-i făceau să pară de un turcoaz strălucitor, mai curând decât verzi. Nicky a scos un fluierat de admiraţie. James a rămas cu gura căscată. Iar Yvonne pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la ea şi strângea tot mai tare din buze.

— Este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, zise Tracey.

— Mă duc să mă schimb, mormăi Imogen.

— Nu mai avem timp, i-a spus Larry, apucând-o de încheietura mâinii. Mă surprinde că n-ai împrumutat ciocul de carton cu care-şi apără Yvonne nasul ca să completezi tabloul, Cable, scumpo!

Soarele se cufunda în mare când taxiul a

pornit pe drumul ce mergea paralel cu coasta.

— Îmi pare bine că se întunecă, spuse Tracey adăugând încă un strat de rimel pe genele ei false. Machiajul pentru petreceri arată mult mai bine seara.

Imogen îşi dorea din toată inima să fi fost şi Matt acolo, ca să aibă grijă de ea. Era sigură că de îndată ce vor ajunge la petrecere, Larry o să se îmbete şi o să dispară. Nicky o mângâia deja pe furiş pe Tracey, aşa încât nu se putea aştepta la prea mult sprijin. nici din partea lui.

După o curbă, taxiul a pătruns pe o alee cu pietriş mărunt. De o parte şi de alta, cât vedeai cu ochii, numai viţă-de-vie şi măslini.

În faţă, apăru pe fundalul amurgului o imensă casă albă, cu ferestrele puternic luminate.

— Este un adevărat palat! a exclamat Tracey.

Înaintea lor, dintr-un Rolls Royce a coborât un bărbat într-un costum roz, cu păr roşu şi roz, care a sunat la uşă.

— Cred că este David Bowie, zise Larry.

— O, Doamne! exclamă înfundat Imogen.

În timp ce urcau treptele de marmură, un majordom a deschis uşa. Apoi o fată în casă le-a condus pe Imogen şi pe Tracey sus, într-o încăpere cu pereţii tapetaţi în satin roz. Podeaua era acoperită cu un covor gros de blană, iar patul era plin de haine de blană – oaspeţii trebuie să şi le fi pus doar ca să le arate, pentru că noaptea era de-a

dreptul sufocantă.

— Primiţi şi haine din bumbac? a întrebat Tracey scoţându-şi blazerul alb şi dându-i-l fetei.

Cable şi Yvonne erau încă ocupate să-şi aranjeze părul în oglindă.

— Sunt sigură că l-am zărit pe Omar Shariff, spunea Yvonne.

De la fereastră, Imogen a văzut o grădină imensă, presărată ici şi colo cu mici bazine acoperite de nuferi, cu colivii pline cu păsări multicolore, două piscine luminate cu felinare şi, în depărtare, marea.

A coborât, cu nervii încordaţi, şi l-a găsit pe Larry care o aştepta stând de vorbă cu o blondă superbă.

— Imogen, scumpo, ea este gazda noastră, Claudine. Uită-te bine la ea, s-ar putea să n-o mai întâlneşti în seara asta.

Dar înainte ca Larry să mai spună ceva, Claudine i-a venit în întâmpinare şi a prins-o de ambele mâini.

— Domnişoară Brocklehurst, mă bucur nespus să vă cunosc. Ce coincidenţă fantastică să fiţi în vacanţă cu Matt şi Nicky Beresford! Iar în clipa următoare a tras-o după ea într-o imensă sală care părea că clocoteşte de feţe bronzate cu ochi în continuă mişcare, în căutare de noi distracţii.

— Să-l aşteptăm pe Larry, o rugă Imogen.

— Care Larry? întrebă aproape ţipând

Claudine ca să se facă auzită. Şi, vârându-i în mână un pahar, a început să o târască după ea de ia un grup la altul strigând: Ea este minunata Imogen Brocklehurst… Şuşoteli… Da, într-adevăr, ea l-a smuls pe băieţelul lui Braganzi din ghearele morţii.

Toată lumea a izbucnit în oh-uri şi ah-uri, de parcă Claudine le-ar fi prezentat prăjitura de Crăciun, flambată în flăcările albăstrui ale coniacului!

„Încântat!" „Bună! „Salut, Imogen, mă bucur să te cunosc." „Bună. Îmi pare bine" … Lumea se înghesuia să o cunoască.

Imogen s-a întors îngrozită spre Claudine.

— Dar ce naiba le-ai spus?

„Chiar ai cunoscut-o pe Ducesă? Cum este? Pare să ţină la Braganzi? "… întrebările ţâşneau de pretutindeni.

— Oh, încetează, strigă Imogen după Claudine, pe punctul să dispară. Te rog, nu le mai spune nimic. Braganzi nu vrea publicitate!

Acum toată lumea se înghesuia în jurul ei, dornici toţi să le fie prezentată. A fost atât de absorbită să le răspundă la întrebări, încât a constatat că, fără să-şi dea seama, a terminat paharul pe care-l avea în mână. Băutura a fost delicioasă şi semăna mai curând cu un fel de Coca amestecată cu salată de fructe. În clipa în care a lăsat paharul jos, s-a trezit cu altul în mână.

„Cum şi-a mobilat casa?” „Clinii de pază sunt atât de fioroşi cum se spune? u „Nu ţi-a fost teamă de Braganzi?” „O ţine în lanţuri, acolo, la el? „S-a ofilit?”, Am auzit că Ducele…”

Tot mai mulţi se înghesuiau în jurul ei, punându-i tot felul de întrebări, care mai de care mai năstruşnică. În cele din urmă cineva o prezentă lui Larry.

— Nu, nu ne-am cunoscut, zise el, înşfăcând-o de braţ şi trăgând-o într-o cameră alăturată.

— Locul ăsta este un azil de nebuni, a reuşit ea să articuleze. Ce dracu’ i-ai spus lui Claudine?

— L-am făcut o scurtă prezentare a acţiunilor tale de salvare, de ieri. Categoric, eşti centrul atracţiei. Mai ia un pahar. Şi Larry înşfăcă unul de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă ei.

— Am băut deja câteva, îi spuse chicotind. Băutura este absolut delicioasă şi răcoritoare. Ce este?

— Un fel de salată de fructe, practic nealcoolică.

O apariţie în galben s-a repezit la el.

— Larry, scumpule, unde ai dispărut? Te-am căutat pretutindeni. Şi-l luă cu ea.

În clipa următoare a apărut un bărbat uluitor de frumos, îmbrăcat în sacou alb de seară, care şi-a strecurat braţul pe sub al Imogenei.

— Am auzit că o cunoşti pe draga de Camilla,

a început el. Transmite-i toată dragostea mea data viitoare când ai să o vezi. Ţâşni o fluturare de blitz.

— Mulţumesc, le spuse un fotograf care se depărtă imediat.

Zgomotele petrecerii deveneau tot mai puternice, căldură mai apăsătoare cu fiecare minut.

— Hai să arunci o privire în grădină, o invită bărbatul în alb. În uşă îi întâmpină doi tineri chipeşi.

— În sfârşit, te-am găsit. Trebuie să fii Morgan Brocklehurst, rostiră într-un glas. Toată seara am murit de nerăbdare să te cunoaştem.

— Am auzit că aseară ai cinat cu Braganzi, reuşi să spună unul din ei.

— Este chiar atât de cumplit cum se spune? întrebă imediat celălalt.

În clipa aceea îi abordă o femeie solidă, îmbrăcată în roşu, cu o geană falsă căzută, ca o scară; de pe pleoapa de jos.

— Ştie cineva care este Morgan Brocklehurst? Am auzit că i-a cunoscut pe Braganzi şi pe Ducesă.

— Este, pe undeva, pe aici, i-a răspuns unul din cei doi tineri, făcând un gest vag cu mâna spre salon, de unde se auzea acum zumzetul puternic al conversaţiilor.

— Oh, Dumnezeule, exclamă femeia în roşu, de-abia am reuşit să ies de acolo. Încerc să o

găsesc ca să o invit la o petrecere pe care o dau mâine pe plajă. Şi dispăru în mulţime.

— Îţi mai aduc un pahar, Morgan? se oferi bărbatul în sacou alb.

— Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere, i-a răspuns Imogen, care începuse să se distreze.

Unul din cei doi tineri chipeşi a prins-o de braţ şi a condus-o în grădină.

Au trecut pe lângă plante tropicale cu frunzele ca nişte scuturi strălucitoare, pe lângă păsările colorate în roşu, turcoaz, albastru-închis şi verde-smarald, care ciripeau şi se agitau în coliviile lor ca oaspeţii la petrecere.

În sfârşit, după o curbă a aleii au descoperit doi flamingo roz-pal, care stăteau într-un picior într-un bazin de un verde strălucitor, plin de crapi graşi şi aurii, care se zbenguiau printre nuferi.

În căldura înăbuşitoare, Imogen a fost fericită să se poată odihni pe o bancă rece de piatră, terminată de-o parte şi de alta cu câte un cap de leu.

Cei doi tineri s-au aşezat la picioarele ei, auditoriu avid. Nu a trecut mult şi a început să povestească fericită evenimentele petrecute cu o zi în urmă.

Curând constată că în jurul ei s-a adunat o adevărată mică mulţime. Şi tot timpul i se aducea ceva de băut.

Îl căută din ochi pe Larry, sperând că poate a

venit şi Matt, dar curând nu o mai preocupă nici măcar persoana lor.

— Să-ţi aduc ceva de mâncare? se oferi din nou bărbatul în sacou alb.

— O, nu, mulţumesc. Părea să fi consumat deja prea multă salată de fructe.

— Atunci hai să dansăm, o invită el, conducând-o înapoi în casă. Claudine a adus 600 de sticle de şampanie pentru petrecerea asta, plus 5 kilograme de caviar şi Dumnezeu ştie câte galoane de *Diorissimo* ca să toarne în piscină.

Era prea întuneric ca să mai poţi recunoaşte pe cineva pe ringul de dans.

— Morgan, Morgan, eşti atât de proaspătă şi de neatinsă! Şi bărbatul în sacou alb de seară o trase la pieptul lui.

Oh, Dumnezeule! îşi zise ea, sper că machiajul să nu i se întindă pe toată haina. În clipa aceea interveni un alt bărbat, îi despărţi, dansă o vreme cu ea şi apoi o conduse într-o altă cameră, unde încercă să o sărute.

A vrut să-i ardă o palmă, dar tipul nu se ţinea prea bine pe picioare şi şi-a zis că l-ar putea trânti la pământ. Şi atunci o trase deoparte o frumuseţe aristocratică, trufaşă.

— Mâine seară dau o petrecere în Marbella. Aş dori să vii şi tu. Nu este o problemă să trimitem un avion. Poţi să vii cu cine vrei. Poate că i-ar face plăcere Camillei să iasă şi ea? S-a îngrăşat vreun

pic de când este cu Braganzi?

Orchestra interpreta melodia *Îţi vine fumul în ochi.* Râsetele şi zgomotul de pahare sparte deveneau tot mai puternice. În jurul ei vocifera un grup. Dintr-odată s-a simţit înşfăcată de braţ. Era Larry, care agita o sticlă plină cu şampanie.

— Doctor Livingstone! strigă ea.

— Te-am căutat peste tot, i-a spus târând-o după el în grădină.

— Unde sunt ceilalţi?

— Păi tocmai l-am văzut pe Nicky ieşind cu Tracey din bibliotecă. Nicky îşi ştergea rujul de pe gură, iar Tracey nu mai avea ruj deloc. Doamna Edgworth a dansat toată seara cu Omar Shariff, iar Cable se împarte între Rod Stewart şi Warren Beatty.

— Este fericită deci?

— Nu tocmai. N-are niciun haz să fie Frumoasa Balului, dacă tipul care trebuie nu este aici ca s-o vadă. Matt nu a apărut încă, deşi cred că a terminat materialul.

— Probabil că are probleme cu Braganzi, ca să-i dea O.K.-ul.

— Dacă reuşeşte, atunci va da o lovitură grozavă. Şi ştiu că are al naibii nevoie, trebuie să-i plătească penele lui Cable.

Păcat că nu poate să o închidă cineva în colivia din grădină, la un loc cu toate păsărelele alea multicolore, îşi zise Imogen şi întinse paharul.

— Aş mai bea ceva, te rog.

— Aşa te vreau! exclamă Larry umplându-i ochi paharul cu şampanie. Şi, o vreme, au dansat acolo, pe pajişte, susţinându-se unul pe altul.

— Iisuse, ce grozav ar fi fost dacă aş fi avut aparatul de fotografiat la mine! Jumătate din capetele încoronate ale Europei se zbenguie goale în piscină.

Imogen asculta ţipetele şi plescăitul apei ce se auzeau din piscină.

Ce grozav ar fi fost să se simtă destul de slabă ca să facă şi ea baie goală, în piscină!

— Trebuie să merg la toaletă, i-a spus lui Larry.

— Să nu stai mult. Este timpul să fumăm.

Nu şi-a dat seama cât este de beată decât când s-a trezit în camera roz că-şi toarnă din belşug în sân parfumul gazdei. A încălcat din nou porunca a opta! Lăsă iute sticla jos. Ce-ar zice tatăl ei? Dar Matt? Totuşi, la faţă arată mult mai bine decât s-ar fi aşteptat după atâta băutură – ochii îi străluceau, iar obrajii îi erau îmbujoraţi.

— Aţi cunoscut-o pe Morgan Brocklehurst? auzi pe cineva zicând, în timp ce cobora scara. Este încântătoare.

Trebuie să o întreb cine o coafează. Evident, Braganzi îi lasă jumătate din Sicilia.

Când a ajuns la picioarele scărilor, o brunetă solidă trecu ca o săgeată pe lângă ea râzând,

urmată la două secunde de James, foarte roşu la faţă, scoţând strigătele lui Tarzan. Au dispărut imediat amândoi într-un tufiş.

— De ce nu dansezi, Morgan? a reapărut Claudine, preocupată de persoana ei.

— Am eu grijă de asta, s-a auzit o voce plăcută şi în clipa următoare s-a trezit strânsă la pieptul musculos, acoperit de un păr des, parfumat, al unuia dintre cei mai mari amanţi ai ecranului.

— Deşi n-am vrut decât să te cunosc, de cum. te-am zărit inima a încetat să-mi bată, îi şopti el a ureche. N-ai vrea să mergi la o petrecere la Roma?

— Cred că o să mă duc la Marbella mâine.

— Trebuie să fie vorba de Effie Strauss. Te duc cu maşina dacă vrei.

Au dansat şi au tot dansat, au continuat să bea şi, deşi Imogen nu-şi prea mai găsea cuvintele ca să susţină conversaţia, se părea. că pe el nu-l deranjează deloc lucrul ăsta. Şi atunci şi-a adus aminte că l-a lăsat pe Larry în grădină. Trebuia să se ducă după el.

Când a ajuns la capătul pajiştii, a trecut pe lângă doi tineri care se îmbrăţişau pătimaş sub un curmal. Părul blond-argintiu al fetei îi ajungea până mai jos de talie.

— În clipa în care te-am văzut ieri – pac! – S-a întâmplat dintr-odată, de parcă aş fi fost lovit de trăsnet, spunea bărbatul cu voce răguşită. Nu ştiu

ce ai tu, Tracey, scumpo, dar este ceva greu de definit…

— Iar pulsul tău, iubito, aleargă ca o şarjă de cavalerie uşoară, strigă Imogen şi o luă la fugă, râzând în hohote. Cei doi s-au speriat îngrozitor.

Încă mai râdea când l-a găsit pe Larry, care-şi pregătea o priză lângă bazinul cu cei doi flamingo.

— Este timpul să fumăm, zise el din nou.

— Este cea mai grozavă petrecere pe care am văzut-o vreodată!

— La trage un fum din asta şi o să ţi se pară şi mai frumoasă, o îmbie el.

— Eu nu fumez.

— Încearcă. Eu unul sunt un mare adept al premierelor. S-ar putea să nu ţi se mai ivească alt prilej.

A aprins ţigara, a inhalat adânc de două sau de trei ori, după care i-a dat-o ei. A tras nervoasă şi s-a înecat. A mai tras o dată. După care a pus ţigara în gura căscată a leului de piatră de la capătul băncii şi au izbucnit amândoi în râs isteric. Apoi Imogen mai priză o dată.

— Te simţi bine? o întrebă Larry.

— Da, a oftat ea. Acum cei doi flamingo sunt mult mai roz, iar apa mult mai verde.

Au fumat aproape trei sferturi din ţigară, timp în care izbucneau din te miri ce în râs, apoi Imogen s-a întors şi l-a privit mai atentă. Era într-adevăr foarte atrăgător, în felul lui. Şi destul de

bătrân ca să-i fie tată, ceea ce făcea ca totul să prezinte multă siguranţă.

— Larry?

— Da, îngeraş?

— Tu crezi că sunt drăguţă?

— Foarte drăguţă. Şi se aplecă, sărutând-o foarte lent şi cu multă artă... Iar acum eşti şi mai drăguţă. Mai trase o dată adânc din ţigară, apoi o sărută din nou, de data asta mai îndelung.

Imogen a sărit în picioare şi s-a dus la marginea bazinului. Cei doi flamingo parcă pluteau deasupra apei în raza strălucitoare a farului care mătura totul din când în când. Stelele uriaşe erau atât de aproape, încât ar fi putut ajunge cu mâna la ele, să le culeagă.

— Nu pleca, îi ceru Larry. Drumul către Rai este pavat cu intenţii rele.

— Nu plec nicăieri.

Se auzeau tobele orchestrei şi larma celor care se distrau. Era un cântec despre dragoste, despre frumuseţea ei. Noaptea era caldă şi frumoasă, şi totuşi îi lipsea teribil de mult ceva.

Dacă ar fi fost şi Matt aici! Şi în clipa aceea a simţit că debordează de pasiune, de hotărâre şi de mult curaj!

— Larry, dragă, mi se tot spune că trebuie să mă maturizez, să trăiesc şi eu puţin, şi să capăt experienţă cu bărbaţii, să le ajung din urmă pe Cable, pe Yvonne, pe Tracey, şi tot felul de lucruri

din astea. N-ai vrea să mă ajuţi, ce zici, şi să mă înveţi să fac amor?

— Dacă nu vreau? Ce ofertă! Dumnezeule, dacă vrei experienţă, sunt omul tău, scumpo. *Je suis le professeur.* Acum așează-te aici, lângă mine, să terminăm priza asta, după care mă duc să mai iau o sticlă cu şampanie şi coborâm pe plajă.

Imogen se lăsă să cadă înapoi pe banca de piatră, începu să le cânte celor doi flamingo melodia de dragoste ce răzbătea din casă. Se simţea de parcă toată lumea era a ei.

Din locul unde stătea, putea să vadă câteva avioane garate pe un câmp, nu departe. Poate că unul dintre ele îl aşteaptă pe cel mai mare amant al ecranului, ca să-l ducă la Roma.

Dincolo de avioane, un şir întreg de maşini, majoritatea Rolls Royce-uri şi Bentley, şi mai curată decât oricare alta, Cortina de un albastru-deschis a lui James şi a Yvonnei.

O cuprinse brusc o dorinţă copleşitoare. A deschis poşeta şi a început să caute cu febrilitate un ruj. L-a găsit pe cel pe care i-l făcuse cadou Gloria de ziua ei de naştere şi pe care nici măcar nu l-a folosit vreodată. Era un maro-închis şi se numea *Plum Dynasty*, ca să te facă să pari şi tu mai sofisticată, i-a spus atunci Gloria.

— Drăguţ nume, zise Imogen chicotind isteric şi o luă la fugă printre copaci direct spre maşini.

Oricum, a sosit şi vremea ta, *Plum!* La treabă!

Şi iată, în faţa ei, maşina de un albastru-deschis a Yvonnei, strălucitoare, care parcă te îmbia să o mângâleşti. A desfăcut tubul şi a scris mare, cu rujul maro, „Yvonne Edgworth este o vacă năroadă", după care a şters cuvântul *„vacă"* şi a scris t*icăloasă",* şi*, care-şi ţine bărbatul sub papuc.*

Pe capotă a scris*, scorpie"* de trei ori şi pe parbriz – *„fuck",* de două ori. A ocolit maşina şi a scris şi pe partea cealaltă *„Yvonne Bismark – Ducele de Fier",* râzând cât o ţinea gura de isprava ei. Tocmai începuse să scrie*, „Cară-te acasă, Morcoveaţă",* când i s-a rupt rujul, aşa că a alergat ţipând înapoi la Larry.

Larry se clătina periculos, încercând să meargă pe banca de piatră, într-un echilibru destul de precar, cu sticla de şampanie într-o mână şi cu paharul în alta. A sărit imediat jos, vărsând puţină şampanie.

— Tocmai am văzut-o pe Yvonne, îl întreba pe Omar Shariff dacă a cumpărat vreodată pentru cineva toate florile de pe o tarabă.

Cărarea spre mare era destul de abruptă şi amândoi erau foarte beţi, dar au reuşit să coboare susţinându-se reciproc.

— Vreau să-mi vâr al meu organ în Morgan, cânta Larry râzând amândoi cât îi ţinea gura.

— Se pare că dau din lac în puţ, spunea

Imogen. Chiar te iubesc, Larry. Crezi că este posibil să iubeşti doi bărbaţi deodată?

— Cred că da, dar este cam costisitor.

Accentul acela tărăgănat cu care vorbea era mai exagerat ca oricând. Părul îi era răvăşit. Au ajuns pe plajă. Imogen a simţit nisipul rece sub picioarele goale. Undeva, pe traseu, îşi pierduse pantofii.

Larry continua să cânte.

— Vreau să-mi vâr al meu organ în Morgan. Acelaşi lucru îl vor şi alţi bărbaţi de la petrecerea asta. Când m-am dus în casă, după şampanie, am văzut mai mulţi tipi în sacouri albe de seară care te căutau de zor.

— Nu era decât unul. Probabil ai văzut cvadruplu. Şi din nou au izbucnit amândoi în hohote ascuţite de râs. Drogul, consumat după o cantitate zdravănă de băutură, făcea ca orice să pară nostim.

Plaja şi luminile depărtate ale orăşelului Port-les-Pins şi farul păreau că atârnă toate de o lumină rozalie. Valurile susurau ca nişte şerpi mici şi albi pe nisip. Pe cerul negru zăcea pe spate o lună cât o jumătate de grapefruit… Aşteaptă să cedeze la fel ca şi mine, îşi zise Imogen. Se simţea uşoară ca un astronaut.

Larry ridică un braţ şi încercă să scrie ceva cu el, dar nisipul era prea uscat.

— Spune mării să vină mai aproape, bolborosi

el.

Au pornit de mână, clătinându-se, spre marginea apei, unde a reuşit să scrie „Larry o iubeşte pe Imogen”, cu litere mari, pe nisipul umed. Apoi a sărutat-o, iar Imogen a simţit valurile călduţe spălându-i picioarele.

— Am să te învăţ cum se face amor pătimaş, frumoasa şi fierbintea mea, îi şopti el în păr.

— Îţi dai seama că nu m-am mai culcat cu nimeni până acum, nu?

— Ţi-am mai spus că sunt un mare adept al premierelor, bâigui el scoţându-i delicat topul. Vrei să înotăm mai întâi? întotdeauna trebuie să faci o baie înaintea unei partide de amor.

Poate că, în definitiv, nu sunt chiar atât de grasă ca să nu înot goală, îşi zise ameţită, scoţându-şi pantalonii şi chiloţii pe care îi aruncă pe nisip. Nu a fost deloc şocată când, cu strigăte de plăcere, s-a cufundat în valuri. Era aproape la fel de cald în apă ca şi afară.

— Este dumnezeiesc! strigă spre Larry.

În clipa următoare, Larry era lângă ea. Îi simţi mâinile în jurul taliei.

— Eşti frumoasă, i-a zis uitându-se în jos la ea. Parcă ai fi Venus ieşind din valuri. Imogen chicoti prosteşte.

Gata, ajunge cu preludiul, continuă el. Să trecem la Actul nr. 1. Când o sărută, îi simţi gustul sărat al buzelor şi a fost fericită că o ţinea atât de

strâns în braţe, pentru că se îndoia că s-ar fi putut ţine singură pe picioare.

Se simţea într-adevăr foarte ameţită. Îl întrebă dacă el crede că are vreun sens lecţia de amor înfocat, având în vedere că s-ar putea ca după aceea să nu-şi mai amintească punctele esenţiale.

Larry a izbucnit în râs, spunându-i că două dintre punctele esenţiale erau în clipa aceea zdravăn proptite în pieptul lui şi că, în mod categoric, el nu le va uita. După care a început să o sărute în scobitura gâtului.

Din depărtare răzbătea muzică şi se auzeau ţipetele de plăcere ale celor ce se bălăceau în piscină. Apoi s-au auzit voci ce veneau mult mai de aproape, voci furioase. Imogen a constatat că Larry a renunţat să o mai sărute şi se uita peste umărul ei. După câteva momente bune a murmurat:

— Dumnezeule, nu se poate! Şi atunci Imogen a auzit o voce foarte familiară răcnind:

— Pentru Dumnezeu, Gilmore!

Îşi îngropă faţa la pieptul lui Larry, apoi s-a lăsat să alunece în jos. La numai câţiva metri de ei, pe nisip, se aflau o femeie şi un bărbat. Aveau feţele în umbră, dar Imogen a putut să vadă că fata avea păr blond tuns scurt şi era foarte subţire. Nu se putea să nu ghiceşti, după lăţimea umerilor şi înălţime, cine era bărbatul. Larry înghiţi nervos în sec.

— Bună, Matt, a strigat el, încercând să pară vesel.

Oh, Dumnezeule, mai bine Venus care se scufundă în valuri, şi-a zis Imogen şi s-a lăsat să alunece înapoi în apă.

— Ce dracu’ faci acolo, Gilmore? îl întrebă cu glas de gheaţă Matt.

— Doar tu mi-ai spus să ţin un ochi pe ea, protestă Larry.

— Şi exact asta face, a sărit Imogen, nevăzându-i-se din apă decât capul. Doi ochi, în majoritatea timpului şi, cât cuprinde mâinile! A fost drăguţ. Ne-am distrat foarte bine împreună. Când dragostea nu-ţi dă pace, o, la-la-la!

— Iisuse! a exclamat Matt. Ce i-ai făcut?

Larry era acum pe ţărm, încercând zadarnic să-şi tragă pe el pantalonii Imogenei, care nu voiau nicidecum să-i treacă de genunchi.

— Imogen, scumpo, o strigă el, n-ai cunoscut-o pe Bambi.

— Bambi? a exclamat Imogen uitându-se la însoţitoarea lui Matt. Oh, Dumnezeule, ce mai faci? Am auzit atâtea despre tine!

— Ciudat, a răspuns acră Bambi. Eu nu am auzit absolut nimic despre tine.

Matt a ridicat de jos pantalonii lui Gilmore şi i-a aruncat spre el.

— Ştiu că toată noaptea ai încercat să intri în pantalonii Imogenei, i-a spus răstit. De data asta

încearcă să intri într-ai tăi!

— A fost o petrecere teribil de frumoasă, le spunea Imogen împroşcându-i cu apă.

— Ieşi imediat de acolo şi îmbracă-te! Te duc acasă.

Cât ai clipi, era pe scaunul de lângă Matt, care pornise Mercedesul pe aleea Claudinei, îndreptându-se spre ieşire. Undeva, în depărtare, în spatele lor, auzea vocea Yvonnei, amplificându-se şi diminuându-se de furie, precum sirena pompierilor.

— Nu vreau să merg acasă, mai vreau şampanie, a spus arţăgoasă Imogen.

— Ai băut prea destulă!

— Mi-ai stricat tot cheful, continuă ea să bolborosească. Niciodată nu m-am distrat atât de bine! Toată lumea a tras de mine – Morgan eroina, salvatoarea neînfricată. Staruri ale scenei şi ecranului s-au bătut pentru favorurile mele.

Am fumat o priză şi am băut mult, şi am avut o groază de experienţe noi. Practic, eram tocmai pe punctul de a începe prima mea legătură cu un bărbat însurat, când aţi apărut, tu şi Bambi, şi aţi stricat totul!

Matt privea cu încăpăţânare drumul din faţa lui şi apăsă pe accelerator.

— Scumpul de Larry tocmai îmi dădea o lecţie de amor!

— O lecţie de amor! Larry ar trebui împuşcat.

— Nu ştiu de ce eşti atât de supărat, protestă ea. Tu nu mă vrei. Eşti exact precum câinele grădinarului, nu mănâncă paiele, dar nu lasă nici pe altul să le mănânce. Larry n-a făcut altceva decât să fie drăguţ. Eu i-am cerut să mă seducă. M-am gândit că dacă am să devin o femeie de lume precum Cable, s-ar putea să mă placă şi pe mine cineva.

— Ei bine, aici ai greşit.

— Crezi că Bambi mă va convoca în calitate de copârât? îl întrebă, continuând să fredoneze.

— Probabil.

— Ce moment stupid şi-a ales să revină în toiul unei orgii. Trebuia să-şi dea seama că Larry ar putea fi cu cineva, chiar dacă nu aş fi fost eu aceea.

Matt o ignoră şi-şi aprinse o ţigară. Imogen a început să se simtă foarte ciudat, ca şi cum Vezuvii erupeau în interiorul ei.

— Ei bine, de azi în două săptămâni am să fiu înapoi, în căminul meu cenuşiu din West Riding, continuă prost dispusă, şi poţi să uiţi totul în ce mă priveşte. Şi dintr-odată l-a văzut cu coada ochiului că râde. Atunci nu mai eşti supărat?

— Ba sunt orb de furie.

— Îmi pare teribil de rău, a zis lăsându-şi capul pe umărul lui, dar te iubesc. Şi adormi.

Capitolul 16

Când s-a trezit, după-amiaza următoare, a crezut că o să-şi dea duhul. Nu a avut în viaţa ei asemenea dureri – parcă un spărgător de nuci îi zdrobea lent ţeasta şi un milion de pitici bocăneau încercând să iasă din ea. Când a deschis ochii, lumina strălucitoare a soarelui a împuns-o ca un cuţit şi i-a închis repede la loc.

Încovoiată de durere, a început să pună cap la cap evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Cum a devenit o celebritate, a băut, a fumat droguri şi, în cele din urmă, a Intrat goală în mare.

Cineva i-a atârnat pantalonii şi topul ude pe fereastră. Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu chiloţii şi cu pantofii. Avea, de asemenea, vagi amintiri despre întâlnirea cu Bambi şi îşi aducea aminte cât de supărat a fost Matt şi cum a adus-o acasă.

Dar cine dracu' a dezbrăcat-o? A simţit că o trec toate apele. A ajuns la toaletă exact la timp şi a început să vomite violent.

La întoarcerea în camera ei, a dat nas în nas cu madame, cu o mătură în mână, care voia să ştie totul despre întâlnirea ei cu Braganzi şi Ducesa.

Mormăind ceva despre o intoxicaţie cu peşte, Imogen şi-a cerut scuze şi s-a întors în cameră, unde s-a spălat pe dinţi şi s-a târât nefericită înapoi în pat. A încercat să-şi aducă aminte ce i-a

spus lui Matt pe drum înapoi spre casă. Oh, de ce s-o fi prostit în halul ăsta?

Auzi o bătaie în uşă. Parcă era bubuitul dinaintea trăsnetului. A apărut Matt, în blugi şi fără cămaşă. Tocmai se spălase pe cap şi-şi usca părul cu un prosop mare, roz, pătat tot de rimel. Imogen a dispărut iute sub cearşafuri. L-a simţit că se aşeza pe pat şi a reapărut încet.

— Eşti o adevărată ruşine!

— Oh, pleacă de-aici, gemu ea. Ştiu că m-am purtat îngrozitor. Sunt pregătită să primesc ce mi se cuvine şi nu mă aştept nicidecum la flori sau laude.

Într-un colţ al gurii îi flutură un zâmbet atât de slab, încât era aproape imperceptibil.

— Franţă împuțită, a spus ea îngropându-şi faţa în pernă. Aici ori suferi din dragoste, ori suferi pur şi simplu. Mă simt îngrozitor.

— Aşa şi meriţi după ce ai încercat să comprimi o experienţă de zece ani într-o singură noapte şi ai mai şi scris obscenităţi cu rujul pe mașina strălucitor de curată a doamnei Edgworth!

— Drace! S-a ridicat în fund, ţinându-se cu o mână de cap, iar cu cealaltă strângând cearşaful peste sâni. Aşa am făcut? Şi ea ştie că am fost eu?

— Mulţumită mie, nu. Am încercat să şterg Yvonne Bismark, aşa că presupune că a fost vreunul dintre oaspeţii de la petrecere, care s-a drogat ceva mai tare.

— Oh, mulţumesc pentru bunătate!

— „Bunătatea”, aşa cum spunea Mae West, n-are nicio legătură cu asta. Şi clătină dezaprobator din cap. Trebuie să recunosc că acel îngrozitor alter ego se dezvăluie atunci când te îmbeţi. Nu sunt foarte sigur că tatăl tău ar fi prea încântat de performanţa ta de aseară. Nu că altcineva s-ar fi comportat grozav. Nicky nu a apărut încă, iar James este într-o dispoziţie foarte proastă.

— U… unde este Larry? se bâlbâi, aranjând cearşaful, incapabilă să-i întâlnească privirea.

— A plecat. Îţi trimite toată dragostea lui şi o scrisoare. L-a luat Bambi în Antibe.

— O să fie totul O.K. În ce-i priveşte?

— Probabil, după discuţii aprinse. De altfel, amândoi sunt de vină.

— Şi Tracey?

— A plecat la o petrecere în Marbelle cu nu ştiu ce star de cinema. A vrut să te duci şi tu cu el, dar am considerat că ai avut destule emoţii până acum, ca să o tot ţii aşa. Apropo, em un cadou pentru tine, şi a scos din buzunar o cutiuţă de bijuterii. Într-o clipă de rătăcire, se întrebă dacă nu cumva îi dă un inel! Şi atunci el a continuat: Este de la Ducesă şi Braganzi, ca să-ţi mulţumească. Ai şi o scrisoare de la ea.

Deschise cutia. Era un colier de aur, lucrat cu perle de cultură şi rubine. Scoase o exclamaţie de încântare.

— Drăguţ, nu? încearcă-l.

Imogen se aplecă. Matt a înconjurat-o cu braţele ca să închidă colierul. Pieptul lui masiv nu era decât la câţiva centimetri de ea. Ardea de dorinţa de a se întinde şi a-l atinge. S-a înfiorat toată când i-a simţit degetele pe gât.

— Gata! Şi Matt s-a dat puţin înapoi ca să o privească. Arată superb! Uită-te. A luat o oglindă de mână de lângă pat şi i-a ţinut-o în aşa fel, încât să se poată vedea. Colierul era minunat, dar efectul era întrucâtva diminuat de o urmă de rimel dedesubtul unui ochi şi de o cută de somn în colţul celuilalt. Le-a şters iute pe amândouă.

— Este foarte amabil din partea lor, a amândurora. Am făcut atât de puţin, murmură ea. Dintr-odată a scos o exclamaţie de groază. Dar nu te-am întrebat nimic pe tine, am uitat aproape complet. Ce s-a întâmplat cu materialul?

— Le-a plăcut. Aproape că n-au schimbat nimic din el.

— O, dar asta e minunat! Iar cei de la ziar?

— Şi ei sunt destul de încântaţi.

— Mă bucur foarte mult. Deci, până la urmă a meritat toată această zbatere.

— Da, aproape întotdeauna este aşa. Mă simt ca un fel de Crist astăzi. Este cel mai minunat sentiment de pe lumea asta sau aproape cel mai minunat... Şi-i zâmbi. Cel pe care-l ai a doua zi, după ce ai terminat ceva în care ţi-ai pus tot

sufletul. O strânse uşor de coapsă prin pătură. Şi totul datorită ţie, iubito.

Imogen se foi stânjenită.

— N-a fost mai nimic. Şi încercă cu disperare să schimbe subiectul. Ascultă, sigur Yvonne nu ştie că eu am fost?

— Păi acum mintea ei este la cu totul altceva. Evident, seara trecută Jumbo s-a făcut de râs şi, fiind sâmbătă, plaja este ca Oxford Street la orele de vârf, dar ea a uitat de toate astea. La prânz a primit o telegramă prin care i s-a confirmat rolul din film.

— O, Dumnezeule! a exclamat Imogen.

— Exact. A început să fie extrem de nesuferită, în special cu Cable, aşa că îţi poţi imagina că nici Cable nu se scaldă în cele mai bune ape.

Acum părul aproape că i se uscase complet. Blond mătăsos, îi cădea pe fruntea bronzată. Imogen ardea de dorinţa de a-şi trece degetele prin el. Era înnebunită de apropierea lui, dar era atât de dumnezeiesc de bine să-l aibă pe patul ei, stând aşa şi bârfind, încât aproape că a uitat de mahmureală.

Matt s-a ridicat în picioare.

— Pentru a sărbători noul ei rol de star, doamna Edgworth s-a oferit să ne scoată să cinăm în oraş. Sper să poţi să vii şi tu. Am nevoie de câţiva aliaţi.

După ce a plecat, a deschis scrisorile. Erau

câteva invitaţii, adresate lui Morgan Brocklehurst, la petreceri ce urmau să aibă loc în diferite părţi ale Europei. Cineva voia chiar să inaugureze un târg, săptămâna viitoare, la Marsilia!

Scrisoarea lui Larry era scrisă pe o hârtie foarte subţire.

„Micuţă şi scumpă Imogen,

Ai fost foarte dulce cu mine seara trecută, când aveam mare nevoie de asta, şi ai reuşit să o faci pe Bambi teribil de geloasă, ceea ce este bine, deşi am avut mari greutăți – având în vedere condiţia în care m-a găsit – să o conving cât de nefericit aş fi fără ea. Am să-ţi trimit pozele pe care le-am făcut, când am să developez filmul. Dacă ai vreodată nevoie de un loc unde să pui capul la Londra, vino şi stai la noi.

Te sărut, Larry.

P.S. Părerea mea este că lucrarea de pe maşina doamnei Edgworth a fost inspirată.”

Ultima scrisoare era de la Ducesă.

„Draga mea Imogen.

Mulţumesc încă o dată de un milion de ori pentru ceea ce ai făcut pentru Ricky. Acest colier neînsemnat nu este decât o mică modalitate de a ne exprima gratitudinea. Data viitoare, când o să ai vacanţă, vino şi stai la noi şi povesteşte-mi cum

a evoluat concediul ăsta. Îmi place domnul O'Connor al tău şi scrie şi foarte bine. Eu n-aş renunţa la speranţă, să fiu în locul tău.

Cu drag Camilla".

Dar asta ar însemna să spere ceea ce nu putea să aibă, suspină Imogen. Şi-a permis în schimb să viseze că are un apartament la Londra, că dă petreceri, că îi invită pe Ducesă şi pe Braganzi ca să-i cunoască pe Larry şi Bambi, că Matt vine mai devreme să o ajute să pregătească băuturile, iar ea îi deschide într-un combinezon negru de satin, că el începe să o sărute, aşa că niciunul din ei nu este nici pe departe gata când sosesc musafirii.

Încetează, se admonestă cu fermitate, dar, la gândul că o să-l roage totuşi să-i găsească o slujbă la Londra, a adormit dusă.

S-a trezit pe la opt. Se simţea uşor slăbită, dar normală. Restul grupului, adunat la bar, a întâmpinat-o ca pe o soră demult pierdută. Însă numai după câteva minute şi-a dat seama că urma să fie o noapte categoric furtunoasă. Yvonne, îmbrăcată într-o rochie de un albastru precum cerul, cu glugă, ce ar fi putut fi purtată fără nicio problemă de Fecioara Maria, era într-unul din cele mai rele momente ale ei. Zâmbea morocănoasă, trata de sus pe toată lumea şi în Special pe Cable, fapt pentru care Imogenei i-ar fi părut rău dacă n-ar fi fost şi respectiva atât de pornită şi n-ar fi

aruncat priviri sumbre şi dispreţuitoare în direcţia ei. Acum, că Tracey plecase, Cable s-a împăcat după cât se părea cu Nicky şi a insistat să stea lângă el la masă.

Au terminat de mâncat. Tot timpul mesei, Cable nu a făcut altceva decât să se joace cu cele câteva fire de sparanghel din faţă. A apărut chelnerul, care i-a pus un plic cu şampon pe marginea farfuriei.

— Pentru ce este ăsta? a întrebat ea. Vor să mă spăl pe cap?

— Să-ţi speli degetele, i-a spus Nicky.

— Prefer holurile pentru asta.

— Spoitor, croitor, sudor, număra leneş Imogen sâmburii de măsline.

Cable îi aruncă o privire necontrolată de ură.

— Păcat că nu există o rimă care să-i includă şi pe ziariştii irlandezi desfrânaţi. De fapt asta urmăreşti, nu-i aşa, Imogen?

— Vezi-ţi de treabă, a admonestat-o Matt cu vocea de gheaţă.

— Deci, este adevărat. A deschis poşeta şi a scos rujul. În acelaşi timp, prin aer flutură o notă de plată care căzu pe masă. Cable s-a repezit să pună mâna pe ea, dar Matt a fost mai iute.

— Dă-mi-o! şuieră ea.

Matt a netezit hârtia şi a studiat-o. O vreme. Se vedea cum începe să i se zbată un muşchi al feţei.

— Pentru ce este asta? a întrebat-o calm.

— Mi-am cumpărat câte ceva de la Marsilia.

— Dar nota asta este de 4500 de franci!

Oho, mai mult de 500 de lire sterline, îşi zise Imogen, nevenindu-i să creadă.

— Trebuie să fi fost rochia ta din pene de păun, a sărit Yvonne, luminându-se la faţă, la perspectiva unui scandal. Ţi-am spus de atunci că trebuie să fi costat o avere.

Vrei să spui că ai dat 4500 de franci pe o rochie? o întrebă rar Matt.

— Trebuia să-mi cumpăr ceva nou. Nu puteam să merg în orice vechitură la o asemenea petrecere. Toată lumea a remarcat-o. Aşa se procedează, dacă vrei să găseşti ceva de muncă.

— Nu genul ăsta de muncă. Şi cum dracu crezi tu că o să plătim restul vacanţei?

— Poţi să câştigi la cazinou. Oricând poţi să telegrafiez! la ziar şi să ceri bani. Trebuie să fi făcut deja de două ori pe atât cu preţiosul tău material despre Braganzi.

Au tăcut – încordaţi, debordând de ostilitate – cât timp chelnerul a strâns resturile. A lăsat pe masă numai pahare curate şi scrumiere.

— Oricum, a reluat Cable discuţia, având în vedere că te-ai hotărât să-i cumperi ei – şi o fulgeră cu privirea pe Imogen – o întreagă garderobă nouă, m-am gândit că este şi rândul meu să-mi iau câteva lucruri noi. Nu eşti de acord,

Nicky?

Nicky. a zâmbit evaziv. Nu avea de gând să se lase antrenat în această discuţie.

— Copii, copii, vă rog să nu-mi stricaţi petrecerea, sări Yvonne, încântată de turnura evenimentelor. Vreau să vă anunţ ceva. Seara asta este foarte specială pentru mine şi Jumbo.

— Ne-ai mai spus asta, mârâi Cable, care se întoarse spre Matt. Nu ştiu de ce dracu' ai devenit atât de zgârcit în ultima vreme.

— Las-o baltă, discutăm asta mai târziu. Nu i se putea citi nimic pe faţă, dar îi tremurau mâinile de furie când a împăturit nota de plată, pe care a băgat-o în buzunar.

— Perfect, acum sărutaţi-vă şi împăcaţi-vă, le spuse Yvonne.

Or să se certe ca dracii mai târziu, îşi zise Imogen. În clipa aceea apăru chelnerul cu o sticlă de şampanie la gheaţă.

— Pentru ce este asta? a întrebat Nicky când chelnerul a desfăcut sticla şi a umplut paharele.

— Vreau să sărbătoresc primul şi ultimul meu rol în film pentru multă vreme de acum înainte.

— Ultimul? s-a mirat Imogen.

— Când am fost la doctor pentru picior, mi-a confirmat că aştept un copil. Cu capul lăsat uşor pe un umăr, Yvonne arăta mai mult ca oricând ca Fecioara Maria.

A urmat o tăcere lungă. Imogen i-a surprins

privirea lui Nicky şi, vreme de o clipă îngrozitoare, a crezut că o să izbucnească în râs. Matt făcea eforturi să se controleze. Apoi caracterul lui bun de la natură a prevalat asupra furiei provocate de Cable.

— Asta-i o veste grozavă! Felicitări pentru amândoi. Şi ridică paharul: Să bem pentru pruncul Edgworth.

Nicky şi Imogen s-au supus ascultători şi au ridicat paharele.

— Trebuie să spun că sunt foarte emoţionat, sări James aplecându-se peste masă şi sărutând-o. Îndelung pe Yvonne, care se şterse imediat cu şervetul.

Cable nu a spus nimic. Stătea şi bătea darabana cu degetele în masă. Apoi s-a ridicat în picioare.

— Eu mă duc la toaletă.

— Nu mă feliciţi? nu se putu abţine Yvonne să nu o întrebe.

— Perspectiva ca în scurtă vreme să mai existe în lume încă o replică a ta este prea îngrozitoare ca să o am în vedere.

Şi cu asta s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat. A urmat din nou o tăcere lungă şi penibilă.

— Ce oribil din partea ei, începu Yvonne aproape înecându-se de indignare. După care a continuat ceva mai veselă: Fireşte că este geloasă.

Aşa cum i-am spus azi-dimineaţă, are de-acum 26 de ani, iar zilele ei ca model sunt numărate. Ar trebui să se gândească să se aşeze cât mai curând undeva. Ştiu că nu-ţi place să vorbim despre căsătorie, Matt, dar sunt sigură că dacă ar avea un copilaş al ei, ar fi o altă fiinţă…

— Aş zice că şi mai rea, interveni Nicky umplând din nou paharele. N-o văd eu pe Cable schimbând scutece.

— O, poate oricând să ia o femeie sau să folosească pampers, nu-i aşa, Matt?

— Când urmează să aibă loc evenimentul? se grăbi Imogen să întrebe.

— Pe 10 mai. Sunt foarte fericită că se va naşte în Taur, mai curând decât în Gemeni. O să aibă o fire mult mai blajină. Cable este în Gemeni, nu-i aşa, Matt?

Ştie exact şi ziua, se gândi Imogen. Probabil că nu se culcă prea des cu James.

Yvonne continua să vorbească tot despre copil când s-a întors Cable. Mirosul asfixiant al parfumului ei răzbătea peste masă, până la Imogen. Îşi accentuase şi mai mult conturul ochilor şi arăta ca o vrăjitoare.

A stat în picioare, cu ochii pironiţi pe ei, până când Nicky. şi James s-au ridicat supuşi. Matt a rămas pe scaun, cu ochii reci şi gura ca o linie subţire.

În sfârşit, Cable s-a strecurat pe scaunul ei.

— Unde mergem acum? întrebă ea. Haideţi până la discoteca lui Antoine de la Tour.

— Nu mergem nicăieri, se răsti Matt. Nu ne putem permite.

— Oh, nu fi atât de-al naibii de meschin!

— Când am planificat vacanţa asta, n-am avut în vedere faptul că tu ai să dai 4500 de franci pe un morman de pene!

— Iar eu mă duc la culcare, i-a anunţat brusc Yvonne. Acum, cu copilul pe drum, nu-mi mai pot permite să mă culc târziu.

— Eu vreau să merg la *Requiem-ul lui Verdi*.

— Ei bine, nu poţi.

— De ce să nu facem un compromis? a intervenit rezonabil Nicky. Hai să mergem la bâlci, să câştigăm câteva lucruri ieftine la tir şi să ne întoarcem să ne distrăm într-una din camerele noastre.

Numai Yvonne s-a dus la culcare. Ar fi fost ca şi cum ai fi pierdut ultima scenă a unui film palpitant.

Când s-au întors de la bâlci, s-au adunat cu toţii în camera lui Nicky.

James, care s-a dovedit a fi un trăgător surprinzător de bun, a câştigat un urs mare de pluş, un alsacian din porţelan şi doi peştişori aurii, care înotau fericiţi în chiuvetă.

Imogen s-a aşezat pe podea, prea impresionată de ostilităţile din timpul cinei, ca să

spună ceva. Nicky a turnat vin în cănile destinate periuţelor de dinţi. Matt s-a întins pe pat, aruncând rotocoale cu fumul ţigării.

Cable, care acum era foarte beată, umbla de colo-colo, hotărâtă să continue să atragă atenţia tuturor asupra ei. A dat peste cap o cană cu vin şi era pe punctul de a-şi mai turna una, când Matt s-a ridicat şi i-a luat sticla din mână.

— Ai băut destul, i-a spus calm.

— Ba nu! a protestat ea răstit. S-a repezit la Nicky şi l-a luat de gât. Sunt la fel de trează ca un judecător, nu-i aşa, scumpule?

Nicky a zâmbit şi a tras-o pe genunchi.

— Nu-mi pasă cine crezi că eşti, dar te plac.

— Poftim! a exclamat ea triumfătoare. Nicky spune că sunt frumoasă. Mă bucur că mă apreciază şi pe mine cineva.

— Cable, iubito, în clipa asta te apreciază toţi vecinii, mai ales cei din camera de alături. Vorbeşte mai încet!

Cable s-a ridicat de pe genunchii lui Nicky şi s-a repezit spre măsuţa de toaletă, de unde a luat tranzistorul.

— Să ascultăm puţină muzică! Şi a dat aparatul la maximum. Aseară a făcut striptease Imogen, acum este rândul meu. Am să interpretez dansul celor Şapte văluri! îşi aruncă pantofii din picioare şi începu să se legene în ritmul muzicii. Un văl a fost aruncat!

— Grozavă fată! exclamă Nicky.

— Care-i următorul văl? o întrebă James.

— Ceasul de la mână. Şi l-a scos fără să se oprească din dans.

Lui Matt începu să i se zbată un muşchi al feţei.

— Cable, închide tranzistorul ăla, i-a spus cu o voce ca de gheaţă.

— De ce aş face-o? M-am săturat să mi se tot poruncească. Urmează vălul numărul trei! Şi începu să-şi descheie nasturii de la bluză.

James se holba cu ochii cât cepele. Matt s-a ridicat în picioare şi a închis tranzistorul… Cable. l-a apucat de încheietura mâinii.

— De ce eşti atât de nesuferit?

— Du-te la culcare şi încetează să te mai faci de râs.

— Bine, am să găsesc eu atunci o muzică decentă în altă parte. A deschis fereastra şi a trecut un picior peste pervaz.

— O, nu, Cable! exclamă Imogen. Este foarte periculos!

— Am plecat! Şi începu să se lase în jos pe zid.

— N-o lăsaţi, sări Imogen repezindu-se la fereastră şi prinzând-o de mână.

— Dă drumul la aparat, răcni Cable, care atârna de fereastră.

— Te rog, opreşte-o! îl imploră Imogen pe Matt.

— Las-o în pace. Nu face altceva decât să joace teatru.

— Las-o să se ducă, a intervenit şi Nicky. M-am săturat de toanele ei.

I-a dat drumul. Cable a început să coboare şi, punând piciorul greşit la un moment dat, s-a prăbuşit.

— Ai păţit ceva? strigă Imogen aplecându-se îngrijorată pe geam.

Nicky şi James au izbucnit în hohote de râs.

— Stă grămadă în mijlocul drumului, le spuse Imogen chicotind fără să vrea. Sper să nu dea cineva peste ea.

— Puţin probabil. Din nefericire, este un drum foarte pustiu, zise Nicky.

— Pentru Dumnezeu, mai lăsaţi-o în pace. O să se plictisească repede şi o să se întoarcă, se răsti Matt la ei.

— Dar poate că a păţit ceva, nu se lăsă Imogen.

— Cable răcneşte de te asurzeşte şi dacă se înţeapă la un deget, spuse Matt.

James şi-a pus peruca lui Cable şi o pereche de cercei în urechi, şi a început să danseze un fango cu ursuleţul.

Toţi au izbucnit în râs.

— Este făcută ghem acolo. Cred că plânge, mă duc la ea, nu mai rezistă Imogen.

— Nu singură, a sărit Matt şi a luat-o de braţ.

Merg cu tine.

Când să dea colţul ca să ajungă în spatele hotelului, Imogen s-a împiedicat. Matt a prins-o iute şi deodată s-a trezit în braţele lui, cu ochii mari şi inima bătând să-i spargă pieptul.

Instinctiv, Matt s-a aplecat şi a sărutat-o, iar odată pornită, Imogen s-a trezit că nu se mai poate opri. Îl săruta în neştire. Matt a fost cel care i-a desprins mâinile din jurul gâtului.

— Uşurel, scumpo. Am venit să o căutăm pe Cable, nu himere.

A scos o ţigară, iar când chibritul i-a luminat faţa, trăsăturile lui nu aveau nici 6 expresie. A pornit alături de el, distrusă. Cum a putut să-şi dea frâu liber în halul ăsta?

Au găsit-o pe Cable ghemuită în mijlocul străzii. Plângea înăbuşit. Într-o clipă Matt a fost lângă ea. În lumina lunii, Imogen a văzut că glezna i se umflase în mod grotesc. Matt a îngenuncheat lângă ea.

— Oh, Dumnezeule, scumpo, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama. În voce i se simţea clar tandreţea şi îngrijorarea.

— Te rog nu pleca, a şoptit Cable printre dinţii strânşi şi, când a ridicat-o să o ducă înăuntru, a leşinat.

A doua zi de dimineaţă, doctorul a constatat că-şi rupsese glezna.

Capitolul 17

Şi cu asta, basta, se gândea jalnic Imogen. În modul cel mai simplu, deşi cel mai dureros, Cable l-a recâştigat iarăşi pe Matt. Din nou era în centrul atenţiei. Nicky şi James, simţindu-se vinovaţi că au râs de ea seara trecută, i-au adus ciorchini uriaşi de struguri negri. Yvonne, supărată că pierduse o dramă şi furioasă pe James pentru că nu s-a dus la culcare aseară, îi ţinea partea lui Cable.

După ce i-au pus glezna în ghips, Cable profita de fiecare prilej ca să sublinieze patetismul situaţiei ei.

— A fost îngrozitor ca în clipele alea de chin să le aud hohotele de râs de beţivi, îi povestea Yvonnei.

— Dezgustător! Cum au putut să-i fie atât de lipsiţi de inimă?

Din cauza felului în care s-a purtat, Nicky a fost din nou alungat, dar Cable a insistat ca Matt să fie total la dispoziţia ei.

— Cred că aş putea să mănânc puţină supă. Vrei să mai închizi puţin obloanele? Oare este prea devreme să mai iau un calmant?

În cele din urmă, obosit şi cu nervii încordaţi, Matt i-a dat afară pe toţi din dormitor.

Drept pedeapsă, James a fost pus să spele

maşina. Yvonne şi Nicky au plecat să facă schi nautic. Au încercat, cam fără tragere de inimă, să o convingă şi pe Imogen să meargă cu ei, dar ea le-a spus că preferă să facă plajă. De fapt dorea să fie singură.

Întinsă la soare, se întreba dacă a fost vreodată mai nefericită ca acum. După ce petrecuse ziua de ieri numai în pat, pielea îi era maronie, fără pic de roşeaţă. În păr îi străluceau şuviţe aurii, decolorate de soare.

Plaja era înţesată de cei veniţi în weekend. Bărbat după bărbat au abordat-o, invitând-o să bea ceva sau să meargă să înoate. Tocmai se întreba cât o să mai reziste, când a auzit o voce mătăsoasă:

— Ţi s-a vărsat loţiunea protectoare.

— Oh, lasă-mă în pace şi vezi-ţi de treabă! s-a răstit ea, dar când a deschis ochii a văzut faţa maliţioasă a lui Antoine de la Tour.

— Antoine! Mă bucur să te văd. Şi se lumină toată.

— Şi eu, *ma petite.* S-a aşezat alături, plimbându-şi privirea peste corpul ei. Imogen i-a povestit de Cable.

— A primit ce a meritat. Iar acum exploatează compătimirea celor din jur. Cunosc genul. Mimi s-a întors la Paris, a adăugat Antoine privind-o cu coada ochiului. Sunt singur, bietul de mine. Ce-ai zice să ne petrecem ziua împreună.

Imogen desena cercuri pe nisip şi hotărî că oricum acum nu mai conta nimic.

— Mi-ar face plăcere, Antoine. Numai să le spun şi celorlalţi.

Dar, din motive ştiute numai de ea, nu s-a dus sus să-i spună lui Matt unde pleacă. A lăsat, în schimb, la recepţie un bilet mâzgălit în grabă.

Era de-acum seară. Stătea pe terasa vilei lui Antoine, cu un pahar de coniac în faţă. Luna revărsa peste mare o lumină alburie. Calea Lactee se înălţa ca un fir de fum de pe partea întunecată a dealului. Antoine stătea întins într-un hamac şi fuma. Ziua s-a scurs ca în vis. Au călărit pe nisipul auriu al plajei, au înotat, au cinat într-un restaurant de patru stele.

Antoine a fost un companion în permanenţă amuzant. Dar deşi nu a ridicat nici măcar un deget spre ea, era conştientă că face jocul aşteptării. Iar de data asta avea de-a face cu un profesionist, nu cu un amator pus pe şotii ca Gilmore. le-a ca şi cum îşi petrecea seara cu un tigru.

Antoine şi-a terminat paharul cu coniac, a stins ţigara şi s-a ridicat, profilându-se deasupra ei foarte înalt, foarte întunecat.

— Hai să mergem înăuntru.

Nu mie mi se întâmplă lucrul ăsta, îşi zise Imogen, aşezându-se pe o canapea uriaşă, acoperită cu piei de leopard. În circa două minute o să mă seducă, iar mie nici că-mi pasă.

Antoine se aşează lângă ea. O mângâie pe gât, cu o mână caldă, apoi porni în sus pe obraz, după care se opri pe ureche, de unde-i scoase cercelul.

— Frumuşico! Eşti chiar frumoasă! Ţi-ar plăcea să fac decent dragoste cu tine? l-a scos rapid şi celălalt cercel. Adică indecent, vreau să zic.

Oh, Dumnezeule, parcă ai fi în sala de aşteptare, la dentist! îşi zise Imogen. Din combina muzicală răzbăteau tonuri melodioase. Antoine a pus cerceii pe masă şi a început să o mângâie pe păr.

„Eşti prea frumoasă ca să fie adevărat.

Nu-mi pot lua ochii de la tine”… cânta Andy Williams.

Imogen a izbucnit în lacrimi.

— Scumpo, *ma petite,* te rog, nu plânge. Acum suspina în braţele lui. Este Matt, nu-i aşa? Imogen a dat nefericită din cap. Mi-am zis eu că din partea asta trebuie să bată vântul. Şi sentimentele lui care sunt?

— Niciunul, absolut niciunul. O iubeşte pe Cable. Se ceartă ca nişte nebuni, dar ar fi trebuit să-i auzi vocea când Cable şi-a rupt glezna, aseară.

— Este un amestec ciudat, zise Antoine clătinând uşor din cap. Glumeşte întotdeauna şi lasă impresia că nu ia nimic în serios, cu excepţia cailor şi a pariurilor. Dar asta numai la suprafaţă,

pentru că în sufletul lui îi pasă foarte mult de tot. Şi chiar la Oxford a umblat întotdeauna cu o singură femeie. Deşi nu-mi pot imagina de ce a ales-o pe oribila asta de Cable. Mâine plec la Roma. Vino cu mine! Am să te fac să petreci bine, am să te fac să uiţi.

— N-o să meargă, i-a spus tristă.

— Îţi dau un rol în filmul meu. Şi a luat una din pieile de leopard, drapându-i-o pe umeri, apoi s-a dat puţin înapoi, uitându-se la ea cu ochii pe jumătate închişi. Ai fi o sclavă frumoasă!

Au mai băut puţin coniac, iar Antoine a scos albumul, arătându-i scene din filmele lui şi multe fotografii în care era cu Matt la Oxford.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, a zis în cele din urmă Imogen.

— Păcat, a spus cu regret Antoine. Eu nu sunt obosit deloc. Cred că am să plec în seara asta la Milano. Aşteaptă-mă puţin, să-mi strâng câteva lucruri.

Când au ajuns la hotel, au coborât din maşină, iar el a strâns-o în braţe şi a sărutat-o adânc.

— Frumuşico, spune-i lui Mathieu că m-am purtat ca un om de onoare. Oaie în blană de lup, cred. Eşti sigură că nu vrei să vii la Roma?

— Nu vin, mulţumesc.

În timp ce urca scările, a văzut, surprinsă, că în camera ei era lumina aprinsă. A împins uşa şi l-a găsit pe Matt întins pe pat. Scrumiera de pe

noptieră deborda de mucuri de ţigări.

— Unde dracu’ ai fost? a sărit el.

— Cu Antoine. Am lăsat un bilet.

— Este aproape ora două! S-a ridicat în picioare dominând-o cu înălţimea lui. Ochii îi erau acum aproape negri.

— Ai crezut că m-am transformat şi eu într-un dovleac? i-a aruncat ea cu un chicotit nervos.

— Ai scris biletul ăla acum zece ore. Mă întrebam numai cum naiba ţi-ai umplut tot timpul ăsta.

— Ne-am plimbat!

— Şi?

— Am înotat şi am cinat împreună.

— Şi?

— Şi-am stat de vorbă.

Matt şi-a ieşit din fire. Parcă o furtună s-a abătut deasupra capului ei! Înşfăcând-o de braţe, a răsucit-o spre oglindă.

— Uită-te la tine! Rujul i se întinsese pe faţă, părul era zbârlit şi doi nasturi de la rochie descheiaţi.

— M-a sărutat doar de rămas-bun, a bâiguit ea.

— Sigur că a făcut-o… la zece ore după ce te-a sărutat pentru că te-a revăzut. Iar pe rochie ai numai fire de blană. Găseşte şi pentru asta ceva dacă poţi.

Imogen a simţit cum începe să clocotească în ea o furie lentă.

— M-a drapat cu o piele de leopard. vrut să vadă dacă aş arăta bine ca sclavă.

— Oh, Dumnezeule, ce-ţi lipseşte ca morală compensezi categoric prin imaginaţie!

— Am stat de vorbă, asta am făcut, am stat de vorbă! Vocea Imogenei creştea.

— Te repeţi, puştoaico. Chiar vrei să scapi de asta, nu? Ai încercat întâi cu Nicky, care n-a întreprins nimic, aşa că ai trecut la mine. Apoi ai încercat cu Gilmore, iar când ai văzut că nici de data asta nu-ţi iese ai tăbărât pe Antoine.

— Ba nu! răcni ea.

— Ţi-ai ales prost tipul, a zis el răutăcios. Antoine o să te uite până mâine.

Imogen s-a înroşit toată.

— De ce nu mă asculţi?

— Pentru că m-am săturat de gogoșile tale.

Oh, Nicky se poartă atât de urât cu mine! Oh, Matt, sunt atât de nefericită! Oh, Matt, sunt o nimfă atât de constantă! se jelui ea în tăcere.

— Afară! Ieşi afară! răcni ea. Nu este deloc treaba ta ce fac eu. Dacă tu eşti sub papucul lui Cable, asta nu înseamnă că nu trebuie să se mai distreze nimeni!

— N-o amesteca pe Cable în asta.

Dar acum devenise de-a dreptul isterică. A dat drumul la toată furia şi gelozia acumulate în

ultimele zile. Nici nu mai ştia ce zice. Matt a prins-o de încheietura mâinii.

— Taci, taci taci!

— Acum te repeţi tu?

O clipă a avut impresia că o s-o lovească. În tăcerea lungă care a urmat, se auzea numai respiraţia lui accelerată şi bătăile puternice ale inimii ei. Şi, brusc, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit.

Imogen a rămas pe loc, uluită şi îngrozită, tremurând toată. Cum a putut să spună toate lucrurile alea îngrozitoare? S-a prăbuşit pe un scaun şi a rămas acolo ghemuită, cu faţa în mâini. Dintr-odată scoase un geamăt surd. Nu avea cerceii! Erau din perle şi fuseseră ai mamei ei. Sunt încă pe masa din vila lui Antoine. Trebuia să se ducă să-i ia.

Şi-a pus un pulover şi a coborât scara în vârful picioarelor. Răsărise luna. Străzile erau pline de oameni beţi. Nu a avut nicio dificultate în a găsi drumul.

Dar era mai departe decât a crezut. Trecu pe lângă doi bărbaţi care s-au uitat curioşi la ea şi i-au strigat ceva. A luat-o atunci la fugă, poticnindu-se. În sfârşit a apărut vila lui Antoine, strălucind ca un tort de îngheţată. Nicio fereastră deschisă în faţă. A fugit în spate. Dacă se agaţă de una din magnoliile de lângă casă şi se caţără pe ea, ar putea să reuşească. Tocmai se furişa înăuntru, când brusc totul în jurul ei fu inundat de lumini

puternice. Cineva a prins-o de gleznă şi a culcat-o la podea. Un bărbat a înşfăcat-o de braţ şi a început să se răstească la ea în franceză. Zbătându-se şi ţipând, a fost dusă la o maşină care aştepta. A fost aruncată pe bancheta din spate, unde un alt bărbat i-a imobilizat mâinile la spate.

O răpeau! N-o să-l mai vadă niciodată pe Matt şi n-o să-şi mai vadă nici familia! A început să se zbată cu forţe înnoite. Nu şi-a dat seama că a fost arestată decât când maşina a oprit în faţa secţiei de poliţie.

— *Je ne suiş pas* hoţ, *je suis* prietenă cu Antoine de la Tour, îi spuse jandarmului gras din spatele biroului. Dar acesta a izbucnit în râs şi a aruncat-o într-o celulă.

La început a ţipat şi a tras cu putere de gratii. Dar a apărut jandarmul gras, uitându-se pofticios la ea. A scos cheile, intenţiile lui fiind foarte clare. Atunci s-a retras în fundul celulei.

— Oh, nu, nu, te rog, nu!

— *Ferme ta guelle, encore.*

S-a aşezat pe patul îngust, încercând să-şi înăbuşe sughiţurile de plâns. N-o s-o mai găsească nimeni, niciodată. O să rămână aici ani de zile precum Contele de Monte Cristo.

Era o căldură sufocantă. Transpirase toată, dar era prea distrusă ca să se mai gândească să-şi scoată puloverul. Cearta aprinsă cu Matt şi grozăvia acestei arestări începeau să-şi facă

efectul. Nu se putea opri din tremurat.

Ceasurile au trecut greu. Prin ferestruica din zid se vedea că începe să se lumineze de ziuă, când a simţit o oarecare agitaţie afară şi a auzit o voce familiară.

— Matt! a răcnit cât a putut.

A apărut imediat şi i-a luat mâinile printre gratii.

— Imogen, ai păţit ceva?

— Oh, te rog, scoate-mă de aici. Ei cred că sunt hoaţă. Am încercat să pătrund în vila lui Antoine ca să-mi recuperez cerceii.

Nu înţelegea ce-i tot spunea jandarmului cel gras. Vorbea foarte rar şi clar, agitând legitimaţia de ziarist, iar tonul lui tăios o îngheţă până şi pe ea. A fost eliberată în două minute. S-a prăbuşit plângând în braţele lui.

— Totul este în regulă, acum eşti în siguranţă. Totul este în regulă.

Se luminase de-a binelea când au ajuns înapoi la hotel.

— Cum ai reuşit să mă găseşti? l-a întrebat cu voce stinsă.

— De cum m-am liniştit, mi-am dat seama că am fost prea dur. M-am întors să-ţi cer scuze, ca să constat că ai şters-o. Am umblat puţin prin oraş, apoi am încercat la vila lui Antoine, unde am găsit tot locul înţesat de poliţie şi de câini. După asta a fost simplu.

— Îmi pare teribil de răul. Ţi-ai petrecut vacanţa scoţându-mă din tot felul de necazuri.

— Să trecem peste asta. N-am avut niciun drept să ţip la tine. Idiotul meu de temperament irlandez este de vină. Ziua de ieri a fost cam stresantă. Cable, tratând de sus pe toată lumea, Nicky, îmbufnat, James şi Yvonne sărind unul la gâtul celuilalt… A fost prea mult!

— Sărmanul de tine! Asta n-a prea fost vacanţă, nu-i aşa? apoi încercă din nou. N-am făcut nimic, eu şi Antoine. Sincer, n-am făcut.

— N-are importanţă. Ce-ai făcut, te priveşte.

— Dar…

— S-o lăsăm baltă, vrei?

Această acceptare obosită a fost mult mai rea decât accesul de furie oarbă de mai devreme.

Capitolul 18

Cum a intrat în hotel, s-a urcat în pat, zăcând multă vreme într-un fel de coma înainte să adoarmă. Când s-a trezit, era după-amiază.

Indiferentă, s-a îmbrăcat şi a pornit pe culoar spre camera lui Cable.

Când a deschis uşa a întâmpinat-o un adevărat haos. Patul era acoperit de haine de toate culorile curcubeului. Pe podea, valize deschise.

— Ce faci? a întrebat-o uluită Imogen.

— Tu ce crezi că fac? sări Cable. Împachetez, fireşte. Dacă tot eşti aici, ai putea să mă ajuţi. Scoate rochiile alea din dulap, la şi umeraşele. Împuţitul ăsta de hotel poate să-şi permită altele, pune-le aici, în valiza asta. Mă doare atât de tare piciorul, că nici n-am cuvinte să-ţi spun. Şi s-a aşezat pe pat.

— Dar unde te duci?

— Toate drumurile duc la Roma, scumpo, i-a răspuns Cable aruncându-i unul dintre zâmbetele ei viclene şi maliţioase. Dar al meu trece prin Milano.

— Dar acolo este Antoine! exclamă ea îngrozită.

— Bine, pentru început, aprobă Cable. Văd că începi să înţelegi. Rebel vine să mă ia într-o jumătate de oră.

— Dar am crezut că-l deteşti pe Antoine!

— Acum mai crezi? Ei bine, am dreptul să mă răzgândesc. N-am spus niciodată că nu este atrăgător. Şi este înnebunit după mine, ceea ce înseamnă că bătălia este pe jumătate câştigată. Mi-a telefonat azi-dimineaţă, scumpa mea, şi mi-a spus că de când m-a văzut, miercuri, numai la mine s-a gândit. A ştiut că nu sunt fericită cu Matt. Dacă mă duc la Roma, o să mă facă să mă distrez foarte bine. Nu uita bikinii ăia care sânt agăţaţi de fereastră. O să-mi dea un rol în filmul lui – ca sclavă.

— Şi cu Matt cum rămâne?

— Să nu mai aud de Matt, a zis cu asprime. Am terminat cu el pentru totdeauna. Dacă-şi merită cineva pedeapsa, atunci el este omul.

— Dar ce a făcut?

— Este imposibil, asta a făcut! Ieri, a fost nervos toată ziua, nu i-a păsat câtuşi de – puţin de piciorul meu, care, întâmplător, mă chinuie îngrozitor. Apoi, aproape toată noaptea a umblat brambura. Dumnezeu ştie pe unde… O fi fost la cazinou, presupun. Şi a apărut apoi la o oră îngrozitoare, azi-dimineaţă, exact luam încă două pilule de dormit. Pune toate flacoanele alea în trusa de machiaj, scumpo. Uite, aia de colo. Unde rămăsesem?

— Tocmai luai încă două pilule de dormit.

— Da. Ei bine, eram nervoasă, aşa că am început să-i spun câteva adevăruri cu adresă precisă. Foarte delicat însă, să ştii. Iar el ştii ce mi-a răspuns? A zis aşa: „Mai încetează odată cu afurisitul ăla de picior! Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă-ţi rupeai maxilarul!”

Imogen şi-a îngropat faţa printre flacoane ca să-şi ascundă un zâmbet.

— După care, fără să-mi dea posibilitatea să replic, a ieşit şi s-a dus să asiste la un ştiu ce incendiu izbucnit într-o pădure, sus, în munte.

A bătut cineva – la uşă. Cable a tresărit nervoasă.

— Răspunde tu, te rog. De după uşă apăru o faţă neagră. Era Rebel.

— A, bună! a exclamat Cable cu uşurare. Imediat sunt gata. Vrei să duci valizele astea jos? Mă tem că va trebui să faci două drumuri.

Cum ieşi Rebel, Imogen o imploră:

— Nu-I poţi părăsi aşa pe Matt. Ai dreptate, şi-a ieşit din fire, dar o să se calmeze. Face cât un milion de Antoine. De altfel, Antoine nu este decât un playboy drăguţ.

— Iar eu sunt o play girl drăguţă, i-a spus cu nonşalanţă, străduindu-se să intre într-o rochie verde, care i se părea vag cunoscută Imogenei.

— Dar Matt te iubeşte cu adevărat!

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Ei bine, atunci o arată în cel mai misterios mod cu putinţă!

— Dar o să fie distrus!

— N-are decât! îi replică veselă Cable. Bărbaţii suferă când îi părăseşti şi cu atât mai mult când pleci cu unul din prietenii lor. Ei bine, dacă mă iubeşte aşa de tare, n-are decât să vină să mă ia înapoi. Dar de data asta ori va fi căsătorie, ori nimic.

A scos un plic dintr-un sertar al comodei.

— L-am scris scrisoarea asta în care i-am spus totul, a zis ea stropind din belşug scrisoarea cu parfum. Vrei să i-o dai tu?

În uşă apăru Rebel.

— De data asta poţi să mă duci pe mine jos, dragule. Rebel a luat-o în braţe. Minunat! exclamă Cable, simţindu-i muşchii şi ridicând o privire zâmbitoare spre el. Nu cred că va fi nevoie să ne obosim să mergem chiar până la Milano.

Ca un vânt rece, teama. şi dezolarea se furişau încet în sufletul Imogenei. După plecarea lui Cable, a coborât şi a comandat o Coca. A apărut madame în papuci de casă.

— L-aţi văzut pe monsieur O'Connor? o întrebă punând pe masă o cutie cu Coca şi un pahar. Imogen îi explică despre incendiul din pădure. Aha! exclamă madame. Ei bine, am biletele astea de avion pentru el.

— Bilete de avion? a spus rar Imogen. Şi a simţit că-i îngheaţă inima. Madame a dat din cap abătută.

— Pleacă diseară. Am crezut că vrea s-o ducă pe aia la Londra, pentru piciorul ei, dar se pare că ea a plecat deja. Monsieur O'Connor stătea întotdeauna câte două săptămâni. Dar anul ăsta cred că nu a fost deloc fericit.

Luându-şi absentă cutia cu coca, a părăsit-o pe madame şi a ieşit în stradă. Era paralizată de groază. Era ca un coşmar. Să înfrunte brusc viaţa fără Matt! Faţa i se umplu de lacrimi. Fără să acorde nicio atenţie oamenilor pe lângă care trecea, a mers ca în transă până la capătul golfului, unde a rămas vreme îndelungată privind

marea care se hârjonea cu nisipul.

O maşină claxona insistent. Afurisiţii ăştia de francezi, de ce apăsau mereu pe claxon?

— Imogen! răcni cineva. A ridicat privirea exact în clipa în care Mercedesul alb trăgea lângă ea. Matt s-a aplecat pe geam. Urcă, i-a spus. Vreau să-ţi arăt ceva.

S-a urcat în maşină ca prin vis.

Matt se uită mai atent la ea.

— Sărmana de tine, eşti terminată. Era murdar pe faţă şi pe mâini, avea ochii injectaţi, dar altminteri părea într-o stare de spirit excelentă. Dar nu pentru multă vreme, îşi zise Imogen. Simţea cum o frige scrisoarea lui Cable în buzunar.

— Matt, am să-ţi spun ceva, a zis când maşina se angajă pe drumul spre munte, în sus.

— Şi eu am ceva. l-a luat cutia cu Coca din mână trăgând o înghiţitură zdravănă. Ştii, în pofida loţiunii ei de protecţie împotriva soarelui, garantată total, Yvonne se cojeşte al naibii de rău!

Imogen nu s-a putut abţine să nu chicotească.

— Cum este cu incendiul?

— Dansează într-o veselie, dar în seara asta se aşteaptă să plouă, aşa că nimeni nu este prea îngrijorat. Am totuşi un material bun. Brigada de Pompieri din Port-les-Pins şi-a petrecut toată dimineaţa luptându-se cu curaj cu flăcările. Când a venit însă ora prânzului, ca orice bun broscar,

au lăsat jos furtunurile şi au plecat în oraş. Iar când s-au întors, trei ore mai târziu, maşina de pompieri ardea ca o torţă! Şi umerii i se zguduiau de râs.

Nu-I văzuse niciodată atât de fericit, iar asta-i frângea inima. Oh, Cable, dracu' să te ia!

Au trecut pe lângă vii şi livezi de măslini, ale căror frunze străluceau sub soare, pe lângă fortăreaţa lui Braganzi şi au urcat sus, pe munte. Când n-au mai putut înainta cu maşina, Matt a coborât, a luat-o de mână şi a condus-o pe o potecă abruptă.

La picioarele lor se întindea un ţinut muntos ca în *Vechiul Testament.* Soarele intra şi ieşea din nori aruncându-şi razele peste sate şi ferme.

— Este minunat! exclamă Imogen.

— În fiecare an fac câte un pelerinaj aici, sus. Este un fel de asigurare că am să revin.

Stânca cea mai înaltă era sufocată de vegetaţie.

Matt a dat deoparte rugii de mure şi levănţica sălbatică, descoperind o placă pe care se afla o listă întreagă cu nume.

— Cine au fost? l-a întrebat ea.

— Luptătorii locali în rezistenţă, în ultimul război. Ar trebui să adaug şi numele tău, nu?

— Numele meu?

— Da, iubito, pentru rezistenţa opusă avansurilor a trei dintre cei mai afemeiaţi bărbaţi

foarte binecunoscuţi în branşă. Ca să nu mai vorbim că numai rezistenţă nu-i opuneai tu lui Larry acum două seri!

Avu sentimentul că îşi bate din nou joc de ea.

— Despre ce tot vorbeşti acolo?

S-a aşezat pe o piatră şi a tras-o lângă el.

— Matt, încercă ea din nou disperată, trebuie să-ţi spun ceva.

— Dă-i drumul atunci. Îşi băgase mâna pe sub părul ei şi o mângâia delicat pe ceafă.

— Nu face asta, i-a spus suspinând. Am o scrisoare pentru tine… de la Cable.

A scos-o din buzunar şi aproape că i-a aruncat-o. Matt a prins-o, s-a uitat leneş la ea, după care a rupt-o în bucăţele mici pe care vântul le-a împrăştiat într-o clipită.

— Ştiu ce scrie înăuntru. Nici măcar nu este nevoie să o deschid. Adusă la disperare de îngrozitoarea mea purtare şi de lipsa mea de consideraţie, Cable a plecat la Roma cu Antoine.

L-a privit uluită, simţind un slab licăr de speranţă.

— Am încercat să nu mă enervez în legătură cu tine şi Antoine, dar în cele din urmă mi-am dat seama că am să-mi pierd minţile dacă nu reglementez treaba asta cu el. Aşa că l-am sunat la Milano. Mi-a făcut o prezentare a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, care a corespuns cuvânt cu cuvânt cu tot ceea ce mi-ai povestit tu.

Mi-a spus că ai fost încântătoare, dar complet preocupată de cu totul altcineva.

Imogen roşi.

— Îmi pare rău că am fost atât de necioplit cu tine seara trecută, micuţo. Ştii treaba aia a lui Coleridge – că atunci când te înfurii pe cei dragi parcă îţi pierzi minţile. Dar mă bucur că s-a întâmplat aşa. Asta mi-a dovedit cât de mult am ajuns să ţin la tine fără ca măcar să-mi dau seama. N-am simţit nici măcar a mia parte din această furie de-a dreptul criminală când am descoperit că mi-a fost necredincioasă Cable.

Avea vocea mătăsoasă precum ceaţa irlandeză, iar când i-a prins faţa în mâini le-a simţit mirosul de lemn ars şi de levănţică sălbatică.

— Micuţă Imogen, ai fost ca o fetiţă care a alergat după noi strigând: Aşteptaţi-mă şi pe mine! S-a aplecat şi a sărutat-o eu multă delicateţe. În clipa următoare şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui.

— Oh, Matt! Oh, Matt!

— Dar nu înţeleg, spunea ea mult mai târziu. Credeam că Antoine şi Cable se dispreţuiesc reciproc.

— Da? O ură atât de intensă ca a lor înseamnă de multe ori exact contrariul. Niciunul nu are prea multă încredere în celălalt, ceea ce pare o bază destul de bună pentru o relaţie.

— Dar, Cable se aşteaptă să te duci după ea!

— Atunci are de aşteptat mult şi bine. Dacă tot timpul aprinzi şi stingi lumina, aşa cum a făcut-o Cable, în cele din urmă sar siguranţele. Nu mai rămâne – nimic.

În clipa aceea îi trecu o bănuială prin minte.

— Matt, nu cumva tu l-ai pus pe Antoine să facă asta?

— Nu tocmai, a zâmbit el. Să spunem numai că eu am plantat sămânţa.

— Şi Nicky?

— Se zice să nicky a pus ochii pe o nimfetă la şcoala de schi nautic. Iar astă-seară se întoarce şi Tracey; aşa că nu cred că o să fie prea multă vreme neconsolat. Ceea ce înseamnă că am rămas numai noi doi.

Imogen îşi privea cu încăpăţânare mâinile.

— Dar tu pleci înapoi!

Matt deveni serios.

— Trebuie, iubito. Biroul care se ocupă de externe m-a sunat azi-dimineaţă. Treaba asta din Perú poate să explodeze în orice moment. Vor ca mâine să plec acolo.

— Dar ai putea să fii rănit! a exclamat pălind.

— Nu eu. Matt, pisica cu nouă vieţi! în plus, acum am pentru ce să mă întorc acasă, nu? Am luat bilet şi pentru tine. Îmi pare rău că-ţi întrerup vacanţa, dar nu te pot lăsa singură aici, la bunul plac al oricărui crai sau al oricărui jandarm.

— Mă iei la Londra cu tine? îl întrebă nevenindu-i să creadă.

Acum parcă totul o copleşea, nu va putea face faţă la atâta fericire dintr-odată!

Matt a luat cutia de Coca pe care o aruncase şi i-a scos inelul de la capac.

— Poţi să te întorci în Yorkshire, acasă, dacă vrei. Sau şi mai bine, zise uitându-se la genele ei plecate, poţi să rămâi în apartamentul meu, să ai grijă de Basil şi să te gândeşti unde ai vrea să-ţi petreci luna de miere.

Deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc.

— Nu-i nimic. Nu te grăbi să iei o hotărâre. Rumegă un pic ideea. S-ar putea să nu-ţi placă să stai cu un ziarist. Este o viaţă dură. Dar te avertizez, eu nu renunţ aşa uşor. Oricum, toţi mi-au spus în permanenţă că nu trebuie să te scap din mână – Gilmore, Antoine, Ducesa, Braganzi, Tracey. Ai o mulţime de fani, scumpete.

— Da?

Era uimită.

— Da, iar eu sunt cel mai înfocat dintre toţi.

I-a luat mâna stângă şi i-a strecurat pe deget inelul de la cutia de Coca-Cola. Apoi a tras-o la piept şi a sărutat-o lung.

— Te iubesc, i-a spus moale. Te iubesc pentru că eşti delicată, şi bună, şi pentru că ştiu că şi tu mă iubeşti, Iisuse! exclamă privindu-şi ceasul. Ar

trebui să ne grăbim dacă mai vrem să prindem avionul.

Imogen a bombănit ceva şi s-a agăţat mai strâns de el, vrând să fie sărutată în continuare.

— Haide, i-a zis ridicând-o în picioare. Este o zi mare pentru irlandez, dar n-am să mai răspund de acţiunile mele dacă ne mai giugiulim multă vreme aici!

Tot drumul înapoi spre oraş, Imogen şi-a ţinut degetele bine încrucişate peste inelul cutiei de Coca-Cola, paralizată aproape de minunea celor întâmplate.

Când a oprit maşina în faţa hotelului, l-a privit tulburată şi l-a întrebat totuşi:

— Matt, eşti sigur că ai terminat cu Cable?

— Iubito! a exclamat ridicând braţele spre cer într-un gest teatral. Aş fugi un milion de mile de unul din zâmbetele ei atât de drăgălaşe! Dacă nu mă crezi, vino încoace şi-am să-ţi dovedesc.

Nu şi-au dat seama decât destul de târziu că Yvonne bătea supărată în geamul maşinii.

— Matt! Matthew!

— Da! a răspuns, întorcându-se spre ea.

Yvonne a rămas oripilată când a văzut că fata pe care o săruta cu atâta patimă este Imogen.

— Ce dracu’ face ea acolo?

— Mai nimic, începe programul de instruire!

Yvonne şi-a strâns buzele pungă.

— Unde este Cable?

— Habar n-am!

— Ei bine, se pare că mi-au dispărut aproape toate
lucrurile din dulap…

Sfârşit

JILLY COOPER

